Küçük Mucizeler

BETÜL GÜÇLÜ

müptela

2. BASKI

Hayat mucizelerle doluydu. Bazen küçük bir kalpte, bazen bir kar tanesinde, bazen yıldızların arasında... Bazen de tam yanı başımızda!

Sahip olduğum küçük mucizenin adıydı Pamir Ege. Bana bir kez gülümsediğinde tüm dertlerim yok olur, geriye sadece onun sıcacık sevgisi kalırdı.

İki deli arkadaşım vardı; hep yanımda olan iki tatlı baş belası... Mucizemizin büyümesine birlikte tanık olurken onun içinde büyüyen özlemi engelleyememek en büyük korkumuzdu. Babası tarafından terk edilen bir çocuğun kırılan minik kalbi nasıl iyileşirdi?

Bir mucize bekliyordum. Geçmişte sustuklarımı duyacak, oğlumun minik kalbini ısıtacak, tüm yaralarımızı iyileştirecek bir mucize...

Mucize bir kar tanesinin avucuma düşmesiyle gerçekleşti. Avucumda süsen kar tanesiyle içim bahara yüz tuttu. Üzerine kar yağarken gelirmiş insan; Doruk Ataoğlu, usul usul yüreğime kondu-ğunda anladım. O tüm merhametiyle hayatımızdaki bütün boşlukları doldurabilecek kadar güçlü bir adamdı. O, bizim geç kalan mucizemizdi.

BETÜL GÜÇLÜ

Küçük Mucizeler

müptela

Mucizesini arayanlara...

Eski model arabamla tezat oluşturan bu semtte ilerlerken radyoda çalan şarkıya keyifle eşlik ediyordum. Uzun zamandır ilk kez böyle tasasız ve mutluydum. Üniversite benim için zordu. Hem okumak hem çalışmak hem bir evi geçindirmek çok büyük sorumluluk istiyordu. Birçok kez tükenmenin eşiğine gelmiştim ama pes etme lüksüm yoktu; devam etmek zorundaydım. Şimdi geri dönüp baktığımda tüm o zorlukları aşmış olmanın gururunu yaşıyordum.

Mezun olmuştum! Bir saniye bile mola verme imkânımın olmadığı o günler bitmişti. Bunun için çok çabalamıştım ama tümüyle kendi başarım olmadığını biliyordum. Bu yüzden bunu borçlu olduğum insanlara teşekkür edip onları gururlandırma vaktiydi şimdi.

Büyük villanın önünde durup kapıdaki güvenliğe el salladım. Beni tanıdıkları için içeriye haber verme gereği duymadılar. Arabadan inip evin bahçesine yürürken yüzümü gökyüzüne doğru kaldırıp gülümsedim. Hava bu mevsimden beklenmeyecek kadar güzeldi. Ilık ılık esen

rüzgâr saçlarımı okşarken keyifle iç çektim. Tahmin ettiğim gibi Mehmet Bey ve eşi Nursena Hanım kamelyaya kurulmuş bu güzel havanın tadını çıkarıyorlardı. Onlara doğru yaklaşırken "Merhaba!" diye seslendim. Her zamanki gibi beni gördüklerine sevindiler ve bunu belli eden samimi gülümsemeleriyle karşıladılar beni.

"Hoş geldin canım." dedi Nursena Hanım bana sarılırken. Onu her gördüğümde yaşlılık bir kadına ancak bu kadar yakışır diye düşünüyordum. O kadar duru bir güzelliği vardı ki yıllar bu güzelliği eskitememişti.

"Hoş buldum." Ona sıkıca sarıldıktan sonra Mehmet Bey'in yanağını öpüp yanına oturdum. "Bugün nasılsınız?" diye sorduğumda Mehmet Bey elimi tutup "Bu kadın bana hiç acımıyor Elis." dedi. "Bu güzel havada bir bardak tatlı limonata içmek istiyorum ama önüme yeşil çay koyup duruyorlar. Bana destek ol biraz! Çok sıkıldım." Öyle tatlı sitem ediyordu ki iş birlikçisi olmamam mümkün değildi. Nursena Hanım'a dönüp "Bir bardak içse olmaz mı?" diye sorduğumda koskoca adam karısının gözlerine çocuk gibi bakıyordu. Kadıncağız ısrarlı bakışlarımıza birkaç saniye tepkisiz kalmaya çalıştı ama başaramayınca pes etti.

"Sadece bir bardak ama... Daha yeni ameliyat oldun, dikkat etmen lazım." Nursena Hanım, evin yardımcısı Gülru'dan üçümüz için içecek getirmesini isterken Mehmet Bey'e yaklaşıp "Haklı olduğunu biliyorsunuz." [illegible]dim. Parmağını dudağına götürüp susmamı işaret ettiğinde çok geçti. Nursena Hanım eline geçen fırsatı değerlendirip artık yaşlı ve hasta bir adam olduğuna, yediklerine dikkat etmesi gerektiğine dair nutuk çekerken Mehmet Bey hiç oralı olmuyordu. Sonunda o da pes edip bana döndü.

"Elisiğim, Mehmet kendine müttefik bulma telaşından konuşturmadı seni. Nasılsın kızım?"

"Çok iyiyim." deyip yerimde doğruldum ve elimde tuttuğum mezuniyet belgemi gösterdim.

"Mezun oldum!" dedim gururla. Bunun için çok çalışmıştım. Övünmek hakkımdı, değil mi?

"Seninle gurur duyuyorum kızım." dedi Mehmet Bey tüm içtenliğiyle. Boğazıma yapışan tanıdık sızı karşımdaki adamın sevgi dolu bakışlarıyla ortaya çıktı yine. Babam yaşasaydı, şu an bana tıpkı böyle bakacağını biliyordum. Gözlerimin dolduğunu hissederken gülümsemeye çalıştım ve "Teşekkür ederim." dedim.

"Sakın ağlama!" dedi Mehmet Bey bana sıkıca sarılıp. Nursena Hanım da elini sırtıma koyup "Sen ağlarsan ben de ağlarım ve başladığımda duramadığımı hepimiz biliyoruz." dedi. Ne kadar yakın olsak da onlara duyduğum saygı öyle büyüktü ki resmî konuşmamam için her seferinde uyardıkları hâlde 'sen' diye hitap edemiyordum. Doğrulup ellerimi gözlerime bastırırken güldüm. "Hayır. Kimse ağlamıyor." dedim gülmekle ağlamak arası bir hâlde.

Nursena Hanım saçlarımı şefkatle okşayıp "Akşam yemeğine kal." dedi. "Kutlama yaparız." İtiraz edeceğim anda "Hem böylece yeni patronunla da tanışırsın." diye ekledi aceleyle. Mehmet Bey birkaç hafta önce kalp krizi geçirmiş, herkesi çok korkutmuştu. Ona kalsa şirkete dönerdi ama Nursena Hanım'la ben artık emekli olması konusunda hemfikirdik.

Mehmet Bey'in oğlu yoktu. Tek çocukları olan Deniz de henüz üniversitenin ilk yıllarındaydı ve şirketle hiç ilgilenmiyordu. Yerini devretmek için yurt dışındaki yeğeni Doruk Ataoğlu'nun şirketin başına geçmesini istiyordu. Bu uzun süredir gündemde olan bir konuydu ama meşhur yeğenin gelmeye niyeti olmadığını duyu

nüyordu şirketteki herkes. Bu yüzden Mehmet Bey kalp krizini bahane etmiş, eğer Doruk gelmezse ölene kadar işi bırakmayacağını söylemişti. Tüm bunları biliyordum çünkü bir ay önce Mehmet Bey'in kişisel asistanı olup kalp krizinden sonra koltuk kriziyle ilgili tüm ıvır zıvırlarla ben ilgilenmiştim. Bizi bu kadar zora soktuğu için onun hakkında pek de iyi düşüncelerim yoktu.

"Teşekkür ederim ama gitmeliyim." deyip karşı çıkmasına izin vermeden hızlıca ekledim. "Patronla nasılsa tanışacağım, biraz daha bekleyebilirim. Uzun zamandır ilk kez eve erken gideceğim. Temizlemem gereken bir evim, zafer çığlıklarıyla balkondan atacağım kitaplarım ve oyun oynamam gereken bir oğlum var. Borcum olsun, olur mu?"

Karşımdaki tatlı kadının çatık kaşları gevşerken Mehmet Bey "Seninle gerçekten gurur duyuyorum." diye yineledi lafını. "Her şeye yetişmeyi nasıl başarıyorsun?"

Gülümseyerek "Sizin sayenizde." dedim. "Hem artık çok daha kolay olacak." Okul bitmişti ve düzenli bir işim vardı artık. Bu düşünce zıplamak istememe neden oluyordu ama o kadar yorgundum ki tek dileğim üç gün deliksiz uyumaktı. Son beş yıldır normal bir insanın uyku düzenine asla sahip olamadığım düşünülürse buna gerçekten ihtiyacım vardı.

Onlara veda ettikten sonra kendimi hiçbir zaman rahat hissedemediğim bu lüks muhitten aceleyle ayrıldım. Mehmet Bey ve eşini çok seviyordum ama böyle yerler bana hatırlamak istemeyeceğim kişileri hatırlatıyordu. Bu nedenle mümkün olduğunca çabuk uzaklaştım. Eve giderken yol üzerindeki bir markete uğrayıp evin eksiklerini aldım. Marketin hemen yanındaki çiçekçiden de Safiye anne için kocaman bir papatya buketi aldım. Bayılırdı papatyalara.

Eve geldiğimde çiçekleri kucaklayıp indim arabadan. Merdivenlerden hızlı adımlarla çıkıp art arda zile bastım. İçeriden gelen minik ayak sesleri yüzümü güldürürken eğilerek kollarımı açtım. İki saniye sonra oğlum kucağıma zıplamış yanaklarımı öpücüğe boğmuştu.

"Hop! Sakin ol şampiyon." dedim gülerek. Burnumu yumuşak saçlarına gömüp bebek kokusunu içime çektim.

İşte, günün en sevdiğim anı.

İçeri geçip Safiş Sultan'ın yanaklarını öpüp hatırını sordum. Papatyaları uzattığımda o kadar çok sevindi ki ona daha sık çiçek almadığım için kendimi kötü hissettim.

"Bunlar ne için?" diye sordu dolan gözleriyle. Safiye anne zaten her an ağlamaya hazır geziyordu. *Her şey için* diye geçirdim içimden. *Bizi sevdiğin için, koruduğun için...* Duygusal bir konuşma yapmak istesem de şu an ikimiz de bunu kaldıramayacaktık. O nedenle sadece "İçimden geldi." demekle yetindim. O beni anlardı zaten. Pamir hâlâ kucağımdayken sıkıca sarıldı bana. Bugün ne çok kucaklaşmıştım böyle.

"Anneanne yaa! Eziliyorum." Pamir aramızda sızlanınca ikimiz de geriye çekildik gülerek. Safiye anne "Salona geçin hadi." dedi. "Ceylin de gelir birazdan. Ben sofrayı hazırlayayım." Yardım kabul etmeyeceğini bildiğimden başımı sallayıp salondaki rahat koltuğa kuruldum. Okul ve iş arasında koşturup durduğum için hiç kıyamazdı bana.

"Bugün neler yaptın bakalım?" dedim oğlumun saçlarına öpücükler kondururken. Başını göğsümden kaldırıp heyecanla konuşmaya başladı. "Sınıfa yeni bir çocuk geldi ama hiç sevmedim ben. Herkese vurup duruyor ilk günden ceza aldı. Ama yine de güzeldi. Yeni bir şarkı öğrendim. Akşam sana da öğretirim. Yemek yaparken söyleriz, olur mu? Yemeklerimin de hepsini yedim

sonra "Okuldan sonra annemle parka yattık. Bir de hatta sonra Ceylin'in doğum günü var. Bence de davet etmeden edebiyatı mıydı annem?"

Bu hatta yapmam gereken o kadar çok iş vardı ki boğulmuş hissediyordum. Ceylin'in doğum günü partisini de unutmuştum. Onlar hevesle ve hızla konuşurken ilgiyle dinledim söylediklerini. Arada cevap vermeye çalışıyordum ama bir hatta boyunca biriktirdiklerini aktarmak için acele ediyor, konuşmamam için vermiyordu. Anlatacakları bitince sorular sorarak şakalaştım oğlumla. Onun dilinde konuşmayı çok seviyordum ama söyleyemediği kelimeleri ben de aynı şekilde söylersem dalga geçtiğimi düşünüp bana küsüyordu.

Kapı çaldığında Pamir kucağımdan atlayarak kapıya koşunca ben de mutfağa geçtim. Ceylin de gelince hep beraber keyifli bir akşam yemeği yedik. Pamir uyuduktan sonra da mezuniyetimi pijama partisiyle kutladık. Safiye annenin gençlik maceraları ve Ceylin'in eski sevgililerinden bahsederken bol kahkahalı bir gece geçirmiştik. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu yeni fark ediyordum. Sürekli stres altında olmak beni çok yıpratmıştı. Her ne kadar her fırsatta birlikte vakit geçirsek de kafam doluyken rahatlamam mümkün olmuyordu ama bundan sonra rahat edecektim. Kendime ve aileme ayırabileceğim zamanım olacaktı. Bu zamana kadar okuldan çıkıp işe gidip akşam geldiğimde de ders çalıştığım için bu vakitler çok kısıtlıydı. Normal bir düzende yaşamaya başlayınca dünya kadar zamanım olacaktı.

Gece yarısından sonra Pamir'i kucaklayıp karşı apartmandaki küçük evimize geçtim. Oğlumu yatağına yatırdıktan sonra uyandırmamaya çalışarak tatlı yüzüne küçük bir öpücük bıraktım. Uzun zaman sonra ilk kez okulu ve işi düşünmeden rahat bir hafta sonu geçirecek

tim ve bunun her anını oğluma ayıracaktım. Ne kadar sevineceğini düşündükçe heyecanım artıyordu. Artık hayatımın düzene gireceğini bilmenin rahatlığıyla kendimi yatağa attığımda zihnim güzel rüyalara kendini hazırlamıştı bile.

KAKTÜS TEAM

1. BÖLÜM

Dumanı tüten kahvem elimi yakmadan masama yetişebilmek için herkesle hızlıca selamlaşarak koşar adım yürüyordum. Üç adım kaldı, iki...

"Ay!"

"Yandın mı?" Utku bardağı alırken ellerimi sallayarak sızlandım. "Utku! Görmüyor musun elimdeki bardağı? Ne diye önüme atlıyorsun?"

"Selam vermek istemiştim." deyip ellerimi tutarak üflemeye başladı. "Yanıyor mu?"

"Tamam. O kadar acımıyor."

"Yalancı. Küçük Emrah gibi bakıyorsun." Elimi elinden çekip alnına vurdum. Bana sevimli bir şekilde gülümsedi ama sabahımı mahvettiği için arkadaşça duygularımı öldürmüştü. "Sen içersin artık onu." deyip masama yürüdüm.

"Senin içmeye vaktin olmayacak zaten. Yeni patron geldi." diye seslendi Utku. "Niye?" diye sordum bariz bir şaşkınlıkla. Sonra sorduğum sorunun mantıksızlığını anlayıp Utku'nun sırıtışına karşılık verdim. "Yarın

gelmeyecek miydi?" diye sorarken masamın yanındaki odanın kapısına gelmiştim bile. Utku omuz silkip asker selamı çakarak bana şans diledi. Atkuyruğumu düzeltip eteğime damlayan kahve lekelerine baktım. Koyu renk olduğu için görünmeyeceğini umuyordum. Zaten başka seçeneğim de yoktu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirip kapıyı tıkladım ve içeri girdim.

Mehmet Bey'i de odada görünce o kadar sevindim ki neredeyse boynuna sarılacaktım. Ona kibarca gülümseyip "Günaydın." dedim. Doruk Ataoğlu olması gereken adam önündeki dosyalara yoğunlaşmıştı. Görebildiğim kadarıyla kaşlarını iyice çatmış, somurtarak inceliyordu dosyaları. "Günaydın kızım." dedi Mehmet Bey gülümseyerek. O her çalışanına sevecen davranırdı ama aynı zamanda herkes ondan çekinirdi de. Sevilen ve saygı duyulan bir patrondu.

"Geciktin."

Doruk Bey başını kaldırmadan konuşunca bir an bana söylediğini anlayamadım. Sonra Mehmet Bey'in yüzünü buruşturduğunu görünce cevap verme ihtiyacıyla saate baktım.

"Aslında gecikmedim." Gülümsemiştim ama bana bakmaya zahmet etmediği için görmedi.

"Ben geldim ve sen yoktun. Bilgin olsun diye söylüyorum. Patrondan sonra gelirsen gecikmiş olursun." Adamın yüzüne girip buradayım dememek için zor duruyordum. Biriyle konuşurken yüzüne bakılmamasından çok rahatsız olurdum.

"Mesaimin başlamasına daha on dakika var. Bilginiz olsun diye söylüyorum: Mesai, belli saatler arasındaki çalışma sürecidir. Sabah yedide de gelebilirsiniz bu sizin tercihiniz. Mesai saatinden önce gelmeniz sizin erken geldiğinizi gösterir. Benim geciktiğimi değil. Cümlem

bitirdiğimde neredeyse ayağımı yere vurup saçlarımı sa
vurarak dışarı çıkacaktım; lakin o kadar da çılgın değ
lim. Ne söylediğimi idrak ettiğimde kendimle gurur duydum
Kabul ediyorum, abarttım. Epey abarttım. Uzun süre kibar insanlarla çalışmak beni fazla alıngan yapmıştı galiba. Mehmet Bey'e özür dileyen bir bakış attığımda güldü.

Neyse ki yeğeninin sorunlu olduğunu kabul edecek kadar olgun biri. Ve görüldüğü üzere ben kendi sorunumu kabul edecek kadar olgun değilim. Doruk Bey önündeki dosyanın son sayfasına bakarken "Kovuldun." dedi.

Aynı anda Mehmet Bey "Doruk!" diye bağırdı. Şaşkın şaşkın onlara bakıyordum.

"Şirketi ve çalışanları iyi tanıyana dek kimseyi kovma yetkin yok!"

"Artık patron benim ama asistanı bile kovamıyorum. Öyle mi? Göstermelik biri olarak mı oturtuyorsun beni bu koltuğa?"

Ben gergin bir hâlde beklerken Mehmet Bey'in yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. "Beni çok yoruyorsun." dedi arkasına yaslanıp. "Öyle olmadığını biliyorsun Doruk. O koltuk senin hakkın ama kendini kanıtlamadan kafana göre davranmana izin veremem. O yüzden şımarık veletler gibi davranmayı kes ve şirketimi batırmamaya çalış

Doruk Bey bir şey söylemedi. Amcasıyla aralarında anlamlandıramadığım garip bir bakışma oldu. Sonra ikisi de arkalarına yaslanıp sırıttılar. Çok acayip!

"Hâlâ onu kovmak istiyorum." dedi Doruk Ataoğlu. Sonunda bakışları bana döndüğünde dik dik yüzüne baktım. Rahatsız edici bakışlarıyla birkaç saniye beni inceledikten sonra hafifçe güldü. "Ama madem önce her kesi tanımam gerekiyor; şimdilik kalsın. *Memnun olmuş Muhterem!*

Mehmet Bey yeğenine "Ben toplantı odasına geçiyorum. Sakın geciktirme." deyip parmağını sallayarak. "Ve

kravatını tak!" diye emrederken başımı eğerek gülüşümü gizlemeye çalıştım. "Elis şirketi tanımanda yardımcı olur. Tabii bu arada birbirinizi öldürmemeye çalışın." deyip kıs kıs gülerek odadan çıktı. İkimiz de arkasından garip garip baktık bir süre.

Mehmet Bey çıktıktan sonra Doruk Ataoğlu bir ara fırlatıp attığı belli olan kravatını yakasına geçirdi. Söylene söylene kravatı bağlamaya çalışırken kılımı kıpırdatmadım.

"Orada dikileceğine yardım etmelisin." dedi. "Hiç nazik değilsin."

"Nezaket kurallarından haberiniz var mıydı?" dedim sesime bariz bir şaşkınlık katarak. "İnanın, hiç belli etmiyorsunuz."

"Belki de nezaket kurallarını birlikte öğrenmeliyiz. Benden aşağı kalır yanın yok. Şuna yardım edecek misin?" diye sorunca başımı hayır anlamında salladım.

"Kravat bağlamayı bilmiyorum."

"Seni kovacağım." dedi bir kez daha. Bunun beni endişelendirmesine izin vermedim. Patronum söylenerek kravatıyla uğraşırken söylediklerinden etkilenmediğimi belli etmek için dümdüz yüzüne baktım. "Bir!" dedi sonunda kravatını bağlayıp ayağa kalktığında. "Kahvemi ekersiz içerim. İki: Kravat bağlamayı öğren."

Yanımdan geçerken başımı salladım. "Size toplantı salonuna kadar eşlik edeyim." dedim arkasından giderken.

• • •

Günü Doruk Bey'in istediği dosyaları getirerek, şirkette önemli kişileri tanımasına yardımcı olarak ve huysuzluğunu çekerek geçirdim. İlk karşılaşmada asla anlaşamayacağım ukala biri olduğunu düşünmüştüm ama

gün içinde fark ettim ki tavrının sebebi gerginliğiydi. Yıllardır başka bir ülkede yaşıyordu ve meraklı olmadığı hâlde buraya gelip bunca sorumluluğu almak kolay olmasa gerekti. Bu yüzden biraz anlayışlı olmaya karar vermiştim. Hâlâ beni delirtmeye çalışsa da şimdilik idare ediyordum.

Eve geldiğimde arabadan inmeden önce Ceylin'i aradım. "Pamir'i aşağı yollar mısın?"

"Gelmiyor musun?"

"Çok yorgunum ya, misafirleri var zaten annenin. Sonra uğrarım ben."

"Sen bilirsin minik kuş." dediğinde arkadan Pamir'in kıkırtısını duydum.

"Görüşürüz." deyip telefonu çantama attım. Arabadan inip kapının önüne gelene kadar Pamir dışarı çıkmıştı bile. Koşarak bacaklarıma sarılınca eğilip başının üstünü öptüm. "N'aber yakışıklı?" dedim elinden tutup eve geçerken.

Eliyle saçlarını düzelttikten sonra sırıtarak "İyidir güzellik." dedi. Bu hareketi son zamanlarda sürekli yapıyordu ve Semih'ten öğrendiğine emindim. Benim oğlum bir beyefendi olacaktı, fırlama bir tip değil. Ama etrafında örnek alabileceği tek erkek Semih olunca endişelenmiyor değildim.

İçeri girdiğimizde çantamı bir köşeye attım. Pamir ayakkabılarını çıkarmaya uğraşırken yardım teklif etmedim. Ne kadar zorlansa da yardım edince küsüyordu küçük oğlum.

"Yemek yedin mi bebeğim?"

"Evet." dedi kelimeyi uzatarak. "Üzümlü kek yedim."

"Akşam yemeği?" diye sorduğumda "Bence üç dilim üzümlü kek ve bir bardak kakaolu süt akşam yemeği sayılır anneciğim." dedi en şeker ses tonuyla. Bu da

Semih'in öğrettiği bir şeydi. *Annene istediğini yaptırmak istiyorsan birinci kuralı uygula; en sevimli hâlini takın.* Buna sinir oluyordum ama her seferinde işe yarıyordu

"Peki küçük adam, üstümü değiştirdikten sonra çizgi film izlemeye ne dersin?" diye sorunca yerinde zıplayıp heyecanla ellerini çırptı. Tatlılığına dayanamayıp onu kucaklayarak yüzünü öpücüklere boğdum. "Ama önce pijamalarımızı giyip mısır patlatalım mı?"

"Anlaştık!" diye bağırdı bana sarılarak. Bu kadar çabuk büyümesi bazen beni üzüyordu. Yakında beş yaşına girecekti ama çok daha olgun bir çocuktu ve ben konuşmaya ilk başladığı zamanlardaki o tatlı, yanlış telaffuzlu konuşmasını özlüyordum.

Pamir'i odasına bırakıp pijamalarını çıkardım. Pantolonunun düğmesini açtığımda gerisini halledebileceğini söyleyip beni dışarı postaladı. Ben de odama gidip eşofmanlarımı giydim. Banyoda yüzümü yıkayıp atkuyruğumu çözdükten sonra ağrıyan başımı ovarak saçlarımı karıştırdım. Oğlumun yanına döndüğümde alt pijamasını ters giymiş, tişörtünü çıkarmaya çalışıyordu. Yanına gidip tişörtü başından çekince bana huysuz huysuz baktı ama bir şey söylemedi.

Mısır patlatıp filmi açtıktan sonra kanepeye oturdum. Oğlum da kucağıma uzanıp filmi izlemeye başladı. Pamir replikleri söyleyerek filme eşlik ederken ben gülümseyerek onu izliyordum. Saçlarını okşayarak düşüncelere dalıp gitmiştim ki oğlumun dürtüklemesiyle irkildim. Sanırım bir ara içim geçmişti.

"Anne galiba yaşlanıyorsun." dedi Pamir kafasını iki yana sallayarak. "Pilin bitmiş baksana!"

"Pilim mi bitmiş? Onu nereden öğrendin sen?" dedim yanlış bir şey olduğunda kullandığım sesimle. Pamir kucağıma oturup saçlarımla oynamaya başladı. Bunu yap-

mayı çok seviyordu. "Semih amcam Ceylin'e söylüyordu" *Tabii, Semih!*

"Bu pek hoş bir tabir değil ama. Öyle herkese pilin bitmiş deme, tamam mı?" dedim burnuna dokunup. Başını sallayarak onayladığında "Ve Ceylin değil, Ceylin teyze." diye düzelttim birinci kez. Kollarını göğsünde kavuşturup surat astı.

"Ama anne! Ben Ceylin'le evleneceğim."

Oğlumun ilk aşkının Ceylin olması anlaşılır bir durumdu ama bazen kıskançlığım tutmuyor değildi. Yanaklarını sıkıp yüzü gülene kadar bırakmadım. "O zamana kadar daha güzel bir kızla tanışırsın, boş ver Ceylin'i!" dediğimde bana ayıplayan bir bakış atınca ona dil çıkardım. Evet, bazen hangimizin çocuk olduğunu unutabiliyorum.

"Semih amcamı çok özledim. Ne zaman gelecek?"

"İşleri bittiğinde gelecek oğlum."

"Çok mu uzakta? Yanına gidemez miyiz?" diye sordu Pamir dudaklarını bükerek. Semih artık babasının yanında çalıştığı için son zamanlarda sık sık iş gezilerine gidiyordu ve oğlum bundan hiç memnun değildi. Semih'e çok düşkündü. O bir yerlere gittiğinde bir daha gelmeyeceğini düşünerek üzülüyordu her seferinde. Semih oğlumu ne kadar sevdiğini, kendisinin babası gibi olmadığını anlatmaya çalışsa da sonuçta beş yaşında babasız bir çocuktu o. Pamir'i bu endişesinden dolayı kim suçlayabilirdi ki?

"Belki biraz daha büyüdüğünde beraber gidersiniz Semih amcanın gezilerine. İster misin?" *Tabii ki gidemez sin.*

"Olur!" dedi heyecanla. "Ama sen de gel tamam mı?"

"Tabii geleceğim." deyip sıkıca sarıldım oğluma. "Seni yalnız bırakır mıyım ben hiç?"

Pamir gülümseyerek minik bedeniyle bana sıkıca sarılıp kulup filmini izlemeye devam ederken ben de burnumu yumuşak saçlarına gömüp biraz kestirebilmek adına gözlerimi kapadım.

KAKTÜS TEAM

2. BÖLÜM

Hafta sonunun her anını oğlumla dolu dolu geçirip yapılabilecek en güzel terapiyi yapmıştım kendime. Onun sevgisinin tadını çıkararak yenilenmiş bir hâlde işe gelmiştim bugün. Daha önce burada stajyerdim. Stajyerlerin ilk görevi, herkesin bildiği gibi, kimsenin yapmak istemediği işleri yapmaktır. Bu da beni aşırı yormuştu. Bir süre önce Hale evlenip eşiyle başka bir şehre yerleşmeye karar verdiğinde Mehmet Bey yeni bir asistan almadı. Birkaç hafta Hale'yle çalışıp işi öğrenmemi ve sonrasında yerine geçmemi istedi. Hale ayrıldıktan bir hafta sonra tam zamanlı çalışmak için işimin başındaydım. Sonunda koltuğuma rahatça kurulabileceğim hatta masamı kişisel eşyalarımla süsleyerek kullanabileceğim düzenli bir işim vardı.

Nedense beni en çok heyecanlandıran buydu. Bilgisayarımın yanına oğlumla bir fotoğrafımızın olduğu şık bir çerçeve koyabilirdim mesela. Diğer köşeye de Semih'in farklı ülkelerden getirdiği parmak boyundaki oyuncakları koyabilirdim. Gittiği her yerde o küçük tatlı figürleri nasıl bulduğunu bilmiyordum ama onlara bayılıyordum.

Ceylin'in hediyeleri genelde farklı görünümlerdeydi, ama bitler oluyordu. Minyon bir kızdı Ceylin. Kısa boyu, açık kahverengi yüzü ve portakal rengi saçlarıyla birleşen garip bakış gücü yüzünden Semih ona çilli hobbit lakabını takmıştı. Bunu unutturmamak için de hobbitlerle ilgili gördüğü her şeyi Ceylin'e alıyordu.

Çenemi iki yumruğumun arasına sıkıştırmış zihnim de masa dizaynı yaparken alnımın ortasına bir parmak yapıştı. Parmağın baskısıyla başımı yukarı doğru kaldırınca Doruk Bey'in bana doğru eğilmiş yüzüyle karşılaştım. Gözlerimi kırpıştırarak bakarken duruşumu düzeltemeyecek kadar şaşırmıştım.

"Ne yapıyorsun?"

"Siz ne yapıyorsunuz asıl?" dedim hâlâ gözlerimi kırpıp dururken. Salak gibi gözlerimi kırpıştırmak istemiyordum ama adam bana ifadesiz bir yüzle dik dik bakarken başka ne yapabileceğim hakkında bir fikrim yoktu.

"Asistanımı hayal âleminden çıkarıyorum."

"Anlıyorum." deyip iki parmağımla Doruk Bey'in alnıma yapışmış parmağını tuttum. "Parmağınızı çekebilirsiniz artık."

Dudaklarının kenarları küçücük kıvrıldığında fısıldadığımı fark edip geri çekildim. Ellerini cebine koyup bana bir bakış attıktan sonra odasına yürüdü. Ağır adımlarla odasına giderken ben de birkaç dosyayı alıp peşinden gitmek üzere ayağa kalktım. Bugün tüm vaktini dışarıda toplantılarla geçirdiği için acilen ilgilenmesi gereken birkaç şey vardı ama masasına oturup beni elimde dosyalarla görünce elini kaldırarak durmamı sağladı

"Önce kahve."

"Ama bunlar çok acil."

"Kahve Elis, lütfen."

"Ama efendim..." diye başlayarak bir kez daha itira-

etme gafletinde bulundum. Doruk Bey yüzünü buruştu rup "Seni kovacağım biliyorsun değil mi?" diye homur dandı. "Kahve istiyorum. Kahve. Kah-ve. Anlayamıyor musun?" Biraz daha zorlarsam çocuk gibi ayaklarını yere vurarak kahve diye bağırmasından korktuğum için başı mı sallayıp ofisten çıktım ve kahve makinelerinin yanı na gidip istediği gibi şekersiz, acı, bana göre iğrenç olan kahvesini yaptım.

Geri döndüğümde bilgisayarından bir şeyleri kontrol ediyordu. Kahvesiyle birlikte dosyaları da masasına bırakıp programında neler olduğunu, ilgilenmesi gerekenleri belirtirken ciddiyetle dosyaları inceleyip başını sallayarak dinledi beni.

Bazen işini çok ciddiye alıyor gibi görünüyor bazen de hiçbir şeyi umursamayan genç, serseri birine benziyordu. Henüz iki gündür onunla çalışıyordum ve hakkında çıkarımlar yapmak için çok erken olduğunu biliyordum ama üstesinden gelemeyeceğim biri olduğunu düşünmüyordum.

Bana soracağı bir şey var mı diye bekledim ama beni unutmuş gibiydi. Bir şey söyleme ihtiyacıyla "Bugün nasılsınız bu arada?" diye sordum.

Doruk Bey kahvesinden bir yudum almadan hemen önce fincanının üstünden bana bakıp göz kırptı. "Yakışıklıyım. Sen?"

Yüzüne boş boş bakmaya çalıştım ama dudaklarımdan alaycı bir gülüşün çıkmasını engelleyememiştim "Ben de fena sayılmam. Ne dersiniz?"

Gözleriyle beni şöyle bir süzüp başını salladı ağır ağır Bilgisayarının ekranına dönmeden hemen önce "Ih ortalamanın üstünde sayılırsın." dediğini duydum ve bu olması gerekenin aksine beni sinirlendirmedi O kadar mu zır bir sesle söylemişti ki gülmemek için kendimi zor

otis kapısına kadar tutabildim. Dışarı çıkıp kapıyı kapattığım an dudaklarımdan dökülen kıkırtıları duymamış olmasını umarak utançla masama yürüdüm.

• • •

Eve dönerken markete uğrayıp yemeklik malzemeler ve biraz abur cubur aldım. Market alışverişi yaparken aldığım her şeyden üç tane alıyordum. Çünkü Pamir bir şey yediği zaman Ceylin de istiyordu ve ikisi birlikte zevkle çikolataları götürürken benim de canım çekiyordu. Bu yüzden olası çikolata kavgalarını önlemek için her şeyden eşit sayıda alıyorduk. *Evet, kimin çocuk kimin yetişkin olduğu karışabiliyordu bazen.*

Arabayı park edip indikten sonra direkt kendi daireme yürüdüm. Safiye annemin kız kardeşi arada bir ziyarete gelirdi. İki kardeşin huysuz olanı Hanife teyzeydi ve Safiye anneme hiç mi hiç benzemiyordu. Etrafındakilere sataşıp hakaret etmekten zevk alan garip bir kadındı. Hiçbirimiz onu sevmezdik. Bu yüzden o gelince Ceylin bize taşınıyordu. Kutu gibi evim en ufak kalabalığı kaldıramadığı için yanında bir şey getirmesine izin vermiyordum hatta kendisini de istemiyordum ama kovsam da biraz sonra onu pijamalarıyla mutfakta otururken buluyordum.

Zile basmak yerine anahtarımla kapıyı açıp eve girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp kenara koyduktan sonra poşetleri bırakmak için mutfağa yürüdüm. Daha mutfak kapısına gelemeden Pamir'in kıkırtılarıyla Ceylin'in homurtuları ulaşmıştı kulağıma. Mutfaktan içeri adımımı atıp da seslerin sebebini gördüğümde dudaklarımdan bir çığlık koptu.

"Hayır ya!" diye inleyerek poşetleri atışımla suçüstü yakaladığım iki pasaklı bana döndü. "Yine mi?" Ceylin

una bulanmış yüzü, elleri hatta saçlarıyla kıpırtısız hâlde durdu. Küçük oğlumun da tüm parmakları ve çenesine çikolata bulaşmıştı.

Ceylin ellerini arkasında birleştirip "Yakalandık." deyince Pamir kahkaha atmaya başladı. Ceylin'e baktıkça o kadar çok gülüyordu ki birazdan yediği tüm çikolataları kusacak diye endişelendim.

Ceylin yanıma gelip bana sarılmaya çalışınca ellerine vurarak kendimden uzaklaştırmaya çalıştım ama bu sefer de Pamir bacaklarıma sarılmıştı. "Kızma anne. Sana pasta yapıyorduk biz." diyen oğlumu başını sallayarak destekledi Ceylin. Elimi yüzümün etrafında sallayarak uçuşan unları dağıtmaya çalıştım.

"İkinizin yüzünden öleceğim bir gün!"

"Semih amcam yüzünden de..." dedi Pamir tek parmağını kaldırarak. Sonra parmağındaki çikolataları fark edip yalamaya başladı.

"Semih amcan mutfakta felaketlere yol açmıyor oğlum. Burada olsaydı bu hâlde olmayacağınıza eminim. Tabii un savaşı falan yapmazsanız. Ayrıca parmaklarını yalamaya devam edersen üç gün boyunca çikolata yiyemeyeceksin." Parmağı ağzında hareketsiz kalırken gözlerini kocaman açıp baktıktan sonra aceleyle parmağını çıkarıp arkasına sakladı.

"Doğru karar." deyip önünden çekildim. "Şimdi siz ikiniz banyoya gidip iyice temizleniyorsunuz. Ben de buraları topluyorum." Ceza olarak burayı kim kirlettiyse ona temizletmek daha iyi bir fikirdi muhtemelen ama mutfağımı bir kez daha canavarların eline bırakamazdım. Bu yüzden yeşil gömleğimin kollarını sıyırıp belime bir önlük bağlayarak ortalığı toplamaya giriştim. Fırına attıkları kekin yenilebilecek olmasını umarak fırının derecesini değiştirdim ve ocağa makarna suyu koydum.

Genelde Ceylinlerde yiyorduk yemekleri. Bu yüzden sık sık yemek yapmam gerekmiyordu. Yemek yapmayı öğrenecek geniş vaktim de hiç olmamıştı açıkçası. Yine de basit ve lezzetli birkaç tarif öğrenebilmiştim. Ama bugün makarnadan fazlasıyla uğraşabileceğimi sanmıyordum. Bulaşıkları halledip ocağı sildikten sonra mutfağı süpürdüm. O sırada makarna da pişmişti. Bol malzemeli bir sos hazırlamak isterdim ama yorgunluktan ölüyordum. Bu yüzden sadece yoğurt çırpıp salçalı sos hazırladım. Makarnaları tabağa koyup üzerine yoğurt ve salça döktükten sonra yemek hazırdı.

Ben bu kadar işi yaparken banyoya yolladığım kir yumaklarının temizlenmiş olduğunu umuyordum. Aksi hâlde açlıktan garip sesler çıkarmaya başlayan karnımı kimse sakinleştiremeyecekti. Mutfaktan çıkıp oğlumun odasına gittiğimde Ceylin Pamir'in saçlarını düzleştirmek için ısrar ediyor, oğlum da ondan kurtulmaya çalışıyordu. Beni görünce kucağıma atlayıp boynuma sarılarak bağırmaya başladı. "Anne! Ceylin beni kız yapacak. Saçlarıma garip şeyler yapıp tokalar takmaya çalışıyor!"

"Toka takmayacaktım ki!" diye mızmızlandı Ceylin de. "Düzleştirecektim. Tarz bir çocuk olman için uğraşıyoruz burada değil mi? Niye kız olmadın ki sanki!" deyince Pamir'in elindeki oyuncağı karşımdaki deli kızın kafasına attım. "Oğlumu rahat bırak çilli hobbit. Semih gittiğinden beri sataşacak insan kalmadı sana, her yere saldırıp duruyorsun. Hadi bakalım, siz sofraya... Ben de üstümü değiştirip geliyorum." Oğlumun yanaklarını öpüp yere bıraktıktan sonra odama geçtim. Üzerimdekilerden kurtulup pijamalarımı giydiğim anı çok seviyordum. Pijamalarla gelen hafifleme hissiyle yatağa yığılmamamı engelleyen tek şey guruldayan midemdi.

Birlikte Pamir'in okul maceralarını dinlediğimiz ke-

yifli bir akşam yemeğinden sonra biraz televizyon izlemesine izin verip Pamir'i yatırdım.

Ceylin'in giydirdiği pijamalar inceydi, uşumesin diye açık mavi pamuklu pijamalarını giydirirken yatağın üstünde ayağa kalkıp kollarını havaya kaldırdı. Üstündekini çıkarıp kalın pijamasını kollarından ve başından geçirirken altın sarısı bukleleri darmadağın olmuştu. Pijamasını giyince yukarı kaldırdığı kollarını boynuma doladı ve sıkıca sarıldık. Oğlumu kucaklayıp sağa sola sallanmaya başladığımda kıkırtılarıyla beni gülümsetti.

Yorganını kaldırıp küçük bedenini yatağa yerleştirdikten sonra saçlarına ve yüzüne öpücüklerimi bırakıp üstünü örttüm. Işığı kapatıp gece lambasını açtığımda yana dönmüş, elleri yanağının altında bana bakıyordu. O kadar masum görünüyordu ki yanına gidip sıkıca sarılıp oğlumun mis kokusuyla uyumak istedim. Ama Ceylin'le konuşmam gerekenler şeyler vardı. Bu yüzden kapıya yaslanıp başımı eğerek bakışlarına karşılık vermekle yetindim. Bir şey söyleyeceği belliydi.

"Anne, ben seni çok seviyorum." diye seslenince gülümsedim. Devamında ne geleceğini çok iyi biliyordum ve bu kalbimi kırıyordu.

"Ben de seni çok seviyorum."

"Sen beni hiç bırakmazsın, değil mi?" diye sorunca iç çekerek yaslandığım yerden doğrulup tekrar yatağın yanına gittim.

"Bırakmam tabii ki. Ben senden uzakta yaşayamam deyip yüzünü öpücüklere boğduğumda az önceki mahzun hâlinden hemen sıyrılıp kahkaha atmaya başladı. Bir süre yanında kalıp saçlarını okşayarak uyumasını bekledikten sonra Ceylin'in yanına gittim.

Kanepeye uzanmış tekrarı yayınlanan bir dizi izliyordu. Sehpanın üstündeki telefonumu alıp bacaklarını

itekleyerek yanına oturdum. Bağdaş kurup kucağıma bir yastık aldıktan sonra telefonumu kontrol ettim. Doruk Bey, inceleyip önemli olanları ona bildirmem için maillerini bana yönlendirmişti. Arada kişisel bir mail görmeyi umarak uzun süre karıştırdım ama heyecan verici hiçbir şey yoktu. Sıkıcı iş mailleriyle doluydu gelen kutusu. Zaten kişisel mail adresindeki mailleri bana neden yollasındı ama eğlenebileceğim bir şeyleri gözden kaçırmış olmasını ummuştum.

Çok önemli bir şey olmadığına karar verince telefonumu bırakıp Ceylin'e döndüm. O da biriyle mesajlaşıyordu. Yüzündeki ciddi ifadeyi görünce ayağını dürterek bana bakmasını sağladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Birini araştırıyorum."

"Araştırma konusu ne?"

"Birinin tüm sosyal medya hesaplarını inceleyip, tüm yakınlarının listesini çıkarıp, sevgilisi var mı yok mu diye etrafa haber salmak."

Telefonu elinden alıp "Bakayım." deyince hemen doğrulup bana bir düzine fotoğraf gösterdi. Her fotoğrafta adamın ne kadar yakışıklı olduğundan bahsederek beni kahkahalara boğan yorumlar yapıyordu.

"Nereden buldun bunu?"

"Üst sınıflardan ama beraber aldığımız bir ders var." deyip kaşlarını oynattı. "Kadere bak."

"Muhtemelen sınıftaki tüm kızlar aynı cümleyi kendileri için söylüyordur Ceylin. Adam cidden yakışıklı, hem sevgilisi de vardır bence bunun." Ceylin korkunç bir şey söylemişim gibi dehşetle baktı bana. Ardından topladığı ayaklarını öne uzatıp kalçamı tekmeleyip sinirle doğruldu.

"Senin benim tarafımda olman lazım Elis! Ne yaparsam onaylayıp desteklemen lazım. En yakın kız arkadaş olmak budur. Aşk olsun sana!" diye bağırıp odadan çıkınca arkasından bakakaldım. İki saniye sonra kafası tekrar göründü. Girişten içeriye sadece kafasını uzatmış bana parmağını sallıyordu.

"Kalbimi kırdığın için bu gece yatak odasında ben yatacağım. Sen kanepede yat!" deyip gözden kayboldu. Arkasından bakarken ağlamakla gülmek arası bir ses çıkarıp oğlumun odasına gittim. Benim yatağıma ikimiz de sığabilirdik aslında ama Ceylin'e ne kadar büyük bir yatak verilirse verilsin, o yatakta iki kişi yatamazdı. Kızın o küçücük bedeninden beklenmeyecek kadar şiddetli bir uyuma şekli vardı. Mışıl mışıl uyurken bir anda sırtınıza yediğiniz tekmeyle yataktan uçabiliyordunuz. Yaşadım, biliyorum.

Büyük yatakta Ceylin'in gazabıyla uyumaya çalışmaktansa küçük bir yatakta oğlumun yanına kıvrılıp minik bedenine sarılarak mis kokusuyla geçireceğim bir geceyi tercih ederdim tabii ki.

• • •

Yanımdaki kıpırdanmalarla gözlerimi araladığımda oğlumun mırıltılarını duydum. Sırtüstü yatmış, elindeki oyuncağı havaya kaldırmış, izlediği çizgi filmlerdeki gibi konuşturuyordu. Bunu yaparken o kadar ciddiydi ki gülmeme engel olamadım. Oğluma sarılıp kafasına öpücüklerimi kondururken dönüp bana baktı ve hoşuna giden bir şey olduğunda takındığı o şapşal gülümsemesiyle konuştu. "Sen benimle mi yattın?"

Başımı sallayınca gülüşü daha da büyüdü. "Niye? Gece korktun mu yoksa?"

"Evet. Çilli hobbit beni çok korkuttu. Ben de yanına geldim." dediğimde küçük eli bana uzanıp saçlarımı okşadı.

"Sen korkma anne, ben çilli hobbiti ışın kılıcımla yok ederim." deyip yataktan zıpladıktan sonra oyuncaklarının içinden plastik kılıcını kapıp odadan fırladı. Birkaç saniye sonra Ceylin'in uykulu homurtularını duyunca "Aferin oğlum!" diye seslendim. "Ceylin'i yataktan düşürene kadar savaş!"

İki dakika sonra Ceylin'in çığlığı ve Pamir'in zafer nidaları duyulduğunda kahkahalarla gülerek kalktım yataktan. Odama gidip oğluma bir beşlik çaktım. Yerde yatan Ceylin'e biraz sataştıktan sonra yerde uyumaya devam etmeye çalışan acınası hâline kıyamayıp mutfağa kahvaltı hazırlamaya gittim.

* * *

Pamir'i kreşe bırakıp şirkete geçtiğimde henüz Doruk Bey'in gelmediğini düşünerek önce Utku'nun yanına gittim. Masaların arasında yürürken tanıdık yüzlere selam vererek ilerliyordum. Utku'nun masasına gidip Ceyda'yı orada bulunca fark edilmeden geri dönmeye çalıştım ama Ceyda'nın gözünden kaçamamıştım. Kız, potansiyel bir mahalle teyzesiydi. Yaşlanınca nasıl bir tip olacağını ilk bakışta anlayabilirdiniz.

"Elis, buradayız." diye seslendi. Sanki onları görmemiş olmam mümkünmüş gibi. Utku'nun masasına kalçasını yaslamış bana el sallıyordu. Surat asmamaya çalışarak yanlarına gittim. Utku, Ceyda'nın arkasından ellerini boğazına götürüp dudaklarını oynatarak "Kurtar beni." dediğinde güldüm. Ceyda yakınlardaysa insanlar genelde bu hâlde olurdu.

"Merhaba." diyerek Utku'yu selamladım aslında

ama üstüne alınan Ceyda koluma girip beni çekiştirerek oturttu ve normal bir şeymiş gibi dedikodusuna başladı.

"Selam tatlım. Yeni patrondan bahsetsene biraz. Nasıl biri? Sevgilisi var mı? Kibar mı yoksa daha... Nasıl desem? Serseri mi?"

"Serseri mi?" diye sorduğumda hevesle kafasını salladı. Utku'yla birbirimize bakıp güldük. "Aslında serseri diyebiliriz, evet. Flört etmeyi seviyor çünkü. Sanırım sarışın seviyor. Ofise gelenler genelde sarışınlar oluyor." deyip göz kırpınca Ceyda'nın heyecanı yüzüne yansıdı.

"Sahi mi? Dün sabah asansörde karşılaştık. Aramızda bir çekim oluştuğunu hissettim."

"Olabilir bence." dedim gülmemek için dudaklarımın içini ısırırken. Dün sabah Doruk Bey'in şirkette olmadığı gerçeğini yüzüne vurmaktansa eğlenerek onu dinledim. Ceyda heyecanla bir şeyler daha söyleyip yanımızdan ayrıldı.

"Niye kızın duygularıyla oynuyorsun?"

"Ben oynamadım ki! Tek bir cümlemle hikâye yazan kendisiydi." deyip omuz silktim. "Senden n'aber?"

"Tüm gece çalıştım. Hayatı sorgulamakla meşgulüm şu an. Bir adaya yerleşip hayatımızın kalanını balık tutarak geçirmeye ne dersin?"

"Oğlum bu fikre bayılırdı. Emekli olduktan sonra bunu düşüneceğim."

"Emekli olduktan sonra hâlâ seni dinleyen, her yere götürebileceğin bir oğlun olacağına inanıyor musun cidden? O zamana kadar torunların olur ve oğlun karısıyla gezerken sen de çocuklarına bakıyor olursun." Dehşete düşmüş bir ifade takınıp elimi kalbime götürdüm. "Şimdi neden beni üzüyorsun?"

"Çünkü tüm gece çalıştım." dedi bir kez daha. "Herkesten nefret ediyorum. Ben mutlu değilsem sen de olma.

"Hain!" deyip veda etmeden arkamı dönünce göz ucuyla baktığımda Utku'nun kafasını masasına yaslayıp balıkçılıkla ilgili bir şeyler geveledeğini duydum. Haylaz bir adamı çok fazla çalıştırdığınızda böyle deliriyordu işte. Semih'ten biliyorum. Erkekler çoğu zaman mızmız bebeklerden farksız oluyorlardı.

Asansörlerin yanına gittim. Yukarı çıkan asansörü beklerken telefonum çaldı. Semih'in aradığını görünce hemen açtım. Bir elim istemsizce belime gitmiş kavga moduna girmiştim hemen.

"Seni öldüreceğim Semih."

"Beni ne kadar sevdiğini söylemene bayılıyorum." Tavrına karşılık gözlerimi devirdim ama göremediği için belirtme ihtiyacı duyarak "Şu anda gözlerimi deviriyorum." dedim. "Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ergenler gözlerini devirir Elis."

"Hiç de bile. Göz devirmek hakaret etmenin kibarlaştırılmış hâlidir. Yani sana hakaret ettim."

"İnsan neden benim kadar yakışıklı birine hakaret eder ki?" dedi her zamanki kendini beğenmişliğiyle.

"Çünkü senin yakışıklılığın beni ilgilendirmiyor ve çünkü oğlum seni çok özledi. Oğlumu nasıl üzersin kaz kafalı!"

"Anlaşıldı." dedi Semih gülerek. "Okuldan kaçta çıkıyordu? Safiye anneyi arar konuşurum."

"Akıllı ol böyle." derken ikinci asansör de geldi. Kapılar açıldığında Doruk Bey'le göz göze geldik. Adam asansörün ortasında durmuş elleri cebinde, buraların hâkimi benim tavrıyla bana bakarken -ne yalan söyleyeyim- epey yakışıklı görünüyordu.

"Asansöre bineceğim, kapatıyorum." dedim aceleyle. "Dikkat et kendine. Oralarda yanlışlıkla kurutulmuş böcek falan yeme." deyip cevabını beklemeden telefonu kapattım.

"Günaydın Doruk Bey." dediğimde gülümseyerek yüzüme bakıp başını iki yana salladı. "Seni kovacağım."

"Bu sefer neden?" dedim gülerek. Ben güldükçe yüzü daha da asılıyordu. "İnsanlar sabahları neşeli olmayı nasıl beceriyor anlayamıyorum."

"Hiç neşeli sabahlar geçirmediniz mi?"

"Bana bir bak." dedi ifadesiz yüzüyle. "Mutlu görünüyor muyum?"

"Hayır. Ama sizi sadece birkaç sabahtır gördüğüm düşünülürse bazen mutlu sabahlarınız olduğuna inanmamak için bir sebebim yok."

"İnanmak için bir sebebin var mı peki?" diye sorunca başımı salladım. Yüzümdeki gülümseme kaybolmuş yerini sıkılgan bir ifade almıştı.

"Haklısınız. Huysuz olduğunuzu kabullenmek hiç zor değil."

Asansörün kapıları açıldığında önden geçmem için kenara çekildi ve kibar bir gülümsemeyle benden kahve istedi. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda gözlerini abartılı hareketlerle birkaç kez kırpıp arkasını döndü ve ofisine girdi. Adam resmen dalga geçiyordu ama benim için sorun değildi. Hatta huysuzluk yapmadığında çok eğlenceli bir adam olduğunu düşünüyordum.

• • •

O günü sürekli toplantılara girerek geçirdik. Yeni ürünlerin doğru hedef kitlesini ve pazardaki yerini saptayabilmek için sokak anketleri ve çeşitli araştırmalar gibi birçok kaynak incelendi ve stratejik planlama sunumları yapıldı. Daha sonra kreaktif tasarlama ekibiyle reklam metinlerinin yazılarını ve sloganlarını inceledik. Doruk Bey'in kabul edebileceği hiçbir öneri yoktu. Bazıları Doruk Bey'in

o tarafa bakmadığı zamanlarda kaba hareketlerle fısıldaşıyorlardı ama yeni patron çoğunlukla haklıydı. Bu yüzden kimse sesini çıkaramıyordu.

Sonraki birkaç hafta şirkette herkes telaşlıydı. Doruk Bey şirkete farklı bir bakış açısı kazandırmak, tarzlarını değiştirmek istiyordu. Bunun için de kendini kanıtlamak isteyenler canla başla çalışıp yeni fikirler üretmeye çalışıyordu.

Bazen toplantılarda herkesi susturur ve benim düşüncemi sorardı. Başlarda bu beni çok geriyordu ve özgürce kendi fikrimi söyleyemiyordum. Bu da Doruk Bey'in oklarını üzerime yöneltmesine sebep oluyordu. Sonra bir gün, nasılsa her şekilde azarlanacağım, bari özgürce kendi fikrimi söyleyeyim diye düşündüm ve beklediğimin aksine herkes ilgiyle beni dinledi. Onlar dinledikçe cesaretlendim ve her seferinde biraz daha cesur oldum. Ben fikrimi söyledikçe hatta bazen yeni önerilerde bulundukça Doruk Bey'in takdir dolu bakışları bana çevriliyor, daha fazla konuşmam için beni teşvik ediyordu. Hoşuna giden bir sunumla ilgili fikrimi soruyor ve beğendiysem beni samimi bir gülümsemeyle ödüllendiriyordu.

Bu şekilde geçirdiğimiz bir buçuk aydan sonra Doruk Bey'e iyice alışmış hatta arkadaş gibi olmuştuk. Artık havalar epey soğumuştu. Az da olsa güneşin yüzümüze güldüğü günleri değerlendirmek gerekiyordu. Değerlendiriyorduk da zaten. Pamir'le her fırsatta yürüyüşe çıkıyorduk. Gezmeyi o kadar seviyordu ki sadece dışarıda yürümekle bile çok mutlu oluyordu.

Bugün de biraz yürüyüş yapmış sonra markete girmiştik. Pamir ısrarla bana yardım etmek istediği için birkaç poşete çok hafif şeyler koyup eline vermiştim. Poşetleri taşıdı ama yol boyunca sürekli söylendi. Eve adım attığımız anda da ayakkabılarını çıkarmadan girişe uzanıp sızlanmaya başlamıştı.

Pamir ayakkabılarını çıkar önce."

Çok yoruldum! Bütün poşetleri bana taşıttın!" dedi surat asarak. Elimdeki poşetleri kenara koyup oğlumun ayakkabılarını çıkardıktan sonra onu kucaklayıp yanaklarına yumuldum. Bir yandan da gıdıklarken kahkahası evin içini doldurmuştu. Kucağımdan kurtulup odasına koşturunca peşinden gittim. "Şimdi seni yakalayıp hapur hupur yiyeceğim!" Çığlık atarak benden kaçarken ben de peşinden koşturuyordum. Tam yakalayacakken elimden kaçabilmesi için biraz geri çekildiğimde Pamir onu yakalayamadığım için o kadar mutlu oluyordu ki kahkahaları yüzünden nefessiz kalmıştı.

Sonunda yakalayıp çığlıkları eşliğinde yüzüne öpücüklerimi kondururken telefonum çaldı. Oğlumu son bir kez öpüp yerde yanına uzandım ve telefonumu cebimden çıkardım.

Alo?" Sesim o kadar gevşek çıkmıştı ki Doruk Bey'in sesini duyduğumda gözlerimi kocaman açarak doğruldum. Boğazımı temizlerken neredeyse hazır ola geçmiştim. "Keyfin yerinde bakıyorum."

"Doruk Bey? Şey... Evet. Tatil günü keyfimin yerinde olmaması için bir sebep mi var?"

"Seni bilemem ama benim var. Aklıma takılan bir şey için şirkete geldim. Ayakkabı firması için hazırlanan reklam sunumuyla ilgili detayların olduğu dosya neredeydi?"

"Bilgisayarınızda masaüstüne kaydetmiştim."

"Öyle mi? Harikasın. Teşekkür ederim."

"Rica ederim." Yerde yatan oğlumun saçlarını okşarken konuşmaya bir saniye ara verip kendimi yüreklendirdikten sonra devam ettim. "Bence en fazla yarım saat sonra oradan çıkıp güzel bir yemek yiyin. Bugün hava çok güzel. Kendinize biraz zaman ayırın. Çok çalışıyorsunuz."

Dudağını ısırıp cevabını bekledim. Şu anda yanında olmayı cevabını tahmin edebilirdim ama telefondaki ses tonundan ruh hâlini anlayamıyordum. Ya dalga geçecekti ya beni kovacağını söyleyecekti -bunu sürekli yapıyor- ya da nazikçe teşekkür edip telefonu kapatacaktı. Ama hiç birini yapmadı. Verdiği cevapla Pamir'in saçlarında gezinen ellerim bir kez daha duraksayınca elimi itip koltuğun yanına gitti.

"Bugün halletmem gereken bir yığın sıkıcı iş var ama yarın beni şu sürekli övdüğün mantıcıya götürmeye ne dersin?"

"Ben mi?"

"Evet. Hem bir konuda yardımını isteyeceğim. Yarın öğleden sonra gelecektim zaten. Öncesinde yemek yiyelim."

"Ee... Tamam."

"Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kapatıp yüzümün hizasına kaldırdım ve ekrana boş boş bakmaya devam ettim. Pamir kafasını omzumun üstünden uzatıp merakla benim gibi bakmaya başladığında yaptığım şeyin saçmalığını fark edip güldüm.

"İlginç bir konuşmaydı da." dedim omuz silkerek. Telefonu bırakıp yavaşça yerimden kalkarken oğlum bana baktı ve ona doğru atıldığımda tekrar kahkahalarla koşmaya başladı. Günün kalanını evin içinde koşturarak, oyuncak kılıçları sallayarak ve legolardan kuleler yaparak geçirdik.

3. BÖLÜM

Doruk Ataoğlu park yeri bulamadığı için arabasını gideceği yerin bir sokak aşağısında bırakmak zorunda kaldı. Hızlı adımlarla yürürken cebinden telefonunu çıkarıp maillerini kontrol etti. Baktığı maildeki bilgi, kaşlarını çatmasına sebep olurken en basit konuyu bile onayına sunmak zorunda hisseden çalışanlardan ne kadar sıkıldığını düşündü. Ortada iki seçenek varsa hangisinin daha iyi olduğuna karar verebilecek bir ekip istiyordu. Onsuz küçük bir adım bile atamayan çalışanlardansa özgüven sahibi ekip arkadaşlarına ihtiyacı vardı. Caddenin karşısına geçmeden önce sıkıntılı bir şekilde nefes verip başını kaldırdığında tam karşıdaki dükkânda *onu* gördü.

Onu her gün görüyordu. Her gün onunla konuşuyor, çoğunlukla onu kızdırıyordu. Huysuz bakışları, sinirlendiğinde kahvesini kafasından aşağı dökmek ister gibi görünmesi, ukalalıklarına cevap vermesi hoşuna gidiyordu. Uzun zamandır onunla uğraşmak kadar keyif aldığı bir şey olmamıştı hayatında. Elis güzel bir kadındı. Koyu kahverengi saçları, yaslandığı sandalyenin ardından upuzun salınmış

öyle güneşinin altında eşsiz bir mücevher gibi parıldıyor du. Aralarındaki mesafeye rağmen üstelik!

Doruk'un hayatından bugüne dek pek çok kadın geçmişti. Hepsi de güzellikleriyle karşısındakini büyüyebilecek, girdiği ortamda kıskanç bakışları üzerine çekebilecek kadınlardı. Ama o kadınların hiçbiri bir caddenin ortasında duraklatamamıştı onu. Hiçbiri göğsüne bir yumruk yemiş hissi bırakamamıştı üzerinde. Hiçbiri güzelliği karşısında donup kalmasını sağlayamamıştı. Doruk'un zaman kavramını hiçbiri altüst edememişti. Hiçbirinin gülümsemekle zamanı durdurma gibi olağanüstü bir yeteneği yoktu.

Gözlerini kırpmaya bile korkarak bir adım attı. İşine yetişmeye çalışan aceleci birkaç insanın ona çarptığının farkında bile değildi. Karşıya geçerken bir arabanın şiddetli kornasını hayal meyal duydu. Sonunda ona yaklaşabildiğinde gözlerinin kapalı olduğunu fark etti. Daha sonra, aklı başına geldiğinde bunun için şükredecekti.

Kopkoyu kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüşken daklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Yüzünü güe dönmüş dinlenirken esmer yüzü tüm güzelliğiyle orya serilmişti. Fark ettiği andan itibaren rahatsız edici olan duygu filizlendi göğsünde. *Kıskanmıştı.* Kadının yüzündeki huzur öyle büyüleyiciydi ki ona ikinci kez bakmamak nsızdı. Öyle güzeldi ki, yoldan gelip geçen herkes duonu izlemek isteyebilirdi. Onu merak etmemek, ona fazla bakmak istememek imkânsızdı.

is'i ilk gördüğü andan beri güzelliğinin farkındaydı elte. İlk gördüğü andan beri beğeni dolu bakışları kadını edef alıyordu ama burada, kalabalık bir caddenin ortasında onun dingin, huzur dolu ifadesinde farklı bir şey vardı. Adını koyamıyordu ama varlığı öyle sert bir darbeyle kendini fark ettirmişti ki görmezden de gelemiyordu. Her gün gördüğü biriydi ama bir şekilde onu ilk kez görüyormuş gibi

hissediyordu. İlk kez ona gerçekten bakıyormuş gibiydi ve bunu sorgulayamayacak kadar kendini kaybetmişti.

Kadının kıvrımlı kirpikleri oynaşıp yüzündeki huzur yerini sitemkâr bir ifadeye bırakırken canının yandığını hissetti Doruk. Kirpikleri eşsiz bir nazla aralanıp gözbebekleri o harika rengi ortaya çıktığında bir rüyadan uyanır gibi irkildi. Elis onu fark edip yüzüne şaşkın bir bakış yerleştirdiğinde oyuncu bir tavır takınıp az önce iç dünyasında balyoz etkisi yaratan o hislerden sıyrıldı ve ifadesiz bir yüzle küçük dükkânın kapısından içeriye girdi.

• • •

Doruk Bey'le yaptığımız konuşmadan sonra benden isteyeceği şey hakkında bir süre kafa yorsam da sonrasında boş vermiştim. İşle ilgili bir şeyler isteyecekti muhtemelen. Sabah şirkete geldikten sonra düzenlemem gereken dosyalar ve Doruk Bey'in araştırmamı istediği birkaç konuyla ilgilenirken zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiş, başımı kaldırıp saate baktığımda geç kaldığımı görünce yerimden fırlayıp çantamı kaptığım gibi yürüme mesafesindeki mantıcıya koşturmuştum.

Tam mantıcıya girip nefes nefese bir yere oturduğum sırada Doruk Bey aramış biraz gecikeceğini söylemişti. "Hiç önemli değil ben de yeni çıkıyordum zaten." deyip telefonu kapattıktan sonra hırsla masaya atmış, topuklu ayakkabılarla koştuğum için ağrıyan ayaklarımı ovuşturmaya başlamıştım.

Normalde dakik olmayı o kadar da önemsemezdim ama iş patronunla öğle yemeği yemeye gelince ve kim bilir benden ne isteyecek diye stres içinde olunca durum değişirdi.

Oturduğum masaya öğle güneşi vuruyordu. Bu beni

rahatsız etmektense keyiflendirdi. Derin bir nefesle rahatlamayı umarak omuzlarımı gerip sandalyemde geriye yaslandım. Kollarımı göğsümde birleştirip başımı hafifçe kaldırdığımda yüzümde hissettiğim güneşin tatlı sıcağıyla gözlerim kapandı. Şansıma diğer masalarda oturanlar sadece yemeğiyle ilgilenen insanlardı. Böyle huzurlu hissettiğim bir anda gürültücü bir kalabalığın bu huzuru bozmasını istemezdim.

Saçlarımı omuzlarımdan geriye atmış, başım güneşe doğru hafifçe dönük otururken içimden bir şarkı mırıldanıyordum. Gittikçe mayıştığımı fark ettiğimde uyuyakalmaktan korkarak gözlerimi açıp doğruldum. Rahat pozisyonum bozulunca çocuk gibi surat asıp mızmızlanmamak için kendimi tutmam gerekmişti. İç çekerek elimi boynuma götürüp başımı sağa sola yatırarak kendime gelmeye çalışırken gözüm camın diğer tarafında duran adama kaydı. Doruk Bey, yüzünde durumdan hoşnut olduğunu düşündüğüm bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarımız birleştiğinde ellerini cebinden çıkarıp içeri girdi. Bana doğru gelirken yüzü ifadesizleşmişti. Dev gibi bacak boyuyla attığı kocaman adımları sağ olsun, küçük dükkânda gelip karşıma oturması sadece bir saniye sürdü. Ben de kısa değildim ama topuklu ayakkabılara rağmen ona yetişemiyordum. Bu yüzden bana kelimenin gerçek anlamıyla tepeden bakıyor olması sinirlerimi bozuyordu. Yanıma geldiğinde ayağa kalkmaya yeltendim ama eliyle oturmamı işaret edip karşıma oturdu.

"Çok acıktım." Onaylamadığımı belli eden bir ifadeyle ona bakıp yapmacık bir şekilde gülümsedim. "Size de merhaba Doruk Bey."

"Merhaba, merhaba." Etrafa bakınarak "Ne yiyeceğiz?" diye sorduğunda ona imalı bir bakış attım. "Balık mı yesek?" Doruk Bey'in küçümseyen bakışlarına kar-

şılık verdiğimde başını iki yana sallayarak güldü. Yanımıza gelen garsona iki porsiyon yoğurtlu mantı siparişi verdik. Ellerimi masanın üstüne yaslayarak birleştirdiğimde Doruk Bey de arkasına yaslandı.

"Çok bekledin mi?"

"Hayır, güneşin tadını çıkarıyordum." Dudaklarının kenarları küçücük kıvrıldığında bakışlarımı ellerime çevirdim. Yüzündeki tatlı ifade nedense beni utandırmıştı.

"Benden ne isteyecektiniz?"

"Nursena yengemin doğum günü yaklaşıyor."

"Ah!" Elimi alnıma vurup "Evet!" dedim. "Defne bir şeyler hazırlayacağını söylemişti. Unutmuşum." Kaşlarımı çatıp unuttuğum için kendime kızarken durup Doruk Bey'e baktım. "E, benimle ne ilgisi var ki? Beni davet mi ediyorsunuz?" dedim sırıtarak. Kaşlarını kaldırarak baktığında içimdeki küçük kız dil çıkarmak istedi ama kendimi tuttum. Bunlar hep Ceylin'in yüzünden oluyordu!

"Hediye almam gerek." dedi dirseğini sandalyenin kenarına yaslayıp. Geriye doğru sıyrılan ceketinin içine giydiği üzerine oturan gömlek dikkatimi çektiğinde hemen bakışlarımı kaçırdım. *Bu adam fazla havalıydı ve ben gözlerime engel olmakta zorlanıyordum.*

"Yengem sanatı sever. Hafta sonu bir arkadaşımın resim sergisi var. Oradan bir tablo almayı düşünüyordum."

Mantılarımız gelince garsonun işini bitirmesini bekledik. Tekrar yalnız kaldığımızda gözüm tabağımda mırıldandım. "Evet, harika olur." Açken konuşamayacağımızı anladık ve konuşmayı bırakıp mantılarımızdan aynı anda birer kaşık aldık. Ağzıma yayılan enfes tatla beğeni dolu bir ses çıkarmadan edemedim. Kendimden geçmiş bir hâlde mantımı yerken Doruk Bey'in tepkilerini de kontrol ediyordum. Mantı en sevdiğim yemekti ve Satış

Sultan'ın mantısı kadar olmasa da burası da harika yapıyordu.

"Nasıl?" Bir kaşık daha alıp boştaki eliyle başparmağını kaldırdığında ağzımdan bir kıkırtı çıktı. Doruk Bey başını kaldırmadan gözlerini yüzüme dikince tabağıma eğildim. "Yemekten sonra konuşmaya devam etsek daha iyi olacak galiba." Yemeğimizi sessizce yerken ben daha tabağımı yarılayamadan ikinci tabağını isteyip onu da benden önce bitirdiğinde şaşkın bakışlarımın odağı olmuştu. *Eh, insan deve kadar olunca kolay doymuyor galiba.*

"Sergiye gitmeyi düşünmüyordum aslında." Araya iki tabak mantı girmemiş gibi konuşmaya devam ettiğinde önce anlayamadım. Yüzüne boş boş baktığımda kendimi salak gibi hissettiren bir açıklama yaptı. "Hediye almaktan bahsediyorduk." Gözlerimi kaçırmamaya dikkat edip kafamı sallayarak son lokmamı yuttum ve geriye yaslandım. "Ama Defne tablo almayı önerince fikrim değişti. Yalnız bir sorun var." Durakladığında merakla başımı eğdim. "Nedir?"

"Resimden hiç anlamam." Yüzünü buruşturduğunda sırıtarak kollarımı göğsümde birleştirdim. İyi olmadığı bir şey olduğunu öğrenmekten nedensiz bir şekilde haz almıştım. "Bu yüzden benimle gelir misin diye soracaktım." dediğinde gülüşüm dondu. Gözlerimi sağa sola çevirerek ne diyeceğimi bilemediğim birkaç saniye geçirip sonunda ağzımı açtım. "Ben mi?"

"Defne'den rica ettim ama işi olduğunu söylüyor. Yengemin senin zevkini çok beğendiğini söyledi."

"Defne mi söyledi?" Defne'yi severdim, aramız iyiydi ama böyle bir öneride bulunmasına şaşırmıştım. Nursema Hanım ona aldığım hediyeleri her zaman içtenlikle beğenir ve kabul ederdi ancak hiçbir zaman tablo gibi iddialı bir şey almamıştım.

"Ha, neden bilmediğim bir dilde konuşuyormuşum gibi sözlerimi tekrar edip duruyorsun?"

İçimden yüzümü garip şekillere sokup taklidini yapmak gelse de bozuntuya vermeden konuşmayı başardım. "Sayardım çünkü. Resim zevkimin olması için resimlere ilgimin olması gerekir. Evimde tablo bile yok benim." dediğimde Doruk Bey elini hafifçe masaya vurdu. "Zevksiz olduğunu biliyordum."

"Zevksizlikle ne alakası var? Sadece resim ilgi alanıma girmiyor." Elini boş ver dercesine salladığında derin bir nefes alıp "Tamam." dedim. Neye güvenip gitmeye karar verdim bilmiyorum ama birden gitmek istediğimi fark etmiştim. "Madem bu kadar yardımıma ihtiyacınız var; sizi geri çevirmek kabalık olur."

Doruk Bey dik dik bana bakıp konuşmak için ağzını açtığında ondan önce davrandım. "Biliyorum, beni kovacaksınız."

"Gittikçe arsızlaşıyorsun, farkında mısın?"

"Gittikçe bana alışıyorsunuz, farkında mısınız?" diye karşılık verdiğimde durakladı. Gülüşü küçülüp yerini küçük bir tebessüme bırakırken "Evet." dedi. "Sanırım haklısın."

* * *

Uzun iş günlerinin ardından eve döndüğümde oğlumun nereden bulduğunu asla anlayamadığım o sonsuz enerjisini izlemek bazen beni yoruyordu. Bazense yorgunluğumu unutuyor, onunla birlikte koşturarak oyun oynarken buluyordum kendimi. Eve girdiğimde Pamir'in beni coşkuyla karşılamasına, kucağıma atlayıp tüm gün neler yaptığını anlatmasına alışıktım. Bu yüzden bugün anahtarla kapıyı açtığımda bir terslik olduğunu hemen

anladım. "Ceylin?" diye seslendiğimde mutfaktan Ceylin değil, Safiye anne çıktı. Evinde misafirleri olduğunu bildiğim için onu burada görmeyi beklemiyordum. "Anne hoş geldin." dedim tedirgin sesimle. "Bir şey mi oldu?"

"Okuldan gelince Pamir'in ateşi çıktı biraz. Evime gideceğim diye tutturunca buraya getirdik." deyip gülümsedi.

"Bana niye haber vermediniz?" dedim ceketimi çıkarırken. "Ne yapıyor şimdi? Düştü mü ateşi? Doktora gidelim mi?" Adımlarımı hızlandırıp oğlumun odasına girip yatağın içinde küçücük kalmış bedenini gördüğümde içim sızladı. Dizlerini karnına çekmiş, elleri yanağının altında uyurken dünyada ondan daha masum bir şey olmadığına emindim.

Safiye annem arkamda bir şeyler anlatıp iyi olduğunu söylüyordu ama yine de ateşini kontrol etmeden edemedim. Yanağının altındaki ellerini alıp öperken al al olmuş yanaklarını görünce şefkatle kokusunu içime çekerek öptüm oğlumu.

"Ateş düşürücü verdim. Bir de kemik kaynattım, tarhana çorbası yapacağım. Yedir güzelce, üstünü de fazla kapatma; bir şeyi kalmaz." Endişeli bakışlarımın biraz bile azalmadığını görünce güldü. "Kızım, çocuk bu. Düşecek, hastalanacak, bazen mızmızlanıp ağlayacak. Her seferinde bu kadar dertlenirsen olmaz ki." dedi yanıma gelip saçlarımı okşarken. Oğlumun ellerini bir kez daha öptükten sonra Safiye anneme sarıldım. Pamir'e gösterdiğim şefkati o da bana gösterip saçlarımı okşayarak beni kucakladı. Sızlayan burnum ağlayacağımın habercisiydi.

"İyi ki varsın Safiş Sultan." dediğimde daha sıkı sardı beni. Kollarının arasında sevgiyle sarmalanmışken küçük bir kız gibi hissetmemek imkansızdı.

Sen de iyi ki varsın güzelim benim."

"Ne oluyor ya?" Odada çınlayan tiz ses Ceylin'indi tabii ki. "Bensiz mi sarılıyorsunuz? Hainler!"

Safiye annemle aynı anda ona dönüp bir ağızdan "Çocuğu uyandıracaksın!" diye fısıltıyla konuştuğumuzda Ceylin bize kötü kötü bakıp koşarak yanımıza geldi. Annesiyle benim ortamıza yerleşip kendini kucaklatırken gülmemek için kendimi tutmaya çalışıyordum.

"Gel bakalım, kıskanç koca danam, gel." Kıkırtılarımız yüzünden Pamir'i rahatsız etmiş olmalıyız ki oğlum inleyerek bize arkasını dönüp uykusuna devam etti. Kucağıma oturan Ceylin'i itip Pamir'in ateşini bir kez daha kontrol ettikten sonra Safiye annemle Ceylin'i de iterek odadan çıktım.

"Neyi var sevgilimin?" diye sordu Ceylin salona geçtiğimizde. İç çekerek koltuğa oturdum. Oğluma sarılıp biraz uzanmak istiyordum ama rahatça uyuması için biraz müsaade etmem gerektiğinin farkındaydım. Ateşi düştüğüne göre birazdan terlemeye başlardı. Üstüne bir de benim sıcaklığımla bunalmasını istemiyordum.

"Bilmiyorum. Ateşlenmiş okuldan gelince. Okulda bir çocuk hastalanırsa hepsi dökülüyor böyle, normal." Ne kadar dikkat etsek de sınıfında bir çocuk hastalandığında kaçışımız olmuyordu. Abartılacak bir şey olmadığını biliyordum ama oğlumun biraz bile acı çekecek olması beni öldürüyordu. Hayatta sahip olduğunuz tek şey bir bebek olduğunda onu her şeyden koruma içgüdüsüyle sürekli korku ve endişe duyarak geziyordunuz.

Anne olmak kolay değildi. Hele ki yalnız bir anne olmak... İşte bu en zoruydu!

* * *

Ceylin'le birlikte Pamir'i ortamıza almış yatağımda uzanıyorduk. Pamir elindeki lazer fenerinin kırmızı ışığıyla tavana bir şeyler çiziyor, şekilleri takip ederek ne çizdiğini bulmamızı istiyordu. Işıklardan hiçbir şey anlaşılmıyordu elbette ama verdiği ipuçlarından ne olduğunu anlayabiliyorduk.

"Karga mı?" Ceylin onuncu tahmininde de bilemeyince oğlum tatlı kıkırtısıyla konuştu. "Hayır." dedi kelimeyi inanılmaz bir keyifle uzatarak. "Kanatları var, kanatları!"

"E karganın da kanatları var!"

"Siyahlı bir de başka renkli bu Ceylin."

"Ne ya? Tavus kuşu mu?"

"Hayır." Pamir kafasını koluma yaslarken kıkırdayıp duruyordu. Ceylin'in gerçekten ne olduğunu bulamıyor oluşunun farkındaydı. Kazanmasına izin verdiği zamanlarda Ceylin böyle sinirlenmiyordu çünkü.

"Ne bu ya!" diye bağırınca oğluma sarılıp "Bence artık söyle." dedim.

"Penguen!" dedi Pamir kahkaha atarak. Cevabı duyduğumda ben de gülmeye başlamıştım. Ceylin de yatakta doğrulmuş elini kolunu sinirle savurarak konuşmaya başlamıştı.

"Oğlum, penguenin kanadı mı var?"

"Eveet." Pamir başını karnıma koyup bacak bacak üstüne attı. Ceylin'in sinirine karşılık o kadar keyifli görünüyordu ki gülüşümü engelleyemiyordum.

"Pamir Ege." dedi Ceylin ellerini beline koyarak. Oğlum ikinci adını duyduğunda elini ağzına kapatarak güldüğünü saklamaya çalıştı. Ceylin'in kızgınken ona böyle seslendiğini biliyordu. "Penguenler uçuyor mu sevgilim?"

"Bilmem."

"Kuş diyorsun ama! Uçmayan kuş mu var?"

"Ben sana kuş dedim mi? Kanadı var dedim. Dedim dimi anne?" Başımı salladığımda Ceylin yardığı alçıyı tamamen attı. "Döverim sizi! Yemin ediyorum, döverim!"

"Nerede kanadı var penguenin?" Pamir yataktan ayağa kalkıp kollarını vücudunun iki yanına sabitledi ve elbiselerini arkasına doğru kaldırarak paytak paytak yürümeye başladı. Öyle sevimli görünüyordu ki onu kucağıma çekip öpücüklere boğmamak için zor duruyordum. Akşam boyunca nazlanıp durmuştu ama şurubunu ve çorbasını içtikten sonra iyice toparlamış, oynadığı oyunla da hastalığını unutmuştu.

"Bak işte bunlar kanat." dedi ellerini göstererek. "Gobüşleri de sörf tahtası. Üstüne yatıp uçuyorlar."

"Kandırmışlar oğlum seni. Solungaç o, solungaç. Denizde yüzebilsinler diye..."

"Yok artık!" deyip kahkaha attığımda Pamir kafası karışmış görünüyor, Ceylin de kafasını karıştırmaktan memnun sırıtıyordu.

"Anne ama Semih amcam dedi ki..."

"Sana kaç kere 'Semih'e inanma.' dedim." diyerek oğlumun sözünü kesti Ceylin. Aralarındaki atışmayı sesimi çıkarmadan, eğlenerek izliyordum.

"Semih amcam da 'Ceylin'e inanma.' diyor ama!"

"Ama aşkım biz evleneceğiz! Bana inanmazsan nasıl evleniriz?" diye sorup Pamir'i can evinden vuran çilli hobbiti ayağımla yataktan düşürmeye çalışıp oğlumu kendime çektim. "Sen bakma bu şapşala oğlum. Bana inan sen. Ben anlatacağım sana penguenlerin nasıl olduğunu. Ama şimdi çok geç oldu, uyuyalım artık hadi."

"Ama anne Ceylin diyor ki..."

"Demiyor bir şey Ceylin." Oğlumu kucağıma çekip Ceylin'i odadan kovduktan sonra Pamir'e penguenlerle

ilgili bir masal anlattım. Her ne kadar Ceylin'le evlenme hayallerinde bir sıkıntı oluşması dikkatini dağıtsa da ilaçların verdiği ağırlıkla çok geçmeden uykuya daldı. Ben de gece boyu sık sık uyanıp ateşini kontrol ettiğim, nefesini dinleyerek huzur bulmaya çalıştığım rahatsız bir uykuya daldım.

KAKTÜS TEAM

4. BÖLÜM

Ajansta hareketli bir gündü. Doruk Bey geldiğinden beri ilk kez bu kadar büyük bir reklam projesinin sunumu yapılacaktı. Bu yüzden patron ortalıkta ateş püskürürken ona kızmamaya çalışıyordum. Ama bu gerçekten çok zordu.

"Elis, kahvem soğudu." Dirseğini masaya dayamış çenesi eline yaslı bir şekilde bilgisayarının ekranına bakıyordu. Yüzümü buruşturup sessizce taklidini yaparak ayağa kalktım. Sunumun çıktısını almadan önce içindeki yazım hatalarını düzeltmemi ve sürekli bir şeyler isteyip durduğu için olsa gerek, odasında kalmamı istemişti. Kapıdan çıkmak üzereyken "Yüz ifadeni değiştir." dedi tekdüze bir tonda. Hâlâ yüzümü eğip bükerek onu taklit ettiğimi fark edince aceleyle dışarı çıktım. Kapıya doğru yumruğumu sallayıp kafa atma isteğime ket vurarak kahve almaya gittiğimde makinenin başında Utku'yla karşılaştık. Bardağı ona verip bana da kahve doldurmasını rica ettim. "Bu adam gergin olunca hiç çekilmiyor Utku. Rezene çayı falan mı içirsem ben buna gün boyu?"

Her sabah kahvesine birkaç damla atarsan hem sinirlerine iyi gelir hem de gazı çıkar."

Gazı mı çıkar?"

Evet, küçük yeğenim gaz çıkaramıyor diye rezene çayı içirirdi ablam hep. Annesin kızım sen. Niye bilmiyorsun bunları?"

"Ben biliyorum da senin bilmene şaşırdım," dedim gülerek. "Düşünsene adam toplantının ortasında patır patır osuruyor." Elimi ağzıma kapattım ama görüntü gözümün önünde çoktan canlanmıştı. Sarsılarak gülerken Utku da sınıtan yüzüyle uzattığım kupaya kahve dolduruyordu. "Ay sinirlerim bozuldu," dedim elimi gözlerime bastırıp. Birkaç saniye nefesimi tutarak gülüşümü engellemeye çalıştım ve ardından derin bir nefes alıp duruşumu düzelttim. Bardağı Utku'nun elinden alırken arkadaşımın omzuna vurup "Bu sessizliğini neye borçluyuz?" diye sordum.

"Birkaç saniyelik huzur arayışındaydım. Sadece senin patronun mu huysuz sanıyorsun? Aylin Hanım öldüren cazibesiyle tepemdeydi bütün gün. İstediği taslakları bitirmeye çalışırken içim çürüdü. Sessizliğim ondandır."

Aylin Hanım'ın korkutucu bakışlarını ve topuklu ayakkabılarının çıkardığı rahatsız edici sesi düşününce ürperdim. Bu kadın çalışanlarına bir şey yaptırırken sürekli etraflarında olup topuklu ayakkabılarını yere vurarak varlığını hatırlatır, stresten ölmelerine sebep olurdu. "Tekrar düşündüm de Doruk Bey pamuk gibi adam aslında. Sana kolay gelsin kardeşim. Yalnız bu soğudu. Al sen iç bunu." deyip yeni bir kahve alarak hızlı adımlarla Doruk Bey'in odasına döndüm.

"Kendine de alabilirdin." dedi kahvesini alırken. Ben kahvemi çoktan içmiştim bu yüzden kibar bir gülümsemeyle teşekkür ederek yerime oturdum. *Evet bazen gerçekten çok tatlı olabiliyor.*

Sessizce işimize bakarken odada birden telefonumun sesi yankılanınca irkildim. Başparmağımı damağıma koyup başımı geriye attım. Doruk Bey bana bakıp kısık sesle güldüğünde durumumu fark edip utanmıştım. Ayağa kalkıp telefonu gösterdiğimde "Burada konuşabilirsin" deyip tekrar bilgisayarına odaklandı. Başımı sallayıp pencerenin önüne geçerek telefonu cevapladım.

"Konnichiwa!" Semih'in neşeli sesini her duyduğumda yüzüme yayılan gülümsemeyi engelleyemiyordum. Omzumu duvara yaslayıp sokaktaki insanlara bakarken "Sana da merhaba." dedim. "Bizden uzak olduğun için mi bu kadar neşelisin?"

"Kim diyor neşeli olduğumu? Seni özlemekten yemek bile yiyemiyorum."

"Yalancı." dedim gülerek. "Ve yalancı olmana rağmen ben de seni özledim. Nasılsın?"

"Sıkıldım ben burada. Japon kızları bana göre değil. Etrafım hobbitlerle dolu ama hiçbiri çilli değil. Yalnızım anlayacağın."

"Neden senin yalnız kaldığına hiç inanmıyorum acaba?"

"Çünkü yalnız kalmak için fazla yakışıklıyım."

"Yakışıklılığının yarısı kadar olgun bir adam olsaydın daha mutlu biri olabilirdim Semih."

"Ben dünya üzerindeki en aklı başında ve olgun adamım Elis, kalbimi kırıyorsun."

"Öpeyim de geçsin mi?"

"Geldiğimde bana güzel bir sofra hazırlayın veter. Safiş Sultan'ın yemeklerini özledim. Kurbağa vivor lan bunlar. Pazara çıkıyorsun; domates biber verine çekirge solucan falan var kilo kilo. Sonra da 'Bu Japonlar niye küçük?' diyorlar. Benim de her gün önüme bok böceği koysalar ben de küçücük kalırdım."

Çirkinleştin şu an. Kapat telefonu." Yüzümü buruşturarak konuşsam da dudaklarımdaki gülümseme yerini koruyordu.

"Gitmem gerek zaten. Gelirken sana ne getireyim?" diye sordu her aradığında sorduğu gibi. Ben de her zamanki cevabımı verdim. "Sağ salim dönmen yeterli. Dikkat et kendine. Öpüyorum." Telefonu kapatıp arkama döndüğümde Doruk Bey'le göz göze geldik. Birkaç saniyelik tuhaf bir bakışmadan sonra hafifçe boğazımı temizledim. "Dikkatinizi mi dağıttım? Özür dilerim."

"Evet." dedi önüne dönerken sinirli bir sesle. "Her zaman dikkatimi dağıtıyorsun."

"Burada konuşabileceğimi söyleyen sizdiniz." diye söylenerek yerime geçerken bana cevap vermedi. Surat asarak işime devam ettim. Doruk Bey de benden farklı değildi. Bir an önce sunum vaktinin gelmesini umarak çalışmaya devam ettim.

Neyse ki sunum iyi geçmiş, Doruk Bey tüm gerginliğinden sıyrılıp harika bir iş çıkarmıştı. Firmanın belirlediği bütçeye göre fazla iyi bir proje sunmuştuk ve gün sonunda anlaşmayı bağlamıştık. Doruk Bey'in rahatladığını yüz ifadesinden açıkça görebiliyordum ama hâlâ bakışlarımız birleştiğinde bana gözlerini kısarak bakıyordu.

İş çıkışı Utku yanıma uğrayıp bir şeyler içmeyi teklif ederken Doruk Bey de odasından çıkıyordu. Bize kısa bir bakış atıp "İyi akşamlar." diyerek duraksamadan önümden geçtiğinde arkasından seslendim.

"İyi akşamlar Doruk Bey." Asansöre bindiğinde kapılar kapanmadan hemen önce başparmağımı havaya kaldırarak "Bugün çok iyiydiniz!" dedim. Ne yazık ki yüzündeki ifadeyi göremeden kapılar kapanmıştı.

Ayağa kalkıp ceketimi giyerken Utku kalçasını masa-

ma dayamış bir cevap bekliyordu. "Gelmeyeceğimi biliyorsun." dedim ceketimin önünü kapatırken. "Ama istersen bize gelebilirsin. Ceylin'le tabu oynarsınız."

"Aman kalsın. Ceylin'le bir şeyler yapacağıma gider kendimi bir kuyuya atarım daha iyi." Utku'yla Ceylin birbirlerini doğru düzgün tanımıyorlardı. Sadece birkaç kez karşılaşmışlardı ama birbirlerinden nefret ediyorlardı. Başlarda birbirlerinden hoşlandıklarını düşünmüştük ama bunun cidden saf nefret olduğunu anlamamız uzun sürmemişti. Fazla sorgulamıyordum. Ceylin'i tanımayan biri onunla ilgili pek de iyi şeyler düşünmezdi. Tez canlı ve dilli düdüğün teki olduğu için çoğu zaman yanlış anlaşılıyordu.

"Sen bilirsin, yarın görüşürüz."

Eve gitmeden önce markete girip Pamir için mandalina ve kendim için de biraz nar aldım. Oğlumun severek yediği tek meyve mandalinaydı ve bunu her anımsadığımda babasıyla ortak noktası olan mandalinalara karşı düşmanlık besliyordum. Oğlumu babasına karşı asla doldurmuyordum ancak içten içe ona kızmamda bir sakınca yoktu bence. Bu kadarına hakkım olduğunu düşünüyordum. Pamir'in, babası hakkında sorduğu sorulara onu incitmeden cevap vermeye çalışarak geçirdiğim yıllarda Mert'e olan büyük aşkım yerini önce nefrete, ardından sadece oğlum için duyduğum kalp kırıklığına bırakmıştı. Eski kocamın ardından uzun yıllar kalp ağrısı çekmiş, onun yokluğunda bebeğime sığınıp ona istenmeyen biri olduğunu hissettirmemek için her şeyi yapacağıma söz vermiştim. Oğlumun sevgisiyle yaralarımı sararken Mert için döktüğüm gözyaşları yerini bebeğimin geleceği için duyduğum endişeye bıraktı. Ne kadar çabalarsam çabalayayım babasızlığının önüne geçemeyecektim ve bunu bilmek Mert'e dair içimde kalan en ufak iyi hisleri bile söküp atmıştı

Tabii Mert'in aksine mandalinaların bir suçu yoktu. Bu yüzden elimde bir poşet mandalinayla Pamir'i almaya giderken bu kötü düşüncelerden kurtulmaya çalıştım.

Arabayı park ederken motordan gelen seslere karşı yüzümü buruşturarak ilk fırsatta eski dostumu bakıma götürmem gerektiğini hatırlattım kendime. Son günlerde birkaç kez yolda kalma tehlikesi atlatmıştım. Bir gün stop ettikten sonra bir daha çalışmamasından endişe ediyordum. Semih burada olsa sorunun ne olduğunu anlar ve bununla ilgilenirdi ama ne zaman geleceğini bilmediğim için daha fazla beklemek başıma bela açabilirdi. Yan koltuktaki poşetleri alıp arabadan indikten sonra oğlumu almak için karşı apartmana girdim. İkinci kata çıkıp zile bastığımda Ceylin'le Pamir'e ait olduğuna emin olduğum ayak seslerini duydum. Pamir benim geldiğim saatlerde hazır bekler zile bastığım an kapıya koşardı. Ceylin de onu kızdırmak için her seferine oğlumla yarışıp kapıyı kendisi açarak ondan önce bana sarılmaya çalışırdı. Sonra Pamir küsünce de bin bir şirinlikle gönlünü almaya çalışırdık.

Tahmin ettiğim gibi Ceylin kapıyı açtı ama Pamir onun kolunun altından geçerek öne geçip kucağıma zıpladı. Aniden gelen ağırlıkla bir iki adım geriye sendelerken apartmanda oğlumun neşeli çığlıkları yankılanıyordu. "Kazandım! Ben kazandım!"

"Seni hain!" deyip oğlumu kucağımdan almaya çalışan Ceylin'i iterek içeriye girdim. "Size de merhaba! Beni bu kadar sevmeniz gözlerimi yaşartıyor."

"Üstüne alınma canım." dedi Ceylin koltuklardan birine kurulup. "Bizimkisi rekabetle ilgili. Sen sadece bir araçsın." Gözlerimi kısarak Ceylin'e bakarken Pamir elini yanağıma koyup ona bakmamı sağladı. "Anne sen araç mısın?"

"Aşk olsun." derken küskün bir tavır takındım. "Sende mi oğlum?"

"Ceylin sana ne dedi ki? Anlamadım ben." diye söylenip kulağıma eğildi. "Ceylin'i etkisiz hâle getirelim mi?"

"Bence bu çok iyi olur." Pamir yüzünde yaramaz bir sırıtışla kucağımdan atlayıp Ceylin'in üstüne koşunca Ceylin oğlumu kucaklayıp havaya kaldırdı ve ev Pamir'in tatlı kahkahasıyla doldu. Gülümseyerek mutfağa gidip yemek yapan Safiye annemin yanağını öptüm. Kollarımı sıyırıp salata yapmaya giriştiğimde Safiye anne Ceylin'e duyurmak için yüksek sesle söylenmeye başladı.

"Kadın işten geliyor, yemek yapıyor, evini temizliyor; yetmiyor, bana yardım ediyor. Bir de bizim kıza bak! Anca yatıp yuvarlansın! Yanılıp da biri alsa bunu üç gün sonra kapının önüne koyar."

"Boşuna uğraşma. Duysa da üstüne alınmayacak." dedim gülerek. Safiye annem başını sallayarak iç çekti. "Ne yapacağım ben bu kızla?"

"Boş ver anne, bulur kendisi gibi birini."

"Ben de ondan korkuyorum ya."deyince birbirimize bakıp kahkaha attık. O sırada sırtında Pamir'le mutfağa giren Ceylin bize bakıp başını iki yana sallayarak sofraya oturdu.

"Beni çekiştiriyorsunuz, değil mi?"

"Yok, kızım. Ne kusurun var da çekiştireceğiz seni?"

"Değil mi anne ya? Ne mükemmel bir çocuk doğurmuşsun. Vallahi helal olsun." Pamir Ceylin'in söylediklerine kıkır kıkır gülerken Safiye annem hayıflandı. "Bu kız böyle değildi. Semih'ten sonra bu hâle geldi."

"Hiç arkadaşıma suç atma şimdi. Senin kız oldum olası böyleydi."

"O da doğru. Kızımı savunacağım diye oğlumu harcamayayım. İkisi de aynı halt." deyip belinden çıkardığı önlüğü Ceylin'in yüzüne attı. "Hadi oturun bakalım

"Anne biliyor musun? Ceylin bugün okula gitmedi. Ama ben gittim. Çünkü ben akıllıyım."

"Sana ispiyonculuğun kötü bir şey olduğunu öğretmedi mi annen?" dedi Ceylin Pamir'in saçını hafifçe çekerken. Oğlum hiç oralı olmadan cevap verdi. "İspiyoncu olmayı senden öğrendim ki ben."

"Yalancı." Safiye anne Ceylin'e ayıplayan bakışlarla bakarken Pamir bana dönüp ellerini iki yana açarak konuştu.

"Yalancı değilim ben dimi anne? Sohbet ediyorum sadece."

"Değilsin tabii, akıllı oğlum benim." dedim ona öpücük atıp. Masanın karşısından hayalî öpücüğümü yakalayıp avucunu öperek tekrar bana yolladı. Gülümseyerek yemeğini yemesini işaret ettim. "Ceylin neden gitmemiş okula?"

"Ben de onu diyorum. Neden gitmemiş Ceylin okula?" Safiye anne imalı sesiyle araya girdiğinde Ceylin'den bir açıklama alamadığını anlamam zor olmadı. Bir şeyi söylemek istemiyorsa karşısındaki ne kadar zorlarsa zorlasın söyletemezdiniz. Tabii Semih ortalıkta değilse. Ceylin'i konuşturabilen tek kişi Semih'ti. İkisi kedi köpek gibi birbirlerini yeseler de aralarında öz kardeşlerden daha güçlü bir aile bağı vardı. Biz de Ceylin'le kardeş gibiydik ama bende Semih'te olan ikna yeteneği yoktu. Bu yüzden Ceylin'in inadı tuttuğunda hiç uğraşmaz direkt Semih'e paslardım.

"Ceylin'in keyfi yetmemiş."

Safiye anne kaşlarını çatarak kızına bakıp sinirle söylendi. "Ceylin Safiye'nin elinde kalacakmış, elinde! Bu sene de bitmesin o okul, bak ne yapıyorum seni!"

"Of anne ya! Şurada güzel güzel yemek yiyoruz. Niye agresifleşiyorsun?"

"Yemediğin halt kalmıyor, sonra bana agresif diyorsun ya pes kızım!"

"Semih aradı bugün!" diye araya girdiğimde Safiye anne Ceylin'e kötü kötü bakıp gözleriyle azarını bitirdikten sonra bana döndü. "Ne yapıyormuş serseri?"

"Sıkılmış orada. Bu kadar kalmasına şaşırdım zaten. Babası dönmesine izin vermiyor herhâlde ama daha fazla duracağını sanmıyorum. Yakında gelir." Pamir ellerini çırparak sevincini belli ederken Ceylin surat astı.

"Beni niye aramıyor bu salak?"

"Adam gibi konuşmuyorsun ki. Bin tane şey istiyorsun çocuk arayınca."

"Ama anne dünyanın bir ucuna gitmiş adam. Bana da birkaç şey getirecek tabii. Eşek değil ya."

"Senin o birkaç şey dediğin, üç valiz tutar."

"Siz niye hep Semih'in tarafındasınız ama ya? Valla kendimi keseceğim. Adamın hayatımın merkezine oturup beni geri plana itmekten başka işi yok." Ceylin söylenmeye devam ederken Pamir gözlerini kocaman açmış ona bakıyordu. Ellerini yanaklarına koyup dehşete düşmüş bir ifadeyle "Kendini mi keseceksin?" diye sordu. "Canın acımaz mı?"

Ceylin'in anlaması birkaç saniye sürdü. Anladığındaysa Pamir'i kucağına çekip kahkahalarla gülmeye başladı. Oğlumun kafasının karıştığını yüzünden anlayabiliyordum. Bana baktığında uzanıp elini tuttum. "Şaka yapıyor anneciğim."

"Ama öyle şaka olmaz ki!" diye karşı çıktı. Ceylin oğluma sıkıca sarılıp "Sadece ne kadar sıkıldığını anlatmaya çalışıyordum aşkım." dedi. Oğlumu bırakmadan önce dudağını öpünce öne uzanıp çatalını koluna batırdım. "Yapma şunu!"

"Nedenmiş?" diye sordu pişkin pişkin gülerek. Işın

kotusu oğlum da hâlinden memnun kafa sallıyordu. "Evet, nedenmiş?"

Safiye anne "Sadece sevgililer birbirinin dudağını öpebilir oğlum." dediğinde Ceylin o kadar keyiflendi ki bunu annesini delirtecek bir şey yaptığında ortaya atacağına emindim.

Pamir elini buklelerinin arasına sokup kafasını kaşıdı, düşünceli bir tavırla. "Anne, Semih amcam kızları hep dudağından öpüyor. O zaman bütün kızlar onun sevgilisi mi?"

Ceylin tekrar kahkahalara boğulurken Safiye anne kızmakla gülmek arasında kalmış dudaklarını sımsıkı kenetlemiş hâlde gülmemeye çalışıyordu. "Siz benim oğlumun yanında neler yapıyorsunuz ya?" dedim omuzlarımı düşürerek. "Semih amcan iyi bir örnek değil tatlım. Sadece değer verdiğin bir kızı öpebilirsin ve bu konuşmayı yapmak için önümüzde en az on sene olduğuna eminim. Şimdi yemeğini bitir lütfen."

Pamir omuz silkip tabağını didiklemeye başlayınca Ceylin'e dönüp sırıtan yüzüne karşı dudaklarımı oynatarak konuştum.

"Sizi öldüreceğim."

5. BÖLÜM

Bilgisayarın ekranına odaklanmış elimdeki krakeri kemirerek yeni reklam projesi için yapılan durum analizini inceliyordum. Kariyer planımda hayatımın sonuna kadar asistanlık yapmak yoktu ama ilerlemek istediğim alanda kendimi kanıtlayarak yükselebilmek için Doruk Bey'den öğrenebileceğim ne varsa almayı umuyordum. Okulun yanı sıra üç yıl boyunca yanında çalıştığım Mehmet Bey bana çok şans tanımış, çok şey öğretmişti ancak hâlâ yolun başındaydım. Becerilerimi ve öğrendiklerimi gösterebileceğim fırsatları kolluyordum ve Doruk Bey bu açıdan herkese eşit davranan bir patrondu. Fikirleri dinliyor, ilginç ve zekice bulduğu fikirlerin üstüne giderek onlara şans veriyordu.

Odasının kapısı açılınca krakerimin kalanını ağzıma atıp ayağa kalktım. Doruk Bey telefonunu omzuyla kulağının arasına sıkıştırıp koyu gri takım elbisesinin ceketini sırtına atarken beynim görüntüyü ağır çekime almıştı. Her zaman geriye doğru havalı bir şekilde vatırdığı koyu renk saçları bugün ısrarla alnına dökülüyordu

ve bunun onu sinir ettiğini anlamak için onunla birkaç dakika geçirmek yeterli olurdu. Uzun boylu bir adamdı ve omuzları o kadar genişti ki bir ara basketbol geçmişi olup olmadığını sormak istiyordum. Birkaç adım ötem de telefondaki sesi kaşlarını çatmış sıkılgan bir ifadeyle dinlerken ona gülümsedim. Kızgın bir suratın bu kadar etkileyici olması çok saçmaydı.

Tükenmez kalemimi iki yumruğumun arasına sıkıştırmış dalgın dalgın patronumu süzerken göz göze geldik. Birkaç saniye bakıştığımızı idrak edemediğim için utanç verici dikizleme anını sürdürdüm. Doruk Bey'in bakışlarındaki sıkılganlık yerini keyifli bakışlarla değiştirirken beynimdeki duman dağıldı. Durumu idrak ettiğimde neredeyse yere yapışacaktım. Durduğum yerde tökezlemeyi nasıl başardım bilmiyorum ama o panikle birden hareket edince ayağımı burkup acıyla inledim. Doruk Bey'in birkaç kelime söyleyip telefonu kapatışını duydum ancak yüzüne bakmamak için bir bahanem vardı. Bu yüzden çektiğim küçük acıyı abartıp masama yaslandım ve acı çeken bir ifade takındım. Gözüm dalacak başka yer bulamamış gibi patronuma daldığı için yaşadığım utanç yüzünden yanaklarım kıpkırmızı olmuştu. Bu yüzden başımı eğmiş dizimi tutarken kafamı kaldırmamakta kararlıydım.

Yanıma gelip, "İyi misin?" diye sorduğunda başımı salladım. "Yere su dökülmüş sanırım. Ayağım kaydı." Aklıma gelen ilk şeyi söylerken Doruk Bey'in de aynı yere bastığını göz ardı ettim. Zemine bakmamasını dilemekten başka seçeneğim yoktu.

"Tamam, Ziya'ya söyleriz halleder. Bileğin mi burkuldu?" *Teşekkürler Allah'ım!* "Evet." Önemli değil demek istedim ama Doruk Bey kolumdan tutup beni sandalyeme oturturken hatta önümde diz çöküp bileğimi tutarken cümlenin devamı aklımdan uçup gitti.

"Ne-ne yapıyorsunuz?" diye sordum şaşkın bakışlarımla. Bileğimi sağa doğru çevirip "Acıyor mu?" diye sorduğunda başımı salladım. Bir kez de sola doğru çevirdiğinde hissettiğim ince sızıyla yüzümü buruşturdum. "Acımıyor." dedim ama yüzüme baktığı için bir anlık irkilişimi fark etmişti.

"Yalancı." dedi bileğimi bırakırken. Bakışlarımı kaçırdığımda gülerek ayağa kalktı. "Önemli görünmüyor ama yine de her ihtimale karşı buz koyalım."

"Gerek yok." diyerek ayağa kalktım aceleyle. "Bir şeyim yok, bakın." derken ayağımı hafifçe kaldırıp bileğimi sağa sola oynattım. Sonra da kendimi salak gibi hissederek ellerimi arkamda birleştirip bakışlarımı ayaklarıma diktim. "İlginiz için teşekkür ederim ama ben iyiyim."

Başını sallayıp ellerini pantolonun ceplerine soktu. Kısa bir an için utanmış gibi göründü ama bununla dalga geçmeyi göze alamadım. Hem o tatlı ifade hızla kaybolmuştu.

"Öyle diyorsan..." dediğinde başımı salladım. Biraz acıyordu ama beni engelleyecek kadar değildi. "Ben çekimlere gideceğim. Orayı bir kontrol edeyim. Sonra da birkaç işim var. Bugün geri dönmem. Sen de eve gidip dinlenebilirsin." derken ayağımı gösterdi. Teklifini teşekkür edip memnuniyetle kabul etmeliydim muhtemelen ama ayağımdaki hafif ağrı sete gidileceğini duyunca tamamen geçmişti.

"Ben de çekimlere gelebilir miyim?" diye sordum hevesle. Staj yaparken birçok kez setlerde bulunmuştum. Korkunç derecede yorucu bir ortamdı ama orada olmayı çok severdim. Tüm o şaşaa, hareketlilik ve enerji beni büyülerdi.

"Bence bugün ayağının üstüne fazla basmaman daha iyi olur." dedi Doruk Bey ama gitmeyi o kadar istiyordum

ki gözlerinin içine bakıp "Lütfen." dedim ne kadar istediğimi görmesi için. "Ayağım iyi, gerçekten. Ben de çekimleri görmek istiyorum."

Doruk Bey itiraz edecek gibi elini kaldırdı ama istekli bakışlarımı yüzüne dikip gözlerimle ısrar etmeye devam ettim. Ağzını bir kez açtı ama konuşmadı. Birkaç saniyenin sonunda pes ederek nefesini dışarı üfledi. "İyi, tamam! Ama ayağın ağrırsa sorumluluğu almayacağım."

Yerimde zıplamamak için üstün bir çaba sarf edip başımı sallayarak çantama uzandım. Dışarı çıktığımızda Doruk Bey'in gösterişli arabasını es geçip ufak kırmızı arabama yürüdüm.

"Ben kendi arabamla gideceğim. Setten sonra ayrılacağız nasılsa." Doruk Bey arabama göz atıp "Emin misin?" diye sordu. Bakışlarında bir küçümseme aradım ama sadece nezaket gösteriyordu. Bu iyiydi çünkü arabamla dalga geçmesine tahammül edemezdim. Onu almak için çok fazla çalışmıştım ve hayatımı umduğumdan daha fazla kolaylaştırıyordu. Bazen yarı yolda bırakıp bana ihanet etse de her zaman geri dönüyordu bu yüzden arabamı seviyordum. "Seni eve bırakabilirim." diyen patronuma gülümsedim. "Hiç gerek yok." deyip arabama bindiğimde Doruk Bey de arabasına geçti. Onu takip ederken özellikle yavaş gittiğini düşünüyordum ama buna kızacak değildim. Lüks bir arabayla yarışıp eski dostumu yormaktansa Doruk Bey'e düşünceli olduğu için minnettar olmak çok daha olgun bir hareketti.

On beş dakikalık yolculuğun ardından çekimin yapıldığı otele geldik. Bir ayakkabı markasının reklamı için çatı katına set kurulmuştu. Birlikte otele girip doğruca asansörlere yöneldik. Yirmi kat boyunca Doruk Bey tek kelime etmedi ve sanırım mailleriyle uğraştığı için ben de bir konuşma başlatamadım. Sıkıntıdan patlamak üzereyken

sonunda asansör çatı katına çıktı ve dışarıya adım attığımız anda o çok sevdiğim ışıltılı dünyanın içine düştüm.

Bir tarafta makyajı yapılan oyuncular, bir tarafta köşeye toplanmış aralarında eğlenen figüran olduklarını tahmin ettiğim gençler, ortalıkta ayakkabılarla koşturan stajyerler ve emirler yağdıran yönetmenin sesine karışan kalabalığın uğultusu... Doruk Bey birileriyle konuşurken yanında gezinip söylediklerini can kulağıyla dinledim. Bir taraftan da gözüm etrafta koşturanlarda, reklam metnine çalışan oyunculardaydı. Çalışma arkadaşlarımdan birkaçını görünce Doruk Bey'e çaktırmadan onlara el salladım. Çekime başladıklarında bir süre kalıp çekimleri izledik. Eğlenceli ve hareketli bir reklam filmi olacaktı. Aynı sahneyi tekrar tekrar çekip dursalar da herkes işini büyük bir konsantrasyonla yapıp en iyisini ortaya çıkarmaya çalışıyordu.

"Harika." diye mırıldandım gülümseyerek. Doruk Bey geldiğimizden beri ilk kez beni dikkate alıp konuştu. "Harika olan ne?"

Ona bakmadan omuz silktim. "Birkaç dakikalık bir reklam filmi için bu kadar çok çalışmalarını aklım almıyor. Onlara saygı duyuyorum."

"Bu sektörde olmayı ister miydin?" diye sorduğunda bir an duraksadım. Bunu hiç düşünmemiştim ama istediğimi sanmıyordum. Kameraların önünde ya da arkasında olmakla ilgili bir hevesim yoktu. Ben sadece onları izlemeyi seviyordum.

"Hayır. Hayatım yeterince hareketli. Bir de bu tempoya girmek istemezdim. En azından benim işimin çalışma saatleri belli."

"Nesin sen? Kırk yaşında bir kadın mı?" dedi Doruk Bey gülerek. "Memur olmalıymışsın."

"Fena fikir değil aslında." deyip güldüğümde cevap vermek için bana döndü ama telefonum çalınca elini uzatarak açmamı işaret etti. "Affedersiniz." deyip aramayı cevaplayarak telefonu kulağıma götürdüm. Gürültü yüzünden tek kulağımı tıkayıp daha iyi duyabilmek adına birkaç adım geriledğimde Doruk Bey'in tam arkasında durduğumun farkında değildim. Oğlumun tatlı sesini duyunca gürültünün etkisiyle ses tonumu ayarlayamadan konuştum.

"Merhaba yakışıklı." dedim neşeyle. "Ne yapıyorsun?"

"Resim yapıyordum." Üzgün sesini duyduğumda anneliğin yan etkisi olan endişe duygusuyla kaşlarım çatıldı. "Ama yeşil boyam bitmiş. Hulk'ı boyayamadım."

"Bu muydu yani?" dedim rahatlamanın etkisiyle gülerek. "Bugün erken geleceğim, birlikte dışarı çıkıp alırız olur mu?"

"Olur! O zaman hemen gel. Tamam mı?"

"Geleceğim." dedim gülümseyerek. "Şimdi kapatmam lazım. Seni çok seviyorum."

"Ben de seni seviyorum anne." Gülümseyerek telefonu kapattım. Hayatta hiçbir şey, hiçbir zaman oğlumun tatlı sesinden duyduğum bu cümle kadar mutlu edemeyecekti beni. Telefonumu çantama koyup arkama döndüğümde neredeyse Doruk Bey'in sırtına çarpacaktım. Ona bu kadar yakın olduğumu fark etmemiştim. Tekrar yanına geçtiğimde çenesi kasılmış kaskatı bir şekilde karşısına bakıyordu.

"İşiniz bitti mi?" diye sorduğumda bakışlarını bana çevirdi. İfadesindeki sertlikten hoşlanmamıştım. "Gitmen gereken bir yer varsa gidebilirsin."

Başımı sallayıp rüzgârdan uçuşan saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım. "Bana söyleyeceğiniz bir şey yoksa gideceğim."

Hani umursamaz bir tavırla salıverip yönetmenin yanına gittiğinde ben de asansöre binip aşağı indim. Radyoda sevdiğim bir grubun şarkısı çıkınca keyfim iyice yerine gelmişti. Eve giden yolda sevdiğim bir şarkıya eşlik ederek giderken eve erken gidecek olmanın verdiği keyfin tadını çıkarıyordum. Sokağımıza yaklaştığımda Ceylin'i arayıp Pamir'i indirmesini rica ettim. Pamir'in çoktan hazırlandığını, hemen indiklerini söyleyip telefonu kapattıktan bir dakika sonra oğlum arabaya atlamış, öne uzanarak yanağıma büyük bir öpücük kondurmuştu. Ceylin, Pamir'i oturttuktan sonra yanıma geçip kemerini taktı. "Selam!" diye cıvıldadığında "Sen niye geldin?" dedim yapmacık bir sinirle. "Oğlumla baş başa vakit geçirecektik biz."

"Sen niye benim sevgilimle baş başa vakit geçiriyorsun kadın?"

"Ceylin ya, valla ben çok üzülüyorum seninle evlenecek adama. Annesinden de kıskanırsın sen onu. Hayatı dar edersin adama."

"Anne, ben evleneceğim ya Ceylin'le." dedi Pamir olanca ciddiyetiyle. "Sen de hep unutuyorsun galiba bunu."

"Annen bizi kıskanıyor Pamirciğim."

"Bana bak Ceycey. Beni zorlama, arabadan atarım seni!"

"Gerçekten kıskanıyor yahu." deyip Pamir'e baktığında ikisi kıkır kıkır güldüler ve ben de onlara sinir oldum. Ama tabii ki bu sadece aramızdaki bir şakadan ibaretti. Safiye anneme, Ceylin'e, Semih'e her zaman minnettar olacaktım ve onların oğlumla olan ilişkilerini kıskanmam ya da rahatsız olmam imkânsızdı. Bize bir aile vermişlerdi. Oğlumu sevgi dolu, sıcak bir ortamda yetiştirmeme yardım ediyorlardı. Büyürken bazen annesiyle

konuşamak istemediğinde gidebileceği akrabaları olacaktı. Aramızda kan bağı olmaması önemli değildi. Biz kardeş gibiydik ve dostlarının oğlunu kendi yeğeni, hatta oğulları gibi sevdiğini biliyordum. Ve onu, yaratıcı seni seven ne yaparsan yap sana destek olan akrabaların olmasının büyük bir şans olduğunun farkında olarak büyütmeye çalışıyordum. Ben annemi ve babamı kaybettiğimde hayatta kimsem kalmamıştı. Ama oğlum benim gibi yaşamayacaktı. Hayata bir-sıfır yenik başlamış olsa da onu sevecek ve koruyacak geniş bir ailesi vardı.

Pamir'in anlattığı hikâyeleri dinlerken bir kırtasiyeye girip boya kalemleriyle Pokemon karakterlerinin olduğu bir boyama kitabı aldık. Pamir elindeki defteri havaya kaldırıp "Bunu Semih amcam gelince boyayacağım" dedi. "Çünkü o Balbazar'ı çok seviyor. Anne, Semih amcam ne zaman gelecek?"

"Yakında gelecek tatlım."

"Hep öyle diyorsun!" dedi surat asarak. "Beni mi kandırıyorsun?" diye sorarken dudakları büzülmüş, gözleri dolmuştu. Oğlumla göz göze gelmek için dizlerimi bükerek eğildim. Ellerini tutup "Ben sana hiç yalan söyledim mi?" diye sorduğumda başını iki yana salladı. Küçük ellerini öpüp "Semih amcan yakında gelecek." dedim. "İşlerini bitirmesi gerekiyor çünkü büyük adamların çalışması gerekir. Sen de bir yetişkin olduğunda çalışacaksın ve belki de bazen ayrı kalmamız gerekecek." dedim bu düşüncenin beni ne kadar korkuttuğunu göz ardı etmeye çalışarak. "Ama sonunda birbirimize döndüğümüz sürece sorun yok demektir, anlaştık mı? Hem sen her gün Semih amcanla telefonda konuşmuyor musun?"

"Her gün değil." dedi dudaklarını büzerek. Elinde kocaman bir puzzle kutusuyla Ceylin yanımızda bitip heyecanla onu alacağını söylerken oğlumun yanaklarını

öpüp doğruldum. Konuşmanın devamını daha sonra getirebilirdik. "Tamam, o zaman bize de bunlardan alıverelim." Pamir'in boya kalemiyle kitabını eline vererek

"Ama sen bana alacaktın ya!" Kocaman, pahalı oyuncağını bana ödetmeyi başaramayacağını söyleyip oğlumun elini tutarak dükkândan çıktım. Ceylin arkamdan söylense de kasaya gidip parayı ödemeye koyuldu.

"Anne?"

"Efendim oğlum." dedim montunun kapüşonunu başına geçirirken. Elimi tutmuş, yüzüme bakabilmek için başını geriye yatırmıştı.

"Büyüyünce uzak bir yere gitmem gerekirse seni de yanımda götürürüm. Hiç ayrı kalmayız."

"Evet, bir tanem." dedim gülümseyerek. "Biz hiç ayrı kalmayız."

Elimin üstünü öpüp başını bacağıma yaslayınca iç çekerek Ceylin'e bakındım. Birkaç dakika sonra elindeki büyük puzzle kutusuyla yanımıza geldiğinde yürümeye başladık.

"Aç mısınız? Birkaç mağazaya bakmak istiyorum. Yemeği önce mi yiyelim sonra mı?"

"Kıyafet mi alacağız?" diye sordu Ceylin hevesle. Pamir de parmağını çenesine atmış muhtemelen ne yemek istediğine karar vermeye çalışıyordu.

"Evet. Bir resim sergisinin açılışına gideceğim. Güzel bir elbise almak istiyorum." dedim.. "Yani, akşam saatleri yapılan bir sergi açılışında nasıl giyinilir bilmiyorum ama insanların böyle etkinliklere kot pantolonla katılmadıklarına eminim."

"Bir saniye." dedi Ceylin. Yolun ortasında durup karşıma dikildi. "Sen bir sergi açılışına gidiyorsun. Güzel görünmek istediğin için alışveriş yapacaksın, doğru mu anlıyorum?"

"Güzel görünmekten ziyade ortama uygun görünmek peşindeyim ama evet, doğru diyebilirsiz."

"Kiminle?"

"Ne kiminle?" Beni tutup sarsmak istiyormuş gibi sabırsız bir tavırla ellerini salladı. "Sergiye kiminle gideceksin?"

"Doruk Bey'le." deyip arkadaşımı kenara iterek yürümeye devam etmeye çalıştım ama Ceylin beni tekrar durdurdu.

"Ya delirtme beni. Doğru düzgün anlatsana!"

"Ne anlatayım Ceylin? Doruk Bey, bir sergiye Nursena hanım için tablo almaya gidecekmiş. Defne de beni götürmesini, annesinin zevkini bildiğimi söylemiş. Hepsi bu."

"İyi de sen resimden ne anlarsın ki?" dedi Ceylin düşünceli bir tavırla. Yavaşça yürümeye başladığımda bu sefer beni durdurmak yerine Pamir'in diğer elini tutup yanımızda yürüdü.

"Neden anlamayacakmışım? Ben her konuda zevkli bir kadınım bir kere."

"Evet, tabii. Üzerindeki gömlekten anlaşılıyor. Bej ne Allah aşkına? Tenine hiç gitmemiş bu renk."

"Ayaküstü laf geçirdi resmen ya!" diye söylenirken caddenin sonunda gördüğüm mağazaya girdim. Pamir kendi dünyasına dalmış, sessizce bir şeyler mırıldanıyordu. Askıları karıştırmaya başladığımda Ceylin de yanıma geçip tüm kıyafetleri tek tek incelemeye başladı. "Nasıl biri bu Doruk?"

"Ne bileyim."

"Emin misin?" diye sorunca elime aldığım mor elbiseyle arkadaşıma döndüm. "Ne ima ettiğini anlamıyorum. Açıkça sor lütfen."

"Yani diyorum ki sen kolay kolay akşam dışarı çık-

mazsın. Ancak Pamir'i de alıp hep birlikte takılacakmak çıkarabiliyoruz seni. Şimdi bunu neye borçluyuz? Doruk Bey'e mi?"

"Ne alakası var Ceylin? Artık hayatım bir düzene oturdu ve oğlumla daha sık vakit geçirebiliyorum. Bir kez olsun bir anne olarak değil de bir kadın olarak süslenip bir yere gitmek istedim. Bunun Doruk Bey'le ya da başkasıyla bir ilgisi yok. Bunun benimle ilgisi var. Sürekli dışarı çıkmamı söyleyen sen değil misin? Çıkıyorum işte!" Benim bile yeni fark ettiğim sebepler yüzünden Ceylin'e kızmam haksızlıktı ama söylediklerim doğruydu. Bunu dile getirmemiş olmam içten içe düşünmediğim anlamına gelmiyordu. 24 yaşındaydım ve en son ne zaman kendim için bir şey yaptığımı hatırlayamıyordum bile. Şikâyet etmiyordum. Asla şikâyet etmezdim ama kendim için bir şeyler yapmak istemek en doğal hakkımdı.

"Tamam." dedi Ceylin elimdeki elbiseyi çekerken. "Haklısın, özür dilerim." Koyu turkuaz renginde bir elbiseyi uzatıp beni deneme kabinine itti. "Biz Pamir'le burada bekliyoruz." Çantamı ona verip kabine girdikten sonra elimdeki elbiseyi evirip çevirerek modelini anlamaya çalıştım. "Bunun bana olacağından emin misin?" diye seslendim Ceylin'e. "Bu kadar ince olduğumu sanmıyorum."

"Saçmalama, fıstık gibisin." cevabının ardından oğlumun kıkırtısını duyunca ben de güldüm. Üstümdeki her şeyi çıkarıp elbiseyi giymem biraz uzun sürmüştü. Küçük kabinin içinde klostrofobik duygulara kapılmadan önce giyinebildiğimde derin bir nefes alıp aynaya baktım. Kalın askılı kısa elbise vücudumu deri gibi sarmıştı. Göğüs dekoltesini tutup başımı eğerek kendime baktım Dudaklarımı büzerek etrafımda dönüp çıtt aynalı kabinde kendimi inceledim. Üzerimde hiçbir şey yok gibi

hissettiğim için biraz rahatsız olmuştum ancak aynadaki kadın mükemmel görünüyordu. Saçlarımı omuzlarımdan aşağı döküp elimle düzeltmeye çalışarak kendimi inceledim uzun uzun. Elbisenin içinde oldukça güzel görünüyordum. Abartısız, sade bir modeli vardı ama üzerimde o kadar iyi durmuştu ki ayna karşısında kendime öpücük atmak gibi anlamsız bir istek doğdu içimde. Ben kendimi incelemeye kapılmışken kabinin kapısı açıldı. Aynanın köşesinde kızıl bir kafa belirince neredeyse çığlık atacaktım.

"Ceylin! Çıplak olabilirdim!"

"Ne olmuş?" deyip omuz silkerek beni kabinden çıkardı. Ellerimi iki yana açıp etrafımda dönerek Ceylin'in yorumunu bekledim. "Harika görünüyorsun!" Sesindeki hayranlık gururumu okşarken utangaç bir bakışla aynadaki yansımama baktım bir kez daha. "Ben de sevdim."

"Sen ne düşünüyorsun Pamir?" Oğlum başını geriye itmiş hayran gözlerle bana bakıyordu. Dikkatimizi ona verdiğimizde şaşkınlığını belli eden sesiyle konuştu. "Anne senin ayakların ne kadar kocamanmış!" Topuklu ayakkabılarım ve kısa eteğimle bacak boyum olduğundan daha uzun görünüyordu muhtemelen ve bana epey aşağıdan bakan küçük oğlumun gözüne bir dev gibi görünmüş olabilirdim. Ne diyeceğimi bilemediğim birkaç saniyenin ardından dudaklarımdan kahkahalar döküldü.

Ceylin "Bak bebeğim." deyip diz çökerek Pamir'in göz hizasında indi. "Kadınlarla nasıl konuşacağımıza çalışmamız gerek seninle. Koca ayaklı dersen hakaret etmiş olursun, uzun bacaklı dersen iltifat."

"İltifat ne demekti?"

"Yani onun hoşuna gidecek şeyler söylemiş olursun." Pamir elini saçlarının arasına sokup kafasını kaşıyarak bana döndü. "Ama bizim sınıftaki kızların hiçbirinin ba-

cakları uzun değil ki."

Gülerek oğlumu kucaklayıp yanaklarını öptüm. "O zaman sen de onlara saçlarının ne kadar güzel olduğunu söylersin."

"İrem'e söyleyebilir miyim?" Ceylin'le birbirimize bakıp sırıttık. "İrem kim bakalım?"

"İrem, Esma Öğretmen'in sınıfındaydı ama bizim sınıfa geldi. Saçları altın gibi, çok güzel." deyip ellerini ağzına götürerek kıkırdayınca kahkahalarımızı tutamadık. "Bence söyleyebilirsin. Bir şeyi sevdiğimizde bunu kibarca söylememiz yanlış bir şey değil."

"Ben çok kibarım ki zaten. Öğretmenim bana centilmen diyor. Yani iyi birisi demek."

"Peki, bu yakışıklı centilmeni yiyebilir miyim?" deyip yanağını hafifçe ısırdığımda çığlık atarak yanımdan kaçtı. Ellerimi ona doğru uzatıp komik sesler çıkararak Ceylin etrafında birkaç tur koşturdum. Sonunda Pamir Ceylin'in arkasına saklanıp kıkırtılarının arasında soluk soluğa dinlenmeye çalışırken arkadaşım kollarını göğsünde birleştirmiş bana bakıyordu.

"Ne?" Dil çıkardığımda Ceylin yüzünü buruşturdu. Rolleri değiştirdiğimizi fark edince güldüm. "Hiç üstündeki kıyafetin kadını değilsin şu an."

"Hiçbir kıyafeti oğlumun gülücüklerine değişmem bu yüzden öyle bir kaygım yok. Ve çok acıktım. Şunu çıkarayım da bir şeyler yemeye gidelim."

"Alacak mısın?" diye soran arkadaşıma bakarak dudağımı ısırdım. "Sence alayım mı?"

"Bence Doruk seni bu hâlde görürse hiç şansı kalmaz. Bu yüzden evet, almalısın."

"Beni hiç dinlemiyorsun, değil mi?" dedim başımı sallayarak. "Amaç birini etkilemek değil. Ortamda sırıtmamak!"

Diğerlerinin arasından güzelliğimle sıyrılmamın kötü bir şey olduğunu sanmıyorum." dedi omuz silkerek. Omzuma hafifçe vurup kabine girdikten sonra elbiseye son bir kez bakıp üstümden çıkararak kendi kıyafetlerimi giydim. Elbisenin parasını ödeyip mağazadan çıktığımızda üçümüz de açlıktan oluyorduk.

"Ne yiyelim?"

"Pizza!" Pamir'le Ceylin aynı anda konuşunca birbirlerine ellerini uzatıp beşlik çaktılar. "Tamam ama eve söyleyelim mi? Ben çok üşüdüm." dedim ellerimi ince montumun ceplerine sokarak. "Olur. O zaman hadi arabaya kadar yarışalım. Sona kalan çürük elma!" diye bağırdı Pamir ve Ceylin'le aynı anda koşmaya başladılar. Arkalarından bakıp onlara kızarken bir yandan da yetişebilmek için koşturuyordum.

Ne kadar genç ya da eğlenceli olursam olayım, Semih ve Ceylin'in yanında anne rolünü üstlenmekten başka şansım kalmıyordu çünkü çoğu zaman Pamir'den beter bir çocuk oluyorlardı.

KAKTÜS YAYINLARI

6. BÖLÜM

Sergiye gideceğimiz gün hazırlanabilmek için işten biraz erken çıkıp eve geldiğimde Ceylin heyecanla beni bekliyordu. Kuaföre gitmeme izin vermeyip saçımı ve makyajımı kendisi yapacağını söylemişti zaten ama böyle heyecanlı olmasına sinir oluyordum. Doruk Bey'e sadece yardımcı olacaktım. Ceylin'in olayı sürekli başka bir boyuta taşımaya çalışması beni delirtiyordu.

Bir şeyler atıştırıp duşa girdikten sonra Ceylin'in odamın ortasına koyduğu sandalyeye oturup kendimi arkadaşımın ellerine bıraktım. Büyük bir özenle makyajımı yaparken bir yandan da yatağımın üstünde uzanan oğlumla konuşuyordu. İkisi birbirine bilmeceler sorarken ben de onlara katılmak istiyordum ama ağzımı her açışımda Ceylin korkunç bakışlarıyla beni sindiriyordu. Makyajımı bitirdikten sonra saçlarımı dalgalandırarak tek omzumdan aşağıya bırakıp elbisemi giymeme yardımcı oldu ve ummadığım kadar kısa sürede hazırdım. Aynaya bakmadan önce kıyafetimin tamamlanması için yüksek topuklu ayakkabılarımı da giydim. Dışarıda giyilen ayakkabılarla

evde dolaşmamak en önemli ev kurallarımızdandı. Bu yüzden daha önce ayakkabılarımın altını temizlemiştim. Yatak odamdaki aynanın karşısına geçerken Ceylin dik katle bana bakıyordu.

Aynadaki kadının güzelliği karşısında bir an afallad ım. Ceylin gözlerime her ne yaptıysa ela rengi gözlerim kocaman ve mükemmel görünüyorlardı. Elmacık kemiklerim daha belirgindi ve koyu kırmızı renkteki dudaklarım cazibeli ve kadınsı görünmemi sağlıyordu.

"Ne yaptın böyle?" dedim utangaç bir tavırla. Normalde makyaj yapıyordum ama küçük dokunuşlarla yüzüme renk katmaktan fazlasıyla uğraşacak vakti bulamıyordum. Bu yüzden özel bir makyaja alışkın olduğum söylenemezdi.

"Biraz parlattım sadece. Malzeme güzel olunca çok uğraşmama gerek kalmadı." Makyaj masasına yaslanmış tırnaklarını inceleyerek konuşan arkadaşıma sıkıca sarılıp yanağını öptüm. "Dur ya! O kadar uğraştığım rujunun yarısını yanağıma bıraktın şu an. Çekil git."

"Ben de seni seviyorum!" deyip çantamı aldım. Aynada kendime son bir kez baktıktan sonra artık hazırdım. "Pamir Ege." dedim yatağın ortasına yayılmış elindeki oyuncak arabasıyla konuşan oğluma doğru seslenerek. Arabayı bırakıp başını bana çevirince "Benim biraz işlerim var. Sen Ceylin teyzenle kal tamam mı? İstersen film gecesi yapabilirsiniz." dedim. Bana tuhaf bakışlarla bakıp omuz silkti.

"Sen ne zaman geleceksin?"

"Fazla gecikmem ama sen beni bekleme. Uykun gelirse uyu. Anlaştık mı?" Başını salladığında eğilip alnını öptüm. Odadan çıkarken Ceylin arkamdan söylenip duruyordu. "Niye kendin gidiyorsun ki? Hiç romantik değil."

Çünkü bu romantik bir akşam değil [illegible] İrtmeye mi çalışıyorsun Allah aşkına?" Omuz silkip [illegible] rat asarak kapıyı açtığında dışarı çıktım.

Abur cubur verip durma oğluma. Sonra kusuyor onu öyle görünce dayanamayıp sen de kusuyorsun. Bir kunç bir kısır döngüye giriyoruz."

"Aman iyi ki bir kere oldu öyle bir şey, başıma kakıp duruyorsunuz! Annem de gelecek zaten birazdan Pamir'i bize götürecektim ama yatağında uyusun istedim diye annemi çağırdım."

"İyi yapmışsın." deyip yanağını öptüm. "Harikasın, biliyorsun değil mi?"

"Tabii ki biliyorum. Ceylin Duruel'im ben canım; adımın sözlükteki karşılığı harika."

"Hayır. Az önce söylediklerimi unut. İğrençsin Ceylin." dedim gülerek. Merdivenleri inerken arkamdan "İyi eğlenceler!" diye bağırıp kapıyı kapattı.

Kendi arabamla gitmekte ısrar ettiğim için Doruk Bey'le serginin önünde buluşacaktık. Kaşmir ceketime sıkıca sarınırken bu soğukta bu kıyafetle dışarı çıktığıma inanamıyordum. Daha da kötüsü birkaç gün önce arabamın kliması bozulmuştu bu yüzden ısınmamın bir yolu yoktu. Doruk Bey beni alabileceğini söylediğinde teklifini reddettiğim için hayıflanarak yola koyuldum. Neyse ki birkaç dakika sonra buz kesen ellerim biraz ısınmış bedenim rahatlamıştı.

Serginin yapıldığı mekâna geldiğimde arabadan inmeden önce Doruk Bey'i aradım çünkü içeri yalnız girmeye çekiniyordum. Birkaç kez çaldıktan sonra açmayacağını düşündüğüm sırada birisi arabamın camına vurdu. Yerimde sıçrayıp korkuyla dışarı baktığımda başını eğmiş bana bakan patronumla karşılaştım. Kapıyı açıp "Merhaba." dediğinde elim göğsümde, korkmuş bir ifadeyle ona bakıyordum.

"Ödümü kopardınız."

"Affedersin. Ben de şimdi geldim. Seni arayacakken arabanı fark ettim."

"Ben de sizi arıyordum." dedim telefonumu çantama koyup arabadan inerken. "Merhaba."

"Girelim mi? Hava çok soğuk."

"Kesinlikle." deyip arabamı kilitledim. Hızlıca içeriye girdik. Girişte üzerimizdeki paltoları almak için yanımıza yaklaşan görevliye gülümseyip çekinerek ceketimi çıkardım. Kıyafetimi düzeltirken ellerimi nereye koyacağımı bilemediğim için saçımı düzeltir gibi yaparak Doruk Bey'e baktım. Dışarısı karanlık olduğu için birbirimize dikkatlice bakamamıştık. Koyu renkli gür saçlarının özenle şekillendirildiği belliydi. Dün tıraş olmadığını fark etmiştim ama bugün ajansa gelmediği için kirli sakalını yeni görüyordum. Üzerine tam oturan siyah takım elbisesiyle mükemmel görünüyordu.

Onun da gözlerinin beni incelediğini bakışlarımız birleştiğinde fark ettim. Sessiz geçen birkaç uzun saniyenin ardından Doruk Bey'in dolgun dudaklarına küçük, anlamını çözemediğim bir gülücük kondu. "Çok hoş görünüyorsun." dediğinde gülümsedim. "Teşekkürler, siz de öyle." Yanaklarımın yandığını hissediyordum ama şükürler olsun ki esmer tenim kızardığımı açık etmiyordu.

İçeriye girdiğimizde geniş salonun duvarlarına hayranlıkla baktım. Farklı boyutlarda rengârenk tablolar mükemmel görünüyorlardı. Tabloları incelemek için can atsam da öncesinde Doruk Bey'in tanıdığı birkaç kişiyle selamlaşmasını bekledim. Beni asistanı olarak değil de bir arkadaşı olarak tanıtması her seferine gülümsememe neden olmuştu. Sarışın bir kadın yanımıza gelip Doruk Bey'e sarıldığında bir adım geri çekilip etrafı incelemeye devam edecekken "Hoş geldiniz." dedi kadın bana dönüp.

Ben Burcu Uzattığı elini sıkıp kendimi tanıttım da ellerini iki yana açıp "Ee, sergimizi nasıl bulduniz?" diye sordu.

"Henüz yakından bakma fırsatım olmadı ama çok güzel görünüyorlar."

"Doruk sizi gezdirmedi mi? Resimlerimden nefret ettiği için böyle yapıyor." diyerek koluma girip beni tablolara yönlendirdi. "Belli etmese de gelenekçi bir adamdır. Modern sanata kafası basmıyor."

"Tam burada duruyorum, farkındasın değil mi?" dedi Doruk Bey. Burcu'nun "Ah, pardon." diyen yapmacık sesine karşı kıkırdamamak için dudağımı ısırdım. Doruk Bey'in keskin gözlerini üzerimde hissedince kendimi tutmam hiç zor olmamıştı. "Orada olduğunu görmemişim. Ben de ne kadar ince bir ruhun olduğundan bahsediyordum."

"Burcu, senin ilgilenmen gereken birileri yok mu?"

Burcu "Aslında var." deyip bana döndü. "Tekrar çok memnun oldum Elisciğim. Siz keyfinize bakın, sonra görüşürüz."

"Görüşürüz." dediğimde bana el sallayıp yanımızdan ayrıldı. Önünde durduğumuz tabloya bakarken "Demek modern sanatı sevmiyorsunuz." dedim.

"Şu şeye bir bak." Gösterdiği tabloda renkler rastgele birbirine karıştırılmış gibiydi. "Bunu sevmediğim için beni suçlayabilir misin?" dediğinde kıkırdadım.

"Semih de böyle söylerdi. Ama bence gayet hoş görünüyor. Salonuma böyle bir tablo koyabilirdim. Beni neşelendirirdi." Pamir'in daha küçükken her fırsatta boya kalemleriyle duvarları çizişi aklıma gelince güldüm. Belki oğlumun da sanatçı bir ruhu vardır da anlamamışızdır.

Doruk Bey'in çatık kaşlarıyla tabloya kötü kötü baktığını fark edince ona doğru eğilip tısladım. "Zihin gücüyle tabloyu yok etmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Yok etmek istediğim şey tablo değil." deyip bana arkasını dönerek ilerlediğinde yüzümü buruşturup arkasından gittim. Bazen ne dediği hakkında hiçbir fikrim olmuyordu.

Sergiyi gezerken hoşuma giden tablolar görmüştüm ancak soyut resimlerin bana hitap etmediğini anlamam çok uzun sürmemişti. Nursena hanımın hoşuna gidebilecek bir tablo olmadığına karar verecekken bir vazonun içinde yüzlerce çiçeğin resmedildiği tabloyu gördüm.

"Bence bu Nursena Hanım'ın sevebileceği bir tablo." dediğimde Doruk Bey işaret ettiğim tabloyu gördü.

"Zaten sergide alınabilecek tek tablo bu." dedi surat asarak.

"Arkadaşınıza ayıp ediyorsunuz. Tamam, ben de bazılarından hoşlanmadım ama bu tamamen zevklerle ilgili."

"Zevklerim konusunda benimle tartışmaya girmek istemezsin." deyip kolunu bana uzattığında tereddüt ederek koluna girdim. Burcu'yu bulup tabloyu alacağımızı söyledikten sonra Doruk Bey'i görüp yanımıza gelen insanlarla konuşarak biraz vakit geçirdik. Ama benim aklım birkaç dakika öncesinde kalmıştı. Burcu'ya tabloyu alacağını değil *alacağımızı* söyledi. Bunun hoşuma gittiğini inkar edemezdim. İstediğinde tatlı bir adam olabildiğini söylemiştim işte.

Tekrar yalnız kaldığımızda Doruk Bey bana döndü. Göz göze geldiğimizde bakışları tenimi ürpertmişti. "İşimiz bitti mi?" Ağır ağır başını salladıktan sonra "Biraz balkona çıkalım mı?" diye sordu. Burcu bir ara uğrayıp hava almak istersek üst kattaki balkona çıkabileceğimizi söylemişti. "Olur, çok isterim."

"Ama önce paltolarımızı alalım."

Sergi salonundan çıkıp merdivenlere yönelmeden önce görevliden paltolarımızı istedik. Doruk Bey kaşmir

ceketime çatık kaşlarıyla bakarak "Üstüne daha kalın bir şey almalıydın." dedi. Ceketim sıcak tutuyordu ama bugün hava fazla soğuktu ve bu elbisenin üstüne giyebileceklerim sınırlıydı.

"Elbiseme bu uyuyordu." dedim omuz silkerek. Üst kata çıkıp balkonu bulduğumuzda dışarıdaki birkaç çiftten uzak bir yere geçtik. Derin bir nefes alarak başımı kaldırıp yıldızlara baktım. Burada ışıklandırma olmadığı için yıldızlar karanlıkta büyük ve parlak gözüküyordu.

"Ne kadar güzeller." dedim yıldızlara bakarken. Oğlum yıldızlara hayrandı. Sorduğu soruları cevaplayabilmek için yıldızlarla ilgili birçok şeyi öğrenmiş ve hikâyeler okumuştum. Doruk Bey'in yıldızlara değil, bana baktığını fark edince ona dönmeden konuşmaya devam ettim. "Kutup Yıldızı'yla Ay'ın hikâyesini biliyor musunuz?"

"Hayır." derken gövdesiyle bana doğru dönüp demirlere yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirip sessiz kalınca devam etmemi istediğini düşünüp anlatmaya başladım.

"Kutup Yıldızı Ay'a âşıkmış. Ama Ay sürekli Güneş'in etrafında dönüp bir kez bile Kuzey Yıldızı'na bakmıyormuş. Kutup Yıldızı Ay'ın dikkatini çekebilmek için ona karşı duyduğu aşkı ve özlemi ışığa dönüştürüp diğer tüm yıldızlardan daha fazla parlamış ama Ay'ın aklı Güneş'in parlaklığı ve sıcaklığında olduğu için ne yaparsa yapsın fayda etmiyormuş. Kutup Yıldızı parlaklığıyla insanlara pusula olmuş, yönlerini bulmalarını sağlamış ama ne kadar çabalasa da kendi pusulasına, Ay'a ulaşamamış. Sonsuza kadar Ay'ın Güneş'e olan aşkını izlemek zorunda kaldığı için acısı asla dinmiyormuş. Tüm güzelliğinin ve parıltısının ardında aslında yalnız ve mutsuz bir yıldız varmış." deyip başımı eğdim. "Nedense bu hikâye beni üzüyor."

"Sen de parıldıyorsun." dedi gözlerini yüzümden ayırmadan. "Ama gülümsediğinde."

Yıldızların ışığının altında iki minik parıltıdan ibaret olan gözlerine bakarken unuttuğum, eski bir tadı duyumsadım dilimde. Cevap vermek istiyordum ancak bu sessizlik öyle hoşuma gidiyordu ki konuşup beni heyecanlandıran, kalbimi ısıtan bu anı bozmak istemiyordum

Sonunda konuşan Doruk Bey oldu. "Üşüdün." dedi yaslandığı yerden doğrularak. "İçeri girelim mi?" Başımı sallayıp sıcacık bedenime rağmen buz kesen ellerimi ovuşturdum. Aşağı inerken "Artık gitsek mi?" diye sordum. "Tabloyu aldığımıza göre işimiz kalmadı."

"Tamam. Yalnız ben çok açım. Yemek yiyelim mi?" diye sorduğunda saate baktım. Doruk Bey bunu fark edince "Tabii gideceğin bir yer yoksa." diye ekledi.

"Aslında var." dedim mahcup bir ifadeyle. Pamir ben evde olmadığımda uykuya direnebildiği kadar direnip yorgun düşüyordu bu yüzden fazla gecikmek istemiyordum. Eve gitmem gerektiğini söylemek için ağzımı açtım ama telefonum çalınca "Affedersiniz." deyip küçük çantamdan telefonumu çıkarıp cevapladım. "Semih, seni birazdan arayayım mı? Görüşürüz." Konuşmasını beklemeden telefonu kapattıktan sonra Doruk Bey'e döndüm."

"Eve-"

"Tamam." dedi lafımı keserek. "İş yerinde değiliz. Bana açıklama yapman gerekmiyor. Hadi çıkalım."

"Ama..." Bir kez daha konuşmaya çalıştıysam da yürümeye başladığında çenemi kapayıp arkasından gittim Arabama kadar bana eşlik ettiğinde "Teşekkürler." diye mırıldandım. "Çok güzel bir akşam geçirdim."

"Eşlik ettiğin için ben teşekkür ederim." deyip kapımı açtığında iyi geceler dileyip arabama bindim. Ben araba

yı çalıştırana kadar beklemiş, ona el salladığımda ufak bir baş hareketiyle arabasına yürümüştü.

Doruk Bey'in bakışları kafamı kurcalarken Semih aklımdan uçup gitmişti. Radyoya uzanıp sevdiğim bir şarkı bulduktan sonra anlamlandıramadığım tuhaf bir sıkıntı eşliğinde sürdüm arabayı. Evimin sokağına girdiğimde arabamı her zamanki yerine park edip koşar adımlarla apartmanıma girdim. Kapının önünde durup çantamın içinde anahtarımı ararken kapı açıldı. Ellerim buz tuttuğu için kafamı kaldırmadan içeri daldım.

"Pamir uyudu mu?" diye sordum Ceylin'e. Kapıyı kapatıp arkama döndüğümde karşımda Ceylin değil, Semih duruyordu. Ağzım açık yüzüne bakarken çatık kaşlarıyla kollarını göğsünde birleştirdi.

"Bu kılıkla nereye gittin sen?" Semih'in sorusuyla gayriihtiyari üzerimi kontrol ettim. Açıklama yapmak için ağzımı açmışken iki aydır görmediğim en yakın arkadaşımın karşımda olduğu gerçeğini idrak edince kelimelerim uçup gitti ve çığlık attım. İleri atılıp Semih'e sarıldığımda Pamir'in içeriden koşup gelen küçük bedenini gördüm. Kıkırdayarak bacaklarımıza sarılırken Ceylin de mutfaktan koşarak gelmiş zıplayarak üstümüze atlamıştı.

"Kızlar, mükemmel olduğumu ve bana sarılmak için can attığınızı biliyorum ama nefes almama izin verseniz diyorum." Ceylin Semih'in kafasına vurup "Zevzekliğini bile özledim Semih!" diye bağırdı. "Sen yokken kavga edecek kimsem yoktu." Gülerek geri çekilip bacaklarıma asılan oğlumu kucakladım. "Bu yüzden önüne gelene sataşıp duruyordu." deyip oğlumun yanağını öptüm. "Nasılsın bebeğim?"

"Semih amcam geldi!" dedi kollarını kaldırarak. "Çok mutluyum!"

"Evet, gözün aydın." Semih'e doğru parmağımı sallayıp "Neden haber vermiyorsun!" dedim. "Seni güzel bir sofrayla karşılayacaktım ben."

"Annem dururken senin sofranı ne yapayım?" deyip kolunu omzuma atarak beni mutfağa yönlendirdi. Safiş Sultan'ı ocağın başında görünce Semih'e baktım: "Hiç utanmadın değil mi kadını bu saatte mutfağa sokarken?"

"Annem biricik oğluna yemek yapmak istemişken nasıl reddetseydim? Değil mi Safiye Sultan?"

"O benim annem!" diye araya girdi Ceylin her zamanki gibi. Çocuk gibi atışmaya başladıklarında ceketimi çıkarıp sandalyenin üstüne koydum. Semih'in gözleri anında bana dönerken "Bir sus!" dedi Ceylin'e. "Bir açıklama bekliyorum." deyip tam karşıma dikildiğinde boş boş yüzüne baktım.

"Ne açıklaması?"

"Nereden geliyorsun bu hâlde?"

"Ne hâlde?" diye sordum ellerimi belime atıp kavga moduna geçmemek için direnirken. Semih elini önümde gelişigüzel sallayınca omuz silktim.

"Dışarıdan."

"Hadi ya!" deyip kollarını göğsünde birleştirince Pamir de yanına geçip aynı hareketleri yaparak gözlerini bana dikti. "Delirtme beni kızım. Kiminle, neredeydin?"

"Bir açılışta patronuma eşlik ettim!"

"Mehmet Bey'e mi?" dedi Semih kaşlarını çatarak. Ceylin yüzünde hain bir sırıtmayla aramıza girdiğinde ayağına basarak onu susturmaya çalıştım ama tabii ki etki etmedi.

"Doruk Ataoğlu geldi. Sen bilmiyor musun Semih? Sen gittikten kısa bir süre sonra işlerin başına geçti."

"Kaç yaşında bu Doruk?" diye sorunca elimin tersini omzuna geçirdim ama kendi canımı yakmıştım.

"Of! Çekil önümden Semih! Zaten öküz gibi olmuş sun. Ne yiyip içtiysen artık oralarda." Omzunu iterek yanından geçip odama gittiğimde Semih peşimden gelmeye yeltendi ama Safiye anne onu durdurmuştu. Homurtularını kapalı kapımın ardından bile duyabiliyordum. Elbisemi çıkarıp eşofmanımın altıyla bir tişört giydikten sonra banyoya geçip makyajımı temizledim. Saçlarım dağılmasın diye Ceylin'in taktığı minik tokaları çıkarırken fayansa oturup ağlama noktasına gelmiştim. O kadar çok toka vardı ki bunların hepsini ne ara taktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda banyodan çıkabildiğimde mutfağa gidip Semih'in karşısına oturdum. Başımı yanımda oturan Safiye annemin omzuna koyup "Ne zaman geldi bu?" diye sorarken Ceylin Semih'in önüne bir tabak kuru fasulye koydu. Semih ona ters ters bakıp "Kafama atsaydın çilli hobbit!" diye söylenince Ceylin tabağı önünden almaya yeltendi ama Semih çatalını kızın eline batırarak onu geri püskürttü.

"Hoş geldin Semih Üstündağ!" dedim alayla. "Dünyanın bir ucundan gelip annesine kuru fasulye yaptırdıktan sonra arkadaşına çatalla zarar verebilecek dünya üzerindeki tek varlıksın."

"Eşsiz olduğum doğrudur." dedi Semih göz kırparak. Yemeğinden bir kaşık alıp gözlerini kapatarak iniltiye benzer sesler çıkardığında Safiye annemin yüzüne tatmin olmuş bir gülümseme yerleşti. "Afiyet olsun oğlum."

"Hani bir süre daha kalacaktın?" diye sordum elindeki mandalinayı soymaya çalışan oğluma gülümseverek. Masaya rahatça yetişebilmek için sandalyede dizlerinin üstüne oturmuş, masanın üstündeki meyve tabağından mandalinaları seçmişti. Mandalinalardan birini alıp soymaya başladığımda alnına dökülen buklelerinin arasından bana bakıp sırıttı.

Babamın açığını yakaladım." dedi keyifle. "Beni daha fazla orada kalmaya zorlasaydı bu onun lehine olmayacaktı."

"Babamı tehdit mi ettin?" diye sorduğumda Safiye annem üzgün bir iç çekişle araya girdi. "Oğlum, niye böyle yapıyorsun?" Semih'in aile sorunları yüzünden şu kadın bir gün hastalanacak diye korkuyordum.

"Yemeklerin olmadan nasıl yaşadım haberin var mı?" dedi Semih dramatik bir tavırla. "Gelebilmek için zor kullandım diye beni suçlayamazsın."

"Deli çocuk, sen de..." diyen Safiye anneme gülüp soyduğum mandalinaları oğluma uzattım. "Anne biliyor musun? Semih amcam bana uzaktan kumandalı araba almış!" dedi Pamir hediyesini hatırlayınca yerinden zıplayarak. "Göstereyim mi?" dedikten bir saniye sonra mutfaktan çıkmıştı bile. Gözlerimi Semih'e dikince masumca gülümsedi.

"Öyle bakma, senin hediyen de içeride."

"Pahalı hediyeler yok demiyor muyum sana?"

"Bırak da küçük kardeşime istediğim hediyeyi alayım."

"Aramızda sadece 6 ay var Semih!"

"Gördün mü?" dedi elini masaya vurarak. "Küçücüksün!"

Önümdeki mandalina kabuğunu ona attığımda bana bir ekmek parçası attı. Ceylin araya girip Semih'i annesine şikâyet ettiğinde altın çocuğumuz nimetle oyun olmaz konulu bir azar yemişti. Bir süre Pamir'in uzaktan kumandalı arabasını tanıtmasını dinledik. Salona geçtiğimizde Semih oğluma arabayı nasıl kullanacağını gösterirken Pamir heyecandan yerinde duramıyordu.

"Anne! Baksana ne kadar hızlı." deyip duruyor ama cevaplarımı duymuyordu. Gürültüleri bir saat kadar de-

vam ettikten sonra Ceylin annesini eve bırakıp geri döndü. Evim çok küçük olduğu için hepimize yer yoktu ve saat çok geç olmuştu.

"Hadi bakalım." Oğlumu kucaklayıp "Uyku vakti." dedim. "Herkese iyi geceler dedikten sonra doğruca pijamalarını giymeye gidiyorsun." Pamir kucağımdan atlayıp Ceylin'in yanaklarını öptükten sonra Semih'in elini tutup kaldırdı. "Semih amca sen yatırsana bugün beni. Hem sen yokken öğrendiğim hikâyeleri anlatırım sana."

"Ama Semih amcan yorgundur bir tanem, bana anlat olmaz mı?" dediğimde Pamir hemen dudaklarını sarkıttı. Semih onu kucakladığı gibi omzuna alırken "Tabii ki anlatacaksın aslan parçası!" dedi. "Hem amcalar süper kahramanlardır. Asla yorulmazlar."

"Evet! Gidelim!" dedi Pamir parmağını kapıya doğru uzatarak.

Onlarla birlikte oğlumun odasına girip dolabından küçük araba desenli pijamasını çıkardım. Semih Pamir'in pantolonunu ve kazağını çıkarmasına yardım ettikten sonra elimde tuttuğum pijamaları aldı.

"Semih amca biliyor musun? Annem her kızı öpmenin yanlış olduğunu söylüyor." Semih pijamanın başını oğlumun kafasına geçirirken onu o hâlde bırakıp gözlerini kısarak bana döndü.

"Birkaç gün yoktum ve hemen çocuğun beynini yıkadın değil mi? Cadı." Pijama üstünü Pamir'in kafasından geçirip kollarını geçirmesine yardımcı olduktan sonra "Tabii ki her kızı öpmeyeceksin ortak. Sadece güzel olanları öpeceksin. Birlikte kız tavlamaya çıkacağımız günler bir gelsin; neyi nasıl yapacağını ayrıntılarıyla anlatacağım ben sana. Hadi sana öğrettiğim şeyi yap bakalım." dedi. Oğlum giyinirken dağılan buklelerinin arasından ellerini geçirip pek beceremediği yarım ağız

bir gülümsemeyle bana baktı. Arkamda dikildiğini fark etmediğim Ceylin'e öpücük attığında Semih'in yüzünde gururlu bir ifade vardı.

"İşte benim veliahdım."

"Siz beni öldüreceksiniz!" dedim inleyerek. "O daha beş yaşında. Oyuncaklarıyla oynaması gerekiyor. Sizse oğlumun aklına saçma sapan şeyler sokuyorsunuz!"

"O zaman..." dedi Semih kelimenin sonunu uzatarak. Pamir'e dönüp kollarını uzatınca oğlum "Oyun oynayalım!" diye bağırarak amcasının kucağına zıpladı.

Ceylin önüme geçip oyuncak sepetinin üstünde duran Semih'in ona aldığı prenses tacını alıp taktıktan sonra "Ben prenses olayım!" dedi. "Semih, beni kaçıran kötü korsan olsun. Pamir de beni kurtaracak prens..."

"Ben niye seni kaçırıyorum kızım!" diye araya girdi Semih. Pamir kıkır kıkır gülerken uyuması gerektiğini söylemeye içim el vermedi. Bu yüzden sessiz kaldım.

"Çünkü ben güzelliği dillere destan olan prenses Ceylin'im."

"Bir metre boyunla mı dillere destan oldun?"

"Elis! Semih mızıkçılık yapıyor!"

"Evet anne, Semih amcam mızıkçılık yapıyor."

Onlar aralarında tartışıp sonunda bir karara vardıklarında yatağın üstüne oturup küçücük odada oradan oraya zıplayarak heyecanla oynadıkları oyunu izledim. Pamir'in elinde plastik kılıcı, Semih'in başında bir korsan şapkası ve Ceylin'in prenses tacıyla oyuna kendilerini kaptırdığını gülümseyerek izledim.

Bazen bütün gün hep beraber oyunlar oynardık. Ben her zaman ilk pes eden olup köşeme çekilerek onları izlemeye devam ederdim. Onlar da yorgunluktan bitap düşene kadar oynuyorlardı. Böyle zamanlarda kendimi hepsinin annesi gibi hissediyordum. Semih'in kocaman

bedenine aldırmadan çocuk gibi oyun oynamasını izlemek her zaman kalbimi ısıtırdı. Lise yıllarından beri hiç değişmemişti. Onu Mert'in en yakın arkadaşı olarak tanıdığımda hayatımdaki en önemli insanlardan biri olacağını bilmiyordum. Sevgilimle kardeş gibi büyüyen, onun hayatının vazgeçilmezlerinden biri olduğu için doğal olarak yakınlaştığım bir çocuktu. Fakat Mert beni bırakıp gittiğinde hiç ummadığım bir tercih yapmış, çocukluk arkadaşına sırtını dönüp benimle kalmıştı. Eski kocam Semih'e birazcık benzeseydi bugün hayatımın çok daha farklı olacağını düşünüyordum. Semih asla sorumluluk duygusundan kaçmaz, değer verdiği insanlardan en ufak bir samimiyet gördüğünde onlara sımsıkı tutunurdu.

Semih'in ailesi kariyer için yaşayan, ileride işlerini devredebilecekleri biri olsun diye çocuk sahibi olan, sevmeyi bilmeyen insanlardı. Semih gibi bir çocuğu hak etmiyorlardı ve onu yıllarca önemsemedikleri hâlde sürekli kendi istediklerini yapmaya mecbur bırakırlardı. Oysa oğullarını birazcık tanısalar Semih'e ufacık bir sevgi ve samimiyet gösterdiklerinde onlar için yapmayacağı şey kalmayacağını bilirlerdi.

Hepimiz farklı şekillerde de olsa anne ya da babamızın eksikliğini hissederek büyümüştük. Ben ailemi çok erken kaybetmiştim. Ceylin o doğmadan vefat eden babasını hiç tanıyamamış, annesinin anlattığı hikâyelerle babasını hayallerinde yaşatarak büyümüştü. Semih yaşayan, ona maddi olarak her şeyi veren ama asla ilgilerini ve sevgilerini vermeyen bir ailede, disiplinli bakıcıların elinde büyümüştü. Belki de bu yüzden Pamir'e bu kadar düşkünlerdi. Hepimiz eksik kalan çocukluğumuzu onunla yaşıyorduk. Canımız sıkıldığında soluğu Pamir'in yanında alır, onun sonsuz neşesiyle sarmalanır dertlerimizi unuturduk. Kendimizi değerli hissetmek

istediğimizde Pamir'e sarılır, karşılıksız sevginin anlamını minik bir kucakta tadardık. Oğlum bizim mucizemizdi. Bizi bir araya getiren, birbirimize bağlayan, bize sevginin en büyüğünün minik bir kalpte saklandığını öğreten küçük mucizemiz...

KAKTÜS TEAM

7. BÖLÜM

Dün Semih ve Ceylin'le neredeyse gün aydınlanana kadar oturduğumuz için yorgunluktan ölüyordum. Sabah kalkıp işe gelmeyi başardığım için bir madalyayı hak etmiştim bence. Doruk Bey'in kişisel işleriyle ilgili yapmam gerekenleri bir şekilde halledebilmiştim ama başımı masaya yaslayıp bir saniyecik uyumazsam devam edebileceğimi sanmıyordum.

Yerimde doğrularak parmak uçlarımla yanaklarıma vurup kendime gelmeye çalıştım. Uykusuz pek çok gece geçirmiştim. Bunlar arkadaşlarla yapılan keyifli sohbetler yüzünden de değildi üstelik. Ağlayan bir bebek, sınavlar ve çalışma temposu yüzündendi. Bu yüzden şimdi hayıflanmayı reddediyordum! Kararlı bir şekilde bugünün programına bakmak için ajandama uzandığım sırada Doruk Bey'in geldiğini gördüm.

Ayağa kalkıp "Günaydın!" dediğimde başını sallayarak odasına girdi. Arkasından yüzümü buruşturarak bakıp kahvesini yapmaya gittim. Dönerken ajandamı da alıp odasına girdim.

Nasılsınız?" dedim kahvesini önüne koyarken. Hemen kupasına uzanıp bir yudum aldıktan sonra "Teşekkürler" deyip masanın üstündeki dosyaları bana uzattı.

Burada bir sürü taslak var. Beğendiğin birkaç taneyi seçip Grafik Bölümü'ne yollamanı istiyorum." Bana bakmadan konuşmasına biraz bozulsam da dosyayı elime alıp "Tabii," dedim. "Sizin onayınızı aldıktan sonra mı göndereyim?"

"Gerek yok." dediğinde masasının önünde durmaya devam ettim. Bilgisayarının açılmasını beklerken çekmecelerini karıştırdı, telefonunu kontrol etti, kahvesini içti. Sonunda bana bakıp "Ne?" dediğinde afalladım.

"Ne?" Boş bulunup saldırgan bir sesle konuştuğumu fark edince mahcup bir ifadeyle tekrar denedim. "Yani... Efendim?"

"Niye orada dikiliyorsun?"

"Ne yapayım?" diye sordum yüzüne bakarak. Yüzündeki donuk ifadenin çatırdadığına anbean şahit olurken kaşları havalandı.

"İşe başlayabilirsin mesela?"

"Ah, konuşma bitmiş miydi?" diye sorduğumda dudakları kıvrıldı. Kısık kahkahası kulaklarıma dolarken surat asmak çok zordu ama direndim!

"Sizin suçunuz. Konuşmanın bittiğini vurgulayacak hiçbir şey söylemediniz." Bana imalı bir bakış atınca daha fazla aptal gibi gözükmemek için "Öyleyse gidiyorum." dedikten sonra koşar adımlarla odadan çıktım. Verdiği dosyadaki taslakları inceleyip seçtiklerimi Grafik Bölümü'ne bıraktım. Yerime dönmeden önce Utku'nun masasına gidip onu görmeye alıştığım bir pozisyonda buldum. Klavyenin üstüne yatmış, söylenip duruyordu.

"Günaydın!" dedim kafasına parmağımla birkaç kez vurarak.

"Hayatım boyunca beni çalışmak zorunda kalmadan para içinde yüzdürmesi karşılığında orta yaşlı bir kadınla çıkmaya karar verdim. Hatta evlenebilirim bile."

"Neden orta yaşlı?"

"Genç kızların amcalarla sevgili olmasıyla aynı sebepten."

"İyiymiş." dedim gülerek. "Evlilik programına çıkmayı düşünür müsün? Kriterlerde olgun kadınlardan hoşlandığını söylersin."

"Ve zengin!" dedi parmağını kaldırarak.

"Ve zengin." diyerek onu onayladım. "Öyleyse sana hayatta başarılar Utkucuğum." Bana el sallayıp homurdanmalarına kaldığı yerden devam ettiğini duyunca hâline gülerek yanından ayrıldım.

Semih'ten çağrı var mı diye telefonumu kontrol ederken kıskanç yanım, arayıp onları uyandırmamı söylüyordu ama oğluma kıyamadığım için onu dinlemiyordum. Pamir de kendi standartlarına göre çok geç uyumuştu o yüzden bugün okula gitmek istemeyince onu ve Semih'i evde bırakmıştım. Semih'le birlikte market alışverişi falan yapıp onun evine gideceklerdi. Semih'in en önem verdiği şey yemek olduğu için gelir gelmez ilk işinin iki aydır boş olan buzdolabını doldurması beklenen bir şeydi. Annesinin döndüğünden haberi olmadığına emindim.

Pamir öğlene doğru beni arayıp anneannesiyle kahvaltı ettikten sonra Semih'in evine gitmek için hazırlandıklarını söyleyince guruldayan karnımı fark etmiştim ama yemek yiyemeyecek kadar yorgun hissediyordum. Başımı yumruğuma yaslayıp Doruk Bey'in hazırlamamı istediği slayta göz atarken ağırlaşan göz kapaklarım canıma okuyordu. Ben gözlerimi açmaya çalıştıkça üstlerine daha çok ağırlık çöküyor, esnememi engelleyemiyordum. Sonunda nasıl olduysa kafam yaslandığım

yumruğumdan kayıp aşağı düştü. Önüme dökülen saçlarımı düzeltmeyi geçtim, kafamı kaldıracak gücü kendimde bulamayınca yüksek sesle inledim.

"Allah'ım! Yaşlanıyorum galiba ben. Safiye anne gibi durduğum yerde uyuklamaya başladım." Boğuk bir kıkırtı duyduğumda hızla başımı kaldırdım ve Doruk Bey'le göz göze geldik.

"Çalışma azmine hayranım." dedi keyifli bir sesle. "Hadi kalk, yemeğe gidelim. Soğuk havayı yiyince belki biraz kendine gelirsin."

"Düşünceli bir patron olduğunuzu söylemek isterdim ama öyle olsaydınız beni soğuk havayla şoka uğratmak yerine eve gidebileceğimi söylerdiniz." Ayağa kalkıp arkamdaki askıdan kabanımı ve çantamı aldım.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu asansöre doğru giderken. Asansör bu katta olduğu için kapıları hemen açılınca kabanımın düğmeleriyle uğraşmayı bırakıp peşinden gittim.

"Evet, gidebilir miyim?"

"Hayır."

"Çok kötüsünüz." Yüzündeki gülümsemeye karşı dudaklarımı büzüp somurtarak dikildim. Binadan çıktığımızda yolumun pek düşmediği arka tarafta kalan bir sokağa yöneldi. "Nereye gidiyoruz?" diye sordum ellerimi ceplerime sokup. Soğuktan ürperince cevabını bekleyemeden tekrar konuştum. "Hava neden bu kadar soğuk?" Başımı yukarı kaldırıp mırıldandım. "Kar da yağmıyor."

"Karı sever misin?" diye sorduğunda gülümseyerek başımı salladım. "Evet. Liseyi yatılı okulda okudum. Karlı gecelerde tüm okul dışarıya çıkar, kartopu savaşı yapardık." Anılar zihnimde canlanırken dudaklarım kıvrıldı. "O günleri özlüyorum. Peki siz?"

"Bilmem. Karla ilgili pek anım yok sanırım." deyip

bana kısa bir bakış attı. "Ama karı sevmek için bir nedenim olacakmış gibi hissediyorum."

Birden aklıma gelen düşünceyle ne söylediğine dikkat etmeyip heyecanla konuştum. "Hadi birer dilek tutalım!" Sesim fazla coşkulu çıkmıştı ama umursamadım. "Hemen şimdi." deyip ellerimi kalbimin üstüne koyarak bir dilek dileyip Doruk Bey'e döndüm. "Dilediniz mi?"

"Neden böyle bir şey yapıyoruz?"

"Eskiden Ceylin'le yapardık." duraklayıp. "En yakın arkadaşım." diye belirttim. "Şimdi bir dilek tutacağız. Yılın ilk karında dileğimiz gerçekleşirse..." Durup düşündüm. "Gerçekleşmiş olacak işte! Gerisini çok düşünmemişiz sanırım."

Doruk Bey gülümseyerek başını salladı. Sessiz kaldığı birkaç saniyenin ardından dayanamayıp tekrar sordum. "Ee?"

"Diledim." Yüzündeki tatlı bakış dileğini deli gibi merak etmeme neden olsa da kendimi tuttum. Yani... Birkaç saniye boyunca.

"Ne dilediniz?"

"Gerçekleşirse söyleyeceğim." dediğinde dudaklarımı birbirine bastırdım. Israr etmek istiyordum ama benim dileğimi sormasından çekindiğim için çenemi kapadım. Girdiğimiz sokağın diğer ucundaki lokanta görüş alanımıza girdiğinde "Balık seviyorsundur umarım." diye sordu Doruk Bey. Balık lokantasına göz atarken söylendim. "Bunu şimdi soruyor olmanız çok hoş gerçekten."

"Sevmiyorsan burada başka yerler de var, oralarda yiyebiliriz."

"Hayır, sorun değil. Balık severim."

"Güzel." deyip restoranın kapısını açtı. İçeriye girdiğimizde yüzüme çarpan sıcaklık buz kesen yanaklarıma iğne gibi batmıştı. Ellerimi birbirine sürterek lokantayı

incelerken köşedeki sobayı görünce gülümsedim. Sobanın üstüne portakal kabukları dizilmişti. "Ne hoş bir yer." dedim mavi tonlarının hâkim olduğu küçük lokantayı incelerken.

"Değil mi?" dedi Doruk Bey memnun bir sesle. Ona baktığımda burayı sevip sevmememin onun için önemli olduğu hissine kapıldım. Bakışlarımız birleştiğinde bununla ilgili bir şey söyleyecektim ama üzerinde lokantanın adının işlendiği önlükle genç bir çocuk yanımıza gelip oturmamız için bir masa gösterince söyleyeceklerimi unuttum. Doruk Bey menüye bakmadan siparişini verdiğinde net tavrından etkilenip ben de aynısından istediğimi söyledim. Dudaklarına yerleşen kendini beğenmiş gülümseme beni güldürdü. Semih de onun tercihlerine güvendiğimizde buna benzer bir ifade takınıyordu. Birinin onları onaylamasına, izinden gitmesine bayılıyorlardı.

"Amerika'da neler yapıyordunuz?" diye sordum dirseklerimi masaya yaslayıp. Sandalyesinde geriye yaslanmış, tek eli masanın üzerinde otururken böyle bir mekân için fazla havalı göründüğünü düşündüğüm patronumun yüzünde özlem dolu bir tebessüm belirdi.

"Okul haricinde ekstrem sporlarla ilgileniyordum. Sık sık seyahate çıkardım. Almam gereken büyük sorumluluklar ya da uğraşmam gereken yoğun bir iş temposu yoktu. Hayatımı yaşıyordum."

"Ne şanslısınız." Her ne kadar ona imrensem de hayatımdan şikâyet etmek oğluma ihanet ediyormuşum gibi hissettirdiği için hayıflanmadım. Umduğumdan çok erken anne olduğum için çok şeyden fedakârlık etmek zorunda kalmıştım ama asla pişman değildim. Pamir'in hiç var olmadığı bir hayat gözüme anlamsız, eksik geliyordu.

"Okuldan sonra çalışmadınız mı?" diye sordum bana

bir şey sormaması için. Nedense konunun bana dönmesini istemiyordum.

Davımla birlikte çalışıyorduk. Ben de senin neler yaptığını merak ediyorum aslında." dediğinde yüzümün düşmediğini umarak başımı eğdim. "Birkaç senedir ajansta çalıştığını duydum."

"Evet. Bir arkadaşım sayesinde Mehmet Bey'le tanıştım. Çalışmam gerekiyordu ve okulum yüzünden tercih yapma seçeneğim yoktu. Bulabildiğim her işte çalışıyordum. Mehmet Bey bana bir şans verip ajansta part-time olarak işe aldı. Çalışma saatlerim okuluma göre ayarlandı ve iki sene boyunca yardımcıya ihtiyacı olan kim varsa onunla çalıştım. Bu yüzden şirketteki herkesi tanırım." deyip hain bir gülümseme takındım. "Ve kimsenin bilmediği dedikoduları bilirim."

"Yani bir şey öğrenmek istediğimde sana mı gelmeliyim?" diye sorunca sahte bir şaşkınlıkla yüzüne baktım.

"Ne münasebet! Bir şeyler biliyor olmam, bilgi paylaşımı yapacağım anlamına gelmez! Ancak... İyi bir teklif karşısında fikrimi değiştirebilirim." dedim tırnaklarımı incelerken.

"Mesaj alınmıştır." deyip güldü. "Buraya okul için mi geldin yoksa ailen de burada mı?" diye sorduğunda içimdeki tatlı neşe balonu patlayıp kalbimde korkunç bir sızı bıraktı. Yüzümdeki ifadeyi koruyabilmek için çabalayarak "Ailemi uzun zaman önce kaybettim." dedim. "Amcam ve ailesiyle geçirdiğim birkaç yıldan sonra iyi bir lisede okumak için buraya geldim. O zamandan beri de buradayım işte." Zayıf görünmek istemediğim için ellerime bakmayı kesip başımı kaldırdım ve Doruk Bey'le göz göze geldik.

Ne kadar büyürseniz büyüyün, ne kadar zaman geçerse geçsin, anne babanızı kaybettiğinizi söylemek her

insan canınızı acıtır. Onların yokluğunu dile getirmek ağzınızda acı bir tat bırakır. Onunla yaşamaya alıştığınız yara sanki orada olduğunu bilmiyormuşsunuz gibi yerini belli etmek için kanamaya başlar ve sizi nefessiz bırakan o keskin acıyı her seferinde hissedersiniz. Çoğu zaman karşımızdakiler sizi anlamaz. Siz içten içe kanarken kuru bir özürle geçiştirirler. Size acırlar, üzülürler ya da bunu konuşuyor olmaktan rahatsız olup hiç sormamış olmayı dilerler. Ama Doruk Bey'in gözlerine baktığımda orada rahatsızlık, üzüntü ya da acıma değil, anlayış gördüm. Bakışlarındaki bir şey beni anladığını hissettirdi. O bakışlar kalbimin sızısını dindirdi, ciğerlerime nefes oldu ve yükümü hafifletmek için acımı paylaştı.

"Çok güçlü biri olmalısın." dediğinde sesindeki inanç kulaklarıma çarpıp beni gururlandırırken onun da ailesini kaybettiğini duyduğumu hatırladım. Henüz ajansa gelmeden önce şirkette onun hakkında söylenen birçok şeyden biriydi ve doğruluğundan emin değildim. *Şu ana kadar.*

"Siz de öylesiniz." Yüzünde alaycı bir gülüş belirdi. "Sanmıyorum." dediğinde sebebini sormak istedim ancak yemeklerimiz geldiğinde bakışları benden koptu ve sonra tekrar bu konuyu açacak cesareti bulamadım.

Önümüze konan ızgara balığın kokusuyla guruldayan karnım ne kadar acıktığımı herkese duyurunca utançtan ellerimi yüzüme kapamamak için utanmaz bir tavır takınmaya çalıştım. Dudağımı ısırıp omuz silkerken servisimizi yapan genç çocuğun gülüşünü engellemeye çalıştığını gördüm. Onun aksine Doruk Bey alenen sırıtıyordu. "Ne yapayım?" dedim çatalıma uzanarak. "Çok acıkmışım."

"Bir şey demedim." deyip başlamam için elini tabağıma doğru uzatarak işaret etti. "Afiyet olsun."

Büyük bir lokmayı ağzıma attığımda dilimde patla yan enfes lezzetle gözlerimi irice açtım. Doruk Bey'e sakin ağzımın dolu olmasına aldırmadan konuştuğum da o kendini beğenmiş ifadesi geri gelmişti.

Harika! Ne balığı bu?

Doruk Bey kendi yemeğiyle ilgilenirken bana bakmadan gülümsedi. "Söylemeyeceğim."

Neden?

Balık yemek istediğinde beni aramak zorunda kalman için."

Neden? Sizi aradığımda başımın çaresine bakmamı mı söyleyeceksiniz?" dedim çenemi kaldırarak kavgacı bir tavırla. Yüzündeki tatlı gülüşle beni umursamadan yemeğiyle ilgilenmeye devam etti. İşin tuhafı, farkında olmadan ben de gülümsemeye başlamıştım.

"Ekstrem spordan kastınız ne?" diye sordum konuşmanın başında söylediklerini hatırlayınca. Ağzındaki lokmayı yutup dudaklarının kenarlarını peçeteyle silerken gözlerimi üzerine sabitlememeye çalışıyordum ama bir şekilde bakışlarım benden bağımsız yüzüne sabitlenip kalıyordu.

"Sık sık trekking yapardım. Burada henüz düzenimi kuramadığım için hobilerime ara vermek zorunda kaldım ama bırakmayı düşünmüyorum kesinlikle. Yamaç paraşütü yapıyorum. Gökyüzünde, rüzgârı yüzünde hissetmek kadar özgür hissettiren hiçbir şey yok."

"Gerçekten mi?" dedim hevesle. "Denemek isterdim. Ama cesaret edebileceğimi sanmıyorum."

"Neden? Yükseklik korkun ya da bir sağlık sorunun mu var?"

"Hayır ama endişeli bir kadınım." dediğimde güldü.

"Belki bir gün seni denemeye ikna ederim."

"Sanmıyorum," dedim çenemi elime yaslayıp ona meydan okuyan bir bakış atarken. "Ama deneyebilirsiniz."

"Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sorduğunda omuz silktim.

"Kendimi tanıyorum."

"Benim kadar değil." dediğinde karnım açlıktan olmadığına emin olduğum tuhaf bir hisle kasıldı. Başımı eğip yemeğime devam ederken kendimi bir kadın olarak uzun zamandır olmadığım kadar mutlu hissediyordum.

• • •

Öğle yemeğinden sonra uykusuzluğum ve yorgunluğumdan hiçbir iz kalmamıştı. Oradan oraya koşturup dururken hiç şikâyet etmedim, sızlanmadım ve herkese gülümsedim. Neden bu kadar iyi bir ruh hâlinde olduğumu sorgulamak istemiyordum. Mutlu hissetmenin tadını çıkarmayı tercih edip kendimi kafa karıştırıcı düşüncelerden uzak tutmuştum. Doruk Bey'in ara ara bana sataşmasına tepkisiz kalmak yerine onunla şakalaşmış, aramızda gelişen arkadaşlıktan keyif alarak onunla rahatça konuşmuştum.

Aslında geride bıraktığımız iki ayı düşününce onun yanında hiçbir zaman gerilmediğimi rahatlıkla söyleyebilirdim. Hatta pek çok kez laf dalaşına girmiş, klasik patron-asistan çizgisinden defalarca çıkmıştık. Yine de son zamanlarda bir şeylerin değiştiğini hissediyordum. Onu patronum gibi değil de arkadaşım gibi görmeye başlıyordum ve tavırları değişirse bu durumun beni üzmesinden endişeliydim.

Kolay kolay karşısındakini azarlayan biri değildi ancak çalışanlarını işe odaklama anlayışı biraz tuhaftı. Top-

lantılarda sunulan fikirleri beğenmediğinde acımasız yorumlar yapabiliyordu ve o yorumların odağı olmak oldukça utanç vericiydi. İlk kez bir sunumla ilgili fikrimi sorduğunda çekimser bir yanıt vermiştim. Doruk Bey yanıtımdan hoşlanmadığını küçük düşürücü bir şekilde belirtmişti. O an patronuma çok kızmış olsam da tavrının, fikirlerimi çekinmeden söylemem için beni cesaretlendirdiğini fark ettiğimde kızmaya devam edememiştim.

Bilgisayarımı kapatırken yüzümde kaskatı bir ifade vardı. Tüm bunları neden düşündüğümü bilmiyordum. İş ve arkadaşlığın ayrı olduğunu, bununla başa çıkabilecek kadar olgun olduğumu hatırlattım kendime. Neyin sıkıntısına girdiğimi bile bilmiyordum. Kalbim bir tuhaftı, mantıksız düşüncelere dalıp duruyordum ama bunun aşk gibi bir şey olduğunu düşünmüyordum.

Daha önce âşık olmuştum. Öyle sinsice gelen bir duygu değildi. Sizi yakaladığında sarsıntının etkisiyle oradan oraya savrulurdunuz. Âşık olduğunuz kişiyi aklınızdan bir an bile çıkaramaz, ikiniz için bir gelecek hayal edip durur ve onsuz geçen her saniye sizin için bir işkenceye dönüşürdü. Sonunda sizi terk ettiğinde geriye bir enkaz bırakarak hayatınızdaki yerini bir kalp ağrısı olarak sürdürmeye devam ederdi.

Tanıdığım, bildiğim tek aşk buydu ve aynı şeyleri bir kez daha yaşamak ödümü koparıyordu. Bilgisayarın siyah ekranına diktiğim gözlerimi kırpıştırarak daldığım düşüncelerden çıkmaya çalıştım. İş yerimde oturmuş patronuma karşı hissettiğim şeyin analizini yaptığıma göre delirmiş olmalıydım. Kendime kızarak yerimden kalkıp paltomu giydim. Yarım saat önce çıkmam gerekiyordu ama ben burada oturmuş saçma sapan düşüncelerle kendimi oyalıyordum.

"Hâlâ gitmedin mi?" diye sordu Doruk Bey elinde bilgisayar çantasıyla odasından çıktığında. Ona gergin bir bakış atıp gülümsemeye çalıştım. Kafamın içindeki sesleri duyabilirmiş gibi paniklemiştim.

"Şimdi çıkıyordum." deyip çantamı aldım. Asansöre bindiğimizde telefonumla ilgileniyormuş gibi yapıp sessiz kaldım. Doruk Bey de bir şey söylememişti ve bu durum beni rahatlatmaktan ziyade daha da geriyordu. Telefonu cebime koyup dümdüz karşıya baktığım sırada kapı açıldı ve aceleyle asansörden çıktım.

"İyi misin?"

"Sanırım panik atak geçiriyorum." diye mırıldandım sorusuna karşılık. Başını eğip "Ne?" dediğinde kendime hayali bir tokat atıp derin bir nefes aldım.

"Hiç! Biraz yoruldum sanırım. İyiyim."

Dışarıya çıktığımızda yüzüme çarpan soğuk havanın etkisiyle beyin hücrelerim şok geçirip bu gidişe bir dur dedi ve birkaç nefes egzersizinden sonra sakinleştiğimi hissettim.

"Pekâlâ, iyi akşamlar." dedi Doruk Bey. Arkadaşça çıkan sesini duyduğumda sonunda gerçekten gülümseyebildim. "Teşekkürler, size de."

Arkama dönüp arabama doğru bir adım attığımda sesini duydum. "Elis!"

"Efendim Doruk Bey?" dedim tekrar ona dönüp. "İş dışında bana adımla seslen lütfen." dedi.

"Adınızla mı?"

"Siz biz aşamasını geçtiğimizi düşünüyorum. Yanılıyor muyum?" diye sorunca gülümsesem mi yoksa buradan kaçsam mı diye emin olamadığım birkaç saniye sonra savaşı dudaklarıma konan küçük gülücük kazandı.

"Nasıl istersen." dedim utangaç bir sesle. Kıvrılan dudakları kalbimi sıkıştırırken göğsümün tam ortasına

bir yumruk atıp deliren kalbimi eski hâline döndürmek istedim.

"Güzel." dedi Doruk Bey. *Hayır, Doruk.* "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz." deyip arkamı döndükten sonra arabama gittim. Çantamdan anahtarımı bulup kendimi sürücü koltuğuna attıktan sonra alnımı direksiyona vurup birkaç saniye öylece durdum. 24 yaşındaydım. Yakışıklı bir adamdan hoşlanmam garip bir şey değildi. Karizmatik duruşundan etkilenebilir, cazibesi karşısında heyecanlanabilirdim. Bunda yanlış bir şey yoktu. Kalbimi koruduğum sürece, bu kadarıyla başa çıkabilirdim.

"Evet." dedim kendi kendime. "Ceylin her hafta başka birine kapılıyor mesela. Büyütülecek bir şey değil." Omuzlarımı dikleştirip arabamı çalıştırdım. Daha doğrusu çalıştırmaya çalıştım. Acı bir motor sesinden başka bir tepki alamayınca panikle tekrar denedim. Bir, iki, üç... Derken yan taraftan gelen tıkırtıyla yerimden sıçradım. Doruk Bey cama vuruyordu. Camı indirip "Cidden!" diye bağırdım. "Şunu yapmayı kesmelisin!"

"Üzgünüm." Yüzündeki sırıtma tam aksini söylüyordu. "Sorun ne?"

"Bilmiyorum." dedim koltuğuma yığılarak. "Birkaç kez sorun çıkardı ama baktırmayı erteleyip duruyordum. Böyle olacağı belliydi."

Doruk kapımı açıp "Hadi." dedi. "Bu saatte birini bulmak zor olur. Seni eve bırakayım. Yarın bununla ilgileniriz."

Arabamdan 'bu' diye bahsetmesini bir defalık duymamış gibi yaptım. "Taksiyle gidebilirim. Zahmet etmeyin." dedikten sonra yüzümü buruşturdum. "Zahmet etme demek istedim. Her neyse." Camı kapatıp çantamı alarak arabadan çıktım. Doruk Bey kapıyı kapadığında arabayı

kilitleyip bir taksi bulmak umuduyla caddeye çıkmaya yeltendim ama kolumu tutup beni diğer yöne sürükledi. "Saçmalama Elis. Taksiyle gitmene izin verecek değilim."

"Ama-" dediğimde arabasının kapısını açıp beni oturttu. "Madem ısrar ediyorsunuz..." diye mırıldandım rahat koltuğa yerleşerek. Ön taraftan dolaşıp yanıma oturduğunda "Ne tarafa?" diye sordu. Evimin yolunu tarif ettikten sonra arkama yaslanıp akıp giden yolu izledim. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından Doruk konuştu.

"Okul ve işi aynı anda götürmek zor muydu?"

"Çoğunlukla. Kendime hiç zaman ayıramıyordum ama kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaşayabildiğim için mutluydum."

Ağır ağır başını sallayarak "Maddi sıkıntılarla baş etmek zor olmuştur." dedi.

"Aslında hayır. Okula dereceyle girdiğim için birçok burs imkânı sunulmuştu. İlk yılımda biraz zorlansam da çalışmaya başladıktan sonra para sıkıntısı çekmedim. Beni asıl zorlayan bir günün sadece yirmi dört saat oluşuydu." deyip güldüm.

"Anlıyorum." dedi Doruk. "Bu arada Defne seni aradı mı?" dediğinde konunun değişmesinden memnun bir hâlde başımı salladım.

"Evet, Nursena Hanım'ın doğum gününe davet etti."

"Sadece en yakınlarını davet ediyor. Seni gerçekten önemsiyor olmalılar." dediğinde gülümsedim. "Bana ve Pamir'e her zaman çok destek oldular. Bu yüzden onlara minnettarım."

"Pamir?" diye sorduğunda ona oğlumdan hiç bahsetmediğimi fark ettim. Özellikle yapmamıştım elbette. Sanırım hiç oğlumdan bahsedebileceğim bir konuşma geçmemişti aramızda.

"Hayatımdaki en önemli kişi." dedim gülümseyerek.

"Doğum gününde sizi tanıştırabilirim."

"Semih'ten sonra bir de Pamir mi çıktı yani?" diye homurdandı. Bakışlarımı yoldan ayırıp ona baktım. "Ne?"

"Bir şey söylemedim."

"Hayır, söyledin."

"Söylemediğime eminim."

"Çok garip!" dedim gözlerimi kısarak. "Çünkü ben de bir şey duyduğuma eminim."

"Evin hangi sokakta?" diye sorduğunda yola bakıp parmağımı uzattım. "Şurası." Ceylin'i aramak için telefonumu çıkarınca attığı mesajı gördüm. Safiye annemin bu akşam komşularıyla günü olduğu için Pamir'le bize geçtiklerini yazmıştı.

"Şuradaki mavi apartman." dediğimde Doruk, apartmanın önünde durdu. "Çok teşekkür ederim."

"Rica ederim." dedi sıkılgan bir sesle. Kapıyı açmak için uzandığımda bana bakıp ağzını açtı. Elim kapıda konuşmasını beklerken sesi çıkmayınca "Bir şey mi söyleyecektin?" dedim. Başını eğip boğazını temizledikten sonra ensesini ovuşturarak "Hayır." dedi. "İyi akşamlar."

"İyi akşamlar." deyip arabadan indikten sonra çiseleyen yağmurdan kaçmak için apartmanın kapısına koşup zile bastım. Arkama dönüp Doruk'a gitmesi için el salladığımda kapıyı işaret etti. Sanırım içeri girmemi bekliyordu. İnce düşüncesi karşısında gülümseyerek bir kez daha zile bastım. Sonunda kapı açıldığında elimi git anlamında sallayıp içeriye girdim. Birkaç basamak çıktıktan sonra arabanın sesini duyunca koşar adım ikinci kata çıkıp evime girdim. Ayakkabılarımı çıkarıp kapının kenarına koyduktan sonra kendimi cama giderken bulunca durakladım. "Ne yapacaksın Elis? Adamın arkasından su mu dökeceksin?" diye söylenirken Ceylin birden yanımda bitip "Hangi adam?" diye sordu.

Ne adamı?" dedim ona dönerken.

Onu sen söyleyeceksin."

Sen nereye gidiyorsun?" diye sordum elindeki atkıyı göstenp. "Ayrıca Pamir nerede?"

Çizgi filme dalmış, duymadı zil sesini. Ben arkadaşlarımla buluşacağım. Bu adam meselesini şimdilik kurcalamıyorum ama unutacağımı sanma."

"Hadi hadi." diyerek arkadaşımı kapıya doğru itekleyip dışarı attıktan sonra salona girdim. Pamir kanepeye yüzüstü uzanmış, poposu havada çizgi filmini izlerken beni görünce doğrulup yere zıpladı.

"Anne! Gelmişsin!"

"Eveet." dedim onu kucaklayıp öperken. "Bugün seni çok özledim!" diye bağırıp küçük kollarını boynuma doladı.

"Ben de seni çok özledim bir tanem." deyip kanepeye oturdum. Ev çok sıcaktı bu yüzden bluzumun düğmelerini açıp saçımı toplayarak biraz serinlemeye çalıştım.

"Semih amcam geldi bugün ama anneannem Ceylin'le Semih amcamı evden kovdu."

"Neden?" dedim gülerek. "Yine yaramazlık mı yaptılar?"

"Evet, Semih amcam Ceylin'i çok kızdırdı. Kavga ettiler." dedi kıkır kıkır gülerek. Oğlumu kucaklayıp üzerimi değiştirmek için yatak odama gittim. "Başka neler oldu bugün?"

"Bugün anneannemin arkadaşı bana sünnet oldun mu diye sordu." deyince gözlerimi devirdim. Bu arkadaşın Rukiye teyze olduğuna şüphem yoktu. Nerede nasıl konuşacağını asla bilmezdi.

"Oldun ama daha bebektin. Hatırlamazsın." dedim onu yatağının üstüne bırakırken.

"Semih amcam sünnetinden kaçmış biliyor musun? Anlattı bana." deyip kıkırdaması beni de güldürmüştü.

"Hiç şaşırmadım." dedim kolyemi çıkarıp komodinin üstüne koyarken. Pamir düşünceli bir şekilde "Niye sünnet oluyoruz ki?" diye sorduğunda yanına oturup vereceğim cevabı düşündüm.

"Hmm... Bu dinimizin bir gereği anneciğim. Hem de sağlık için önemli."

"Herkes sünnet oluyor mu?" dediğinde ilgisini dağıtmak için burnunu sıktım. "Ne çok soru sordun sen öyle." Konuyu değiştirme çabam başarısızlıkla sonuçlandı ve ikinci darbe çok daha sert geldi.

"Kızların niye pipisi yok?"

Oğlumun yüzüne bakakalırken içten içe feryat ediyordum. *Allah'ım ne biçim sorular bunlar? Ben babama senin niye memelerin yok diye sormadığıma eminim! Bu çocuk neden böyle şeyler soruyor.*

"Çünkü kızlar ve erkekler birbirinden farklıdır." dedim ama tatmin olmuşa benzemiyordu. Bu tarz soruları anne babanın nasıl cevaplaması gerektiğine dair birkaç kitap okumuştum ama başıma geldiğinde mantıklı açıklamalar üretmek hiç de kolay olmuyordu. Bu konuyu vereceğim cevaplar üzerine çalıştıktan sonra tekrar açmaya karar verip dikkatini dağıtmak için karnına dokundum.

"Bu ne?" dediğimde çığlık atarak karnını tuttu. Karnından çok gıdıklanırdı ve bir konudan kaçmak istediğimde bunun üzerine gitmekte sakınca görmüyordum. Oğlumu gıdıklamaya başladığımda kahkahaları ve çığlıklarıyla mest olarak bir süre onunla oynadım. Yatağın üstünde dakikalarca boğuştuktan sonra yorularak yan yana uzandık. "Yeter!" dedim nefes nefese sırt üstü durarak. Pamir kollarını bacaklarını açmış kesik kesik gülerken yanakları kıpkırmızı olmuştu. Nefesini düzene

sokmayı başarabildiğim anda zil sesi evde yankılanınca yüksek sesle inledim. Parmağımın ucunu kaldırarak oğlumu dürtüp "Sen bak." dediğimde bana sırtını döndü. "Ben çok yoruldum, sen bak." deyince poposuna hafifçe vurup "Aşk olsun." dedim. "Yaşlı annene yazık değil mi?"

"Anne sen yaşlı değilsin ki! Saçların beyazlamadı daha." deyince gülerek doğruldum. "Gelen Semih amcansa onu bizi rahatsız ettiğine pişman edelim tamam mı?" diyerek odadan çıktığımda Pamir'in cevabını duyamadım. Zil bir kez daha çalınca "Geldim!" diye bağırarak kapıyı açtım.

Karşımda üst kata doğru başını kaldırmış adamı görünce gözlerim kocaman açıldı. Kapının önünde ünlü birini görsem bu kadar şaşıracağımı sanmıyordum.

"Doruk?" dedim şaşkın sesimle. Sıkıntılı bir gülümsemeyle bana döndüğünde gülüşü yüzünde dondu. Öfkeli bakışlarının odağı olduğumda tedirgin olarak kıpırdandım. "Merhaba." dedim aramızdaki bakışmadan rahatsız olarak. Kaşlarını öyle çok çatmıştı ki kapıyı yüzüne kapatıp polisi aramak istememe neden oluyordu.

Boğazını temizleyip "Rahatsız ediyorum, kusura bakma." dedi kızgın bir sesle. Bana doğru uzattığında elinde tuttuğu telefonumu gördüm. "Telefonunu arabada unutmuşsun. Hafta sonuna girdiğimiz için bekletmek istemedim."

"Ah, farkında değildim." deyip telefonu aldım. "Çok teşekkür ederim." Başını sallayıp bir adım geri gitti. Gideceğini düşündüğüm sırada "Yalnız değil misin?" diye sordu yüzünde kaskatı bir ifadeyle. O anda ne hâlde olduğumu fark ettim. Pamir'le oynarken neredeyse güreşmişlik bu yüzden saçlarım darmadağınıktı. Terlemiştim ve üst düğmelerini açtığım bluzumla rezil bir hâldeydim.

Dehşete düşmüştüm ve sanırım hareket etme yetimi kaybetmiştim.

"Ah!" diyebildim sadece. Dağınık görüntümün düşündürebilecekleri kafamda sıralanırken yerin dibine girmekten başka bir isteğim yoktu. O anda kurtarıcım oğlumun sesi oldu. "Semih amcam mı gelmiş?" diye bağıran ince sese karşı Doruk'un gözleri arkama kaydı. Hemen geriye çekilip bana bakmamasından faydalanarak üstümü düzeltmeye çalıştım. Tokamı çekip dağılan saçlarımı sıkı bir topuz yaptım. Utancımdan ölemediğime göre hiçbir sorun yokmuş gibi davranmaktan başka seçeneğim yoktu. Pamir yatak odasından çıkıp ufacık boyuyla koridorda dikildiğinde Doruk'un bakışlarındaki kızgınlık yerini şaşkınlığa bıraktı. Derin bir nefes alıp "İçeri gelsene." dedim. "Seni Pamir'le tanıştırayım." Pamir çekingen bir tavırla el salladığında Doruk eve doğru kararsız bir adım attı.

"Ayakkabılarını çıkar." diye uyarıp elimi oğluma uzattım. Koşarak yanıma gelip elimi tuttuktan sonra dikkatle Doruk'u incelemeye başladı. "Sen kimsin?" diye sorduğunda Doruk bariz bir şekilde afalladı. Konuşamadığını falan mı düşünmüştü acaba? "Annemin arkadaşı mısın?"

Az önce afalladığını düşünmüştüm ama bana dönen bakışlarındaki şaşkınlık öyle basit bir kelimeyle anlatabileceğim türde değildi. "Evet." dedim araya girerek. "Doruk benim arkadaşım." deyip Doruk'a döndüm. "Ve bu da Pamir Ege, oğlum." dedim oğlumun saçlarını okşayarak.

"Oğlun?" diye sorduğunda kolunu tutup eşikten içeri girmesini sağladım. "Ayakkabılar." diye hatırlattığımda ayakkabılarını çıkarıp ne yapacağını bilemez bir hâlde evimin girişinde öylece durdu. Bıraksam sabaha kadar orada dikilecek gibiydi.

"Hadi içeri geçelim." deyip salona girdim. "Bir şey içer misin?" diye sorduğumda başını hayır anlamında salladı. Gözlerinin parmaklarımı yokladığını fark edince "Hayır." dedim. "Evli değilim. Sormak istediğin bir şey varsa açıkça sorabilirsin."

"Evli değil misin?" deyişinde yargılayıcı bir ton yoktu. Sadece şaşkındı, o kadar.

"Boşandım." dedim oturmasını işaret edip karşısındaki kanepeye otururken. "Uzun zaman önce." diye eklediğimde sonunda ifadesini toparlamayı başardı.

"Affedersin, ben... Biraz şaşırdım. Hiç bahsetmemiştin."

"Kasıtlı yapmadım aslında." dedim. "Hem nasılsa yarın tanışacaktınız." Sohbetimiz ilgisini çekmemiş olmalı ki Pamir ortadaki büyük sehpanın ucuna oturup yarım kalan yapbozuna odaklandı. "Demek bir oğlun var." Sesinden ve yumuşayan ifadesinden rahatladığı belli oluyordu. "Ben de düşünmüştüm ki..." deyip güldü.

"Ne düşündün?"

"Hiç... Kaç yaşında?"

"5 olmama azıcık kaldı." dedi Pamir. Doruk'un bakışları ona döndüğünde "Sorularını ona sorabilirsin." deyip bir sır verir gibi fısıldadım. "Konuşabiliyor." Bu onu güldürdü. Yüzüne yayılan geniş gülümsemeyi izlerken oğlumla onun yan yana oluşu garip bir şekilde bana yabancı gelmiyordu.

"Memnun oldum Pamir Ege." dedi Doruk. Oğlumun ona bakmadan "Ben de oldum." deyişine güldüm. "Ne yapıyorsun?"

"Düşünüyorum." dedi Pamir çenesini eline yaslarken. Bakışlarını yapbozundan ayırmasa da Doruk'a odaklandığını anlayabiliyordum.

"Ne düşünüyorsun?" İlgiyle sorulan soru karşısında

oğlum onunla konuşabileceğine karar verip başını yaslamış olduğu elinden ayırmadan Doruk'a baktı.

"Sen sünnet oldun mu?" Yüzümdeki küçük gülümseme meyle onları dinlerken bir anda üstüme buzlu su dökülmüş gibi irkildim.

"Pamir Ege!" dedim utanç içinde. "Bu herkese sorabileceğin bir soru değil oğlum." Doruk gülerek başını salladı. "Sorun değil." deyip Pamir'le göz göze gelebilmek için hafifçe eğildi. "Neden soruyorsun?"

"Semih amcam her adamın sünnet olduğunu söyledi. Yoksa erkek adam olunmazmış." Doruk'un yüzüne limon yemiş gibi bir ifade yerleşince bunun Semih'in bahsi geçtiği için mi yoksa iddiası için mi olduğunu merak ettim.

"Buna katılmıyorum." dedi Doruk. "Bence erkek adam olmak için en gerekli olan şey erdemdir."

Pamir "Erdem kim?" diye sorunca ikimiz de güldük. Doruk bana baktığında omuz silktim. Erdemin ne olduğunu açıklamak tamamen onun sorunuydu. Ama Pamir'in merak ettiği başka şeyler vardı. Yok olmak istememi sağlayacak şeyler.

"Neden kızların-" diyen oğlumu "Kahve!" diye atılarak susturdum. Sorusunu tamamlamasından korkarak "Hadi Doruk ağabeyine kahve yapalım." dedim Pamir'in elinden tutup mutfağa götürürken. Doruk Bey arkamızdan bir şeyler söylese de mutlaka içmesi gerektiğini söyleyerek Pamir'i de alıp mutfağa kaçtım.

Allah'ım! Ne biçim bir akşam geçiriyorduk böyle?

8. BÖLÜM

Doruk Ataoğlu evimde, oğlumla yan yana oturmuş bir yandan kahvesini içerken bir yandan da Pamir'in anlattığı, timsahlarla ilgili bir masalı dinliyordu. Bu görüntü karşısında boğazımdan kalbime doğru sıcak çikolata akıyormuş gibi hissettiren tuhaf hislerle sessizce oturuyordum. Pamir yemyeşil gözlerini irice açmış, ellerini kaldırarak timsahların ne kadar hızlı olduğunu anlatırken Doruk timsah diye bir hayvanın varlığından yeni haberdar olmuşçasına heyecan ve ilgiyle oğlumu dinliyordu. Pamir'in bir dinleyici bulduğunda aynı şeyleri bıkmadan sabaha kadar anlatabileceğini biliyordum bu yüzden araya girip onu durdurmaya çalıştım.

"Pamir, yapbozunu tamamlamayı düşünmüyor musun?" Başını çevirip sehpanın üzerine yaydığı yapbozuna bakıp tekrar Doruk'a döndü.

"Doruk amca, birlikte yapalım mı?" diye sorduğunda Doruk bana bakarak güldü. "Doruk amca ha!" dedi kulağa nasıl geldiğini düşünüyormuş gibi

"Sen dev gibisin ya o yüzden amca diyeceğim ben

sana. Benim Semih amcam da böyle kocaman." dedi kollarını kaldırabildiği kadar kaldırıp.

İstediğin gibi seslenebilirsin." dedi Doruk. "Yapbozuna yardım etmeyi çok isterdim ama çok geç olmuş. Başka zaman yapalım, olur mu?"

Sen yine gelecek misin?"

Oğlumun sorusuna gülümseyip bakışlarını bana çevirdi. Gözlerimi yakaladığında "Eğer istersen." deyip ayağa kalktı. Pamir'in saçlarını karıştırırken "Tekrar görüşmeyi çok isterim." dedi. "Seninle tanıştığıma sevindim dostum." deyip oğluma elini uzattığında Pamir'in yeni tanıştığı birinin ona çocuk gibi davranmamasından ne kadar hoşnut olduğunu fark ettim. Doruk'u geçirmek için ayağa kalkarken ikisi arasındaki diyaloğu gülümseyerek izliyordum.

Pamir "Ben de sevindim." dedi sırıtarak. Doruk Pamir'in saçlarını karıştırıp ona veda ettikten sonra salondan çıkıp dış kapıya yöneldi. Pamir arkamızdan gelmemiş, yapbozuna odaklanmıştı. Kapıyı açmak için öne uzanacağım sırada Doruk birden durunca ona çarptım. Hemen geri çekilip "Pardon!" diye cırladığımda sesim resmen zil gibi çınlamıştı. Utançla başka yöne bakıp boğazımı temizledim.

"Elis, bir şey sorabilir miyim?" Doruk'un sıkıntılı ifadesini görünce temkinli bir şekilde "Tabii." dedim.

Bakışları gözlerime değmiyordu ve konuşurken hep gözlerimin içine baktığı için bu hâlini yadırgamıştım. Uzayıp giden sessizlik beni iyice geriyordu bu yüzden konuşmak için ağzımı açtığım anda Doruk benden önce davrandı. Ne sormasını beklediğimi bilmiyordum ama bunu beklemediğime emindim.

"Semih kim?"

Soruyu anlamam bir dakika sürmüştü. Keyfini ise bütün akşam çıkarabilirdim. Dudaklarımın kıvrılışını engellemeye çalışsam da yüzüme yayılan hoşnut gülümsemenin önüne geçememiştim.

"Semih benim en yakın arkadaşım. Bir arkadaşımız daha var. Üçümüz kardeş gibiyiz."

"Ceylin." diye mırıldandığında karnımdan kalbime doğru uçan kelebeğin kanatlarının sesi kulaklarıma doldu. "Evet." dedim gözlerini yakalamaya çalışarak. "Beni bu kadar dikkatli dinlediğini bilmiyordum."

Başını kaldırdığında bahar balı rengindeki gözleri gözlerime kilitlendi. "Dinliyorum." dedi dizlerimin bağını çözecek kadar tok bir sesle. Ağzımın içinde giderek şişen bir balon vardı sanki. Ne konuşabiliyor ne de yutkunabiliyordum. Tek yapabildiğim öylece dikilirken karşımdaki adamın gözlerine bakmaktı. Hissettiklerimi sorgulamak aklıma gelmiyordu. Hislerimden korkmak, onları bastırmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. O an için tek derdim gözlerine biraz daha bakabilmekti, o kadar.

Doruk'un telefonunun sesi aramızdaki o sözsüz, tuhaf iletişimi sonlandırırken aynı anda gözlerimizi kaçırdık. "Ben gideyim." dedi Doruk telefonunun ekranına bakmadan onu sustururken. "Görüşürüz."

"Görüşürüz." dedim kapıyı açıp. Ayakkabılarını giyip dışarı çıktığında " İyi akşamlar." diyerek uğurladım onu. Merdivenlerden inerken görüş alanımdan çıktığı hâlde apartmanın kapısından çıkana kadar kapıda kalıp ayak seslerini dinledim. Uzaklaşan her adım sesinde az önce hissettiğim mutluluğun yerine kocaman bir karamsarlık çöreklendi. Doruk'un gittiğinden emin olduktan sonra kapıyı kapatıp alnımı kapıya yaslayarak nefesimi dışarı üfledim.

Yumruğumu kalbime hafifçe vururken gözlerimi yumdum. Ne ara bu hâle geldiğimi bilmiyordum. Bir gün önce mi? Bir ay önce mi? Daha birkaç saat önce ona karşı ciddi hislerimin olmadığına kendimi inandırmışken şimdi zihnim allak bullaktı. Az önce hissettiğim şey ödümü koparıyordu. Tekrar bir adama kapılıp kalbimin kırılması ihtimali bile dizlerimi titretiyor, kaldıramayacağım kadar ağır bir yük bindiriyordu omuzlarıma. *Korkuyordum.* Bir gün tekrar âşık olmayı isteyip isteyeceğimi bilmiyordum. Belki bir gün sonuçları hakkında endişelenmeden birine kapılıp gidebilirdim. Ama o gün yakınlarda değildi. Tekrar birini sevmek için hazır değildim. Kalbim bir kez daha kırılmayı kaldıramazdı. *Ben* bunu kaldıramazdım. Derin bir nefes aldım.

Annemi istiyordum.

Küçük bir kız gibi dizlerinde yatmak, o saçlarımı okşarken endişelerimden kurtulmak istiyordum. Sadece beş saniye. Beş saniyeliğine anneme sarılmaya ihtiyacım vardı. Bana korkmamamı söylemesine, ne yaşarsam yaşayım yanımda olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

Gözyaşlarıma daha fazla direnemedim. Küçük bir inilti eşliğinde ağlamaya başladığımda yaşadığım duygu patlamasının sebebi neydi kestiremiyordum. Şimdiye kadar yaşadıklarım mıydı beni bu kadar korkutan yoksa bundan sonra yaşamak istediklerim mi? Bir fikrim yoktu. Sadece biraz saklanmak istiyordum. Bir yorganın altına girip tüm korkularımı gözyaşlarım gibi akıtıp endişelerimden sıyrılmak istiyordum.

"Anne!" Oğlumun sesiyle doğrulup aceleyle gözyaşlarımı sildim. "Efendim bir tanem?" dediğimde karşıma dikilmiş mahzunlaşmış bakışlarını yüzüme dikmişti.

"Neden ağlıyorsun?"

"Yok bir şey anneciğim." dedim burnumu çekerek.

Elimle yüzümü sıvazlayıp gülmeye çalıştım. "Ayağımı burktum sadece. Çok sakarım, değil mi?"

"Çok mu acıdı?" dediğinde hassas duygularım bir kez daha sallandı. Gözyaşlarım kızarmış gözlerimi zorlarken "Çok acıdı." dedim sesim titreyerek. Pamir koşarak gelip bacaklarıma sarılınca dizlerimin üstüne çöküp onu kucakladım. "Ağlama." dedi kollarını boynuma sımsıkı dolayıp. Minik dudaklarını yanağıma bastırıp birkaç saniye orada tuttu. "Bak." Elini yanağıma koyup gözlerime bakarak konuştu. "Şimdi sihirli öpücüğüm seni iyileştirecek. Ayağın hiç acımayacak bir daha."

Ağlamakla gülmek arası bir hâlde burnumu oğlumun boynuna gömüp bebek kokusunu içime çektim. Daha çok küçüktü. O minik kalbinde hiç tanımadığı ama kendini bildi bileli eksikliğini hissettiği bir adamın özlemini çekiyordu. Bazen durduk yere mahzunlaşır, ağlamak için bahaneler üretirdi. Bazen diğer çocukları babalarıyla oynarken gördüğünde günlerce içine kapanırdı. Böyle zamanlarda onu sevgiye boğar, yalnız olmadığını, annesinin her zaman yanında olacağını, canı acıdığında ona sarılmak için hep bir adım arkasında olacağımı söylerdim.

Şimdi evimizin ortasında birbirimize sımsıkı sarılmışken rolleri değişmiş gibiydik. Ona ihtiyacım olduğunu biliyormuşçasına yanağını başıma yaslamış, küçük elleriyle saçlarımı okşuyordu. Annesinin canı acımasın diye yanağına sihirli öpücükler konduran, onu kötülüklerden korumak için ufacık kollarını açıp annesini minik bedenine saklayan, o üzülmesin diye sessizce saçlarını okşayan mükemmel bir çocuğa sahiptim.

Evet, bir anneydim ama her şeyden önce genç bir kadındım. Bazen hayatta yapayalnız kaldığım hissine kapılacaktım. Bazen korkularımla yüzleşmeyi kaldıramayıp endişeden delirecektim. Bazen yaşamaktan korkacaktım

belki de. Ama oğlum yanımda olduğu sürece hepsinin üstesinden gelebileceğimi biliyordum.

Çünkü oğlumun annesini iyileştirecek bir sürü sihirli öpücüğü vardı.

• • •

Adam arabasına oturup büyük, kemikli elleriyle direksiyonu kavradı. Dudaklarında nedenini bilmediği bir gülümseme oluşurken yukarıdaki kadının üstündeki etkisinin ne ara bu denli yıkıcı olduğunu düşündü. Ne ara Elis'i bu kadar düşünmeye, bu kadar önemsemeye başlamıştı bilmiyordu.

Onun ağzından başka bir adamın adını ne zaman duysa içinde yakıcı bir öfke kabarıyordu. Nedensizce gerilip Elis'e kızmak için bir bahane arıyor ya da ona kendisinin bile neden yaptığını anlayamadığı imalarda bulunuyordu.

Semih'in kim olduğunu öğrendiğinde rahatlamıştı. Semih, Doruk'ta alerji etkisi yapıyordu. Kadının ağzından o ismi duyduğu an kaşıntısı artıp katlanılamaz bir hâl alıyordu. Doruk kaşıntının kaynağını bulup onu kanatana kadar kaşımayı düşünmüştü. Neyse ki fevri bir adam değildi. Sabırlıydı. Hislerinden emin olmadan hareket etmezdi, sonuçlarını düşünmeden adım atmamaya çalışırdı.

Her zaman böyle değildi aslında. Kibirli günleri olmuştu. Düşüncesizce davrandığı, karşısındakinin sözlerine değer vermediği zamanlar olmuştu. Bedelinin ağır olacağını bilmiyordu. Hayatı boyunca bencilliğinin verdiği suçlulukla yaşayacağını bilmiyordu. Aile özlemi çekerken kendi ailesini kurmak için ne yapması gerektiğini bilemeyeceğini, babasının varlığına hayatının her noktasında bu kadar muhtaç olacağını bilmiyordu.

Babasını aniden kaybetmek Doruk'u olgunlaştırmıştı. Daha gençken elindekilerin kıymetini bilemediği o günler-

de tasasız bir oğlandı. Düşüncesizce davranmanın neler doğuracağı hakkında kafa yormazdı. Birinin duygularını önemsememenin, sadece kendisini düşünmenin ondan neler çalacağı hakkında bir fikri yoktu. O genç çocuğa dargındı.

O genç çocuğa babasının hislerini önemsemediği için dargındı. Babasıyla daha fazla konuşmadığı için, farkında olmadan onu kırdığı her an için, ona son bir kez sarılmadığı için o çocuğu affedemiyordu.

Yatak odasındaki kutusundan hiç çıkmayan kemanı geldi aklına. Bir müzisyen değildi. O kadar yetenekli olduğunu düşünmüyordu. Annesi ve babası gibi kemanı eline aldığında kendini dünyadan soyutlayıp müziği yaşamayı hiç becerememişti. Etrafındakiler ona iyi olduklarını söylese de babasını dinleyerek büyümüş bir çocuk olarak buna inanması mümkün değildi. Annesinin eski kayıtlarını dinlerken notaların göğsünde bıraktığı sızıyı iyi biliyordu. Babasının keman çalarken nasıl başka bir boyutta gibi göründüğünü, kemanının çığlıklarının nasıl büyük bir hasreti barındırdığını iyi biliyordu.

Aslında hatayı nerede yaptığını da biliyordu. Yıllar önce babası ona, bunu söylediğinde onu kibirli olmakla suçlamıştı. Öyle düşünmüyordu. Babasına çok düşkündü. Onu her şeyden çok severdi ama onun kadar iyi olamamak genç Doruk'u çok kızdırıyordu. Ne kadar çabalarsa çabalasın müziği babasını tatmin etmiyordu. Babası hiç böyle bir şey söylememişti ama genç Doruk nasıl olduysa kendini buna inandırmıştı. Babasının bakışlarını bugün yorumladığında orada kibir göremiyordu. Aşağılama ya da hor görme değildi babasının gözlerindeki. Sadece Doruk'a kendisi olmayı nasıl anlatabileceğini bilmiyordu. Taklit etmekten vazgeçmesini söylüyordu. Annesi ya da babasının müziğini taklit etmesini değil, kendi müziğini bulmasını oğlunu kızdırmadan anlatmak için çok çabalamıştı ama Doruk kıskanç

ve kibirli davranmakta öyle ısrarcıydı ki bir gün keman çalmayı tamamen bırakıp yurt dışında okumak istediğini söylediğinde babası hiçbir şey dememişti. Doruk'un kendini keşfedebilmesi için çok uğraştığını ve hâlâ müziği önemsemeyecekse kendi yoluna gitmesinin en doğrusu olduğunu söylemişti. Babası onu bir müzisyen olması için hiç zorlamamıştı. Sadece müziğin iyileştirici gücünü hissetmesini istemişti ama Doruk kendine bunun için hiç izin vermemişti. Babasından bunları duyduğunda onun hayal kırıklığına rağmen hissettiği sevinçten utanıyordu. Aradan çok geçmeden babasının ölüm haberini aldığında onunla son bir kez çok istediği keman dinletisine gitmediği için genç Doruk'u affedemiyordu.

Doruk'u olgunlaştıran suçluluktu. Babasının tüm iyi niyetine rağmen son zamanlarında ona karşı sürekli bencil oluşu canını yakıyordu. Bu yüzden artık sağlam ve güvenilir adımlar atıyor, ne kendisinin ne de başkasının canını yakmamak için çabalıyordu.

Ve annesi... Onu hiç tanıyamamıştı ama babasından dinlediği hikâyelerde annesi bir peri kadar güzeldi. Babası öyle bir anlatırdı ki dünyadaki herkes annesi kadar güzel bir kadının daha olmadığına yemin edebilirdi. Doruk küçük bir çocukken saatlerce annesinin resmine bakar ve babasının anlattığı kişi olup olmadığını düşünürdü. Resimdeki kadın güzeldi tabii ki. Her anne güzeldi. Ama babasının hikâyelerindeki, müziğindeki kadın benzersiz olmalıydı. Bir periye benzemeliydi. Görenlerin dili tutulmalıydı. Resimdeki kadın öyle biri değildi. Genç adam çocukken böyle düşündüğü için içten içe utanır ama sebebini merak etmeden edemezdi. Annesi babasının söylediği kadar güzel miydi gerçekten? Sorun kendisinde miydi?

Şimdi sebebini anlıyordu. Her baktığında daha da güzelleşen bir kadın tanımıştı. Geçen gece yıldızlara bakarak

anlattığı hikâyeyi dinlerken kadının dolgun dudaklarından dökülen her kelimeyle biraz daha güzelleştiğine yemin edebilirdi.

Dünyanın en saçma düşüncesiydi belki. Gerçek olamayacağını biliyordu ama her şey gözünün önündeydi işte. Elis badem şeklindeki gözleriyle ona her bakışında, her gülüşünde daha da güzelleşiyordu. Öyle ki Doruk artık daha fazlasını kaldıramayacak hâle gelmişti. Gözlerini kapadığında göz kapaklarının arasına gizlenen kadın ortaya çıkıyor ve aklını kaçırmasına neden olana dek Doruk'la kalıyordu. Dinlediği şarkılar kadının bedenine bürünüyordu. O beden elini adamın kalbine uzatıyor, onu içeri almasını istiyordu.

Elis'in bir oğlu olması onu şaşırtmıştı. Hakkında bu kadar önemli bir şeyi bilmediği için kendine kızıyordu. Bu akşam kısa bir süre için bile olsa onun evli olduğunu düşünmüş ve mahvolmuştu. Önce dünyanın en kızgın adamına dönüşmüş, sonra çaresiz hissetmişti. Doğruyu öğrendiği andaysa bir bulut kalbindeki tüm ağırlığı toplayıp giderken yerini güneşe bırakmıştı.

Elis'in hikâyesini merak ediyordu. Nasıl bir anne olduğunu merak ediyordu. Çocuğun babasının nerede olduğunu. Elis'in hayatındaki duygusal yerini merak ediyordu.

Daha önce bir çocukla ilgilenmesi gerekmemişti. Hayatında yer edinecek bir çocukla tanışmamıştı bu güne dek ama her zaman baba olmanın hayalini kurmuştu. Kendi babası kadar mükemmel bir baba olmak istiyordu. Bir çocuğun kahramanı olmak, ona güvenebileceğini bilen, ne olursa olsun yanında olacağına inanan bir çocuğu olmasını hep istemişti. Babasına karşı içinde büyüttüğü suçluluğu kendi çocuğuna duyduğu merhamette boğmak istiyordu.

Çünkü son konuşmalarında babasının Doruk'tan tek isteği iyi bir adam ve iyi bir baba olmasıydı. Kendisini iyi bir

baba olarak görmüyordu ve bu Doruk'un suçuydu. En çok da bu yakıyordu canını.

Çılgınca bir düşünce aklına yerleştiğinde başını iki yana sallayarak arabayı çalıştırdı. Yol boyunca o küçük apartman dairesinde bıraktığı güzel kadını ve sevimli çocuğu düşünüp durmuş, o kadına yaklaşırken daha hassas olmaya karar vermişti.

KAKTÜS TEAM

9. BÖLÜM

Rüyamda bir sahildeydim. Gün yeni yeni aydınlanıyordu. Denizin maviliği kocaman bir alev topu gibi parlayan güneşin turuncu ışığına karışıyordu. Güneşe dokunmak istedim. Parmak uçlarıma basıp havaya doğru uzandım. Denizin üstünde yükselirken güneşin sıcaklığı yüzüme vuruyordu. Sonra güneşin içinden bir yaratık çıktı. Yaratık çirkin gagasını bana döndürüp hızla çarptığında düşmeye başladım. Suya çarptığımda soğuk su vücuduma iğne gibi battı. Dibe batarken çırpınmaya başladım ama yüzeye çıkamıyordum. Ağzımı açtım. Çığlık atmaya çalıştım. Boğuluyordum!

Gözlerimi açtığımda alnımda terler birikmişti. Pamir'in ayağı boğazımdaydı bu yüzden nefes almakta zorluk çekiyordum. Ayağını elimle itip yan dönerek derin bir nefes aldım. Aslında uyurken fazla hareket etmezdi ama o da benim gibi rüya görüp çırpınmış olabilirdi. Elimi enseme götürüp ovuşturarak bir süre boşluğa baktıktan sonra karnımı tutarak yataktan çıktım. Terden ıslanan tişörtümü kirli sepetine atıp ayna karşısında

yüzümü inceledim. Karın ağrım dünkü duygu patlamasını bir derecede açıklıyordu. Regl dönemi, hassas bir kalple birleşince bir kriz kaçınılmaz olmuştu demek ki.

Duşa girip sıcak suyu sonuna kadar açtım. Kemiklerim birbirine geçmiş gibi hissediyordum. Saçlarımı yıkamak için kollarımı kaldırmaya bile gücüm yoktu. Suyun altında öylece durmak çok cazip olsa da bütün gün banyoda kalamayacağım için aheste aheste yıkandım. Duştan çıktığımda banyo 50 derece falandı sanırım. Bornozumu giyip saçlarıma bir havlu sardıktan sonra yatağa uzanıp oğluma sarılarak biraz keyif yaptım. Burnumu kıvırcık saçlarına gömüp başının üstüne öpücükler kondururken hareketlenmeye başladı. Gözlerini açmıyordu ama uyardığını kıvrılan dudaklarından anlayabiliyordum.

Okulda öğrenip bana da öğrettiği bir şarkıyı mırıldanırken parmağımla burnuna vurarak bir ritim tuttur-dum. Sonunda gözlerini açıp kollarını esneterek uzun uzun gerindi.

"Günaydın uykucu!" dedim bana baktığında. Yüzündeki sersem, keyifli ifade öyle tatlıydı ki yanaklarını ısırmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Çok güzel kokuyorsun." dedi yeni uyandığı için çatlak çıkan sesiyle. "Teşekkür ederim beyefendi. Çok naziksiniz." Öyleyim dercesine başını salladığında güldüm. "Kahvaltıda ne istersin?"

"Sosis!" deyip yataktan zıplayınca ben de kalktım. Üstüne Safiye annemin ördüğü yeleklerden birini geçirirken "Tamam ama bir tane de yumurta yiyeceksin. Anlaştık mı?" Başını salladığında yanağını öpüp karışmış buklelerini düzeltmeye çalıştım.

"Aferin oğluma. Hadi sen içeriye git. Ben de giyinip geleyim." Yataktan inip salona koşturdu. Bir dakika sonra en sevdiği çizgi filmin sesini duyunca üstüme açık mavi

üzerinde pembe kalpler olan polar pijamalarımı giydim. Parmaklarımı örtecek kadar uzun kollarını çok sevsem de kahvaltı hazırlayacağım için kollarını kıvırıp saçımı dağınık bir topuz şeklinde topladım. Ayağıma da pembe patiklerimi giydikten sonra aynadaki yansımama bakıp başımı salladım. Tam da kucağına çikolata paketleri doldurabilecek bir görüntüdeydim ve bugün tek yapmak istediğim buydu. Kendime izin verecektim. Hiçbir şey düşünmeden televizyonun karşısında pinekleyecek, oğlumla oyun oynayacak ve oradan oraya yuvarlanarak vakit öldürecektim. Benim mutlu hayat anlayışım da buydu işte.

Mutfağa gittiğimde önce çay suyu koyup dolaptan kahvaltılıkları çıkardım. Ağzıma bir zeytin atarken telefonumun sesi huzurlu sabahımın ortasında acımasızca yankılandı. Sesi takip edip telefonu oturma odasındaki sehpanın üstünde buldum. Ekranda Ceylin'in adı yanıp sönerken hiç acele etmeden telefonu cevaplayıp mutfağa girdim.

"Günaydın." Ceylin uzun uzun esnedikten sonra cevap verince telefonu yüzüne kapatmayı düşündüm ama kahvaltıya gitmeyeceğimizi söylemem gerekiyordu.

"Yüzünü yıkadıktan sonra beni arasaydın daha aydın bir gün olabilirdi Ceylin."

"Semih geliyormuş kahvaltıya. Geleceğinizden emin olmak için annem tarafından görevlendirildim. O yüzden çok konuşma da cevap ver."

"Ben gelemem. Kahvaltı hazırlıyorum. Evden çıkasım da yok zaten. Siz takılın."

"O zaman biz sana geliriz." dedi Ceylin son söylediğimi duymazdan gelerek. "Hiç sorun değil canım arkadaşım, ben bilmiyor muyum nadide hafta sonunda bizimle kahvaltı yapmak istediğini. Merak etme sen. Bir şey lazım mı?"

"Of Ceylin! Gel de kahvaltı hazırla o zaman."

"Semih'e hazırlatırız boş ver." dedi keyifle. Telefonu yüzüne kapatıp dolaptan birkaç yumurta çıkardım. "İnsan bir düşünür. Belki yalnız kalmak istiyoruz, belki hastayım ve kahvaltı edecek hâlim yok. Belki canım herkesten nefret etmek istiyor bugün. Bir rahat bırakmıyorlar ki!" Söylene söylene kahvaltıyı hazırlarken tek derdim bir şeylere sataşmaktı aslında. Hiçbir zaman onların varlığından rahatsız olmamıştım. Bazen beni delirtseler de bazen onları öldürmek istesem de ikisi de benim canımdı. Kardeşlik böyle bir şey değil miydi zaten?

Çayı demleyip kahvaltılıkları yeni tabaklara koyarak üstlerini doldurdum. Semih yemek konusunda lezzete önem verdiği kadar sofra düzenine de önem veriyordu. Bazen yeni gelin gibi evine süslü tabaklar aldığından şüpheleniyordum çünkü her an elinde çiçekli bir pasta tabağı ya da cici bici bir kahvaltı setiyle gelebiliyordu. Artık nerelerde geziyorsa... Pahalı porselen setlerle gelip durunca onu azarlamış, bir daha bana pahalı hediyeler almamasını tembihlemiştim. Ondan hiçbir zaman para yardımı kabul etmemiş olsam da Semih elini hiç üzerimizden çekmemiş, bir sıkıntım olduğunda dillendirmeme gerek kalmadan benim için ilgilenmişti.

15 dakika sonra çayı demlemiş, güzel bir sofra kurmuş arkadaşlarımın gelmesini beklerken oğlumun yanına gidip ayak ucuna oturdum. "Acıktın mı? Semih'le anneannenler gelecekmiş. Onları bekliyoruz."

"Semih amcam mı geliyor!" diye yerinden fırlayıp odasına koşturdu Pamir. "Nereye?" Arkasından seslenirken zil çalınca yerimden kalkıp kapıyı açtım. Ceylin şişme montunun kocaman kürklü yakasını başına geçirmiş, kendine iki beden büyük eşofmanlarıyla kapımda dikiliyordu. Semih de tam arkasındaydı. "Bu ne ya?" de-

dım Ceylin'i incelerken. Şapkasının altından bana bakıp "Asıl bu ne ya?" deyince birbirimize tuhaf bakışlar atıp bir anda kıkırdamaya başladık.

"Delilerin arasına düştüm yine iyi mi?" diyerek Ceylin'i itip içeri girdi Semih. Kocaman ayaklarıyla halıma basmak üzere olduğunu fark edince "Ayakkabılar!" diye cırladım. Ceylin spor ayakkabılarını kapının önünde çıkarmış, direkt mutfağa girmişti.

"Ayakkabılar!" Ağzını büzerek taklidimi yapan Semih elindeki poşetleri uzattı. Market poşetlerini alırken ağzına vurmamak için dokunma mesafesini geçecek kadar uzaklaştım. "Yine neler aldın Semih!" dedim azarlayan bir anne edasıyla. "Her şey vardı evde."

"Öğle yemeği yapacağım, o yüzden alışveriş yaptım. Karışma sen."

"Ooo!" dedim poşetleri mutfağa götürürken. Semih yemek yapacaksa her şeyi kabul edebilirdim. Adamın elinin öyle bir lezzeti vardı ki yemek yaptığında ortaya çıkan tat unutulmuyordu.

Mutfağa girdiğimizde Pamir'in minik ayak sesleriyle arkama baktım. Elinde bir kağıtla beni geçip Semih'e koşturdu.

"Semih amca!" diye bağırınca Semih "Aslan parçası." diyerek eğilip oğlumu kucakladığı gibi kaldırıp birkaç kez havaya attı. Bu Pamir'in en sevdiği şeylerden biriydi. Küçük bir bebekken Semih onu böyle havaya atıp tuttuğunda oğlumun kahkahalarına rağmen kalp krizi geçirecek raddeye gelip endişeden ölerek Semih'i durdurmaya çalışırdım. Semih'in kocaman kollarının arasında olduğundan daha minik görünen oğlumun incinebileceği ihtimali kalbimi sıkıştırır, onu kimseye vermeden ömrüm boyunca kucağımda saklamak istememe sebep olurdu

Yıllar geçtikçe hem Semih'in dikkatli bir amca olduğuna ikna oldum hem de aralarındaki sevgi bağının göstergesi olan bu görüntüye alıştım sanırım. Pamir elindeki kağıdı kaldırıp amcasının yüzüne tuttu. Semih daha iyi görebilmek için başını geriye çekip bakınca yüzüne gururlu bir ifade yayıldı. "Ben miyim bu?"

Resmi bana göstermemişti o yüzden merakla Semih'in arkasına geçip oğlumun resmine baktım. Kocaman sarı saçlı bir adam çizmişti. Elleri kolları devasa büyüklükte olan adamın bir pelerini vardı ve elini tuttuğu çocukla birlikte gülümsüyorlardı.

"Evet, sensin." dedi Pamir. "Öğretmenimiz herkese kendi kahramanını çizmesini söyledi. Ozan babasını çizdi ama benim babam olmadığı için seni çizdim. Çünkü amcalar süper kahramanlardır dimi Semih amca? Sen öyle demiştin ya, o yüzden benim kahramanım sensin."

Pamir hızlı hızlı konuşurken sesi boğuklaşmış, minik dudaklarını sımsıkı birbirine bastırmıştı. Semih'in yüzündeki ifadeyi iyi tanıyordum. Oğlumun küçük kalbini teselli etmenin bir yolu olmadığı böyle anlarda içinden Mert'e neler dediğini çok iyi biliyordum. Onun adını anmayı uzun zaman önce bırakmıştık. Mert bizi arkasında bırakıp kendine yeni bir hayat kurduğunda onu hayatımızdan silmek için çok uğraşmış, o hiç var olmamış gibi yaşayacağımıza dair sessiz bir söz vermiştik birbirimize. Çünkü Mert'i hatırlamak Semih'in çocukluk arkadaşına, kardeşi gibi sevdiği adama karşı hissettiği hayal kırıklığını büyütüyordu. Mert'i hatırlamak oğlumun terk edilmişliğini yüzümüze vuruyordu. Mert'i hatırlamak... Bana sadece acı veriyordu.

"Evet aslanım." dedi Semih Pamir'e sıkıca sarılıp. "Amcalar kahramanlardır. Peki, benim kahramanım kim? Biliyor musun?" Pamir başını iki yana sallayınca Semih alnını oğlumun alnına yaslayıp gülümsedi. "Sensin."

Pamir bu cevabı beklemiyor olmalıydı çünkü yüzüne dünyanın en masum gülümsemesi yerleşirken heyecanla "Ben mi?" diye sordu. Sonra bana dönüp az önceki buruk hâllerinden sıyrılarak "Duydun mu anne?" dedi. "Ben kahramanım!"

"Tabii ki öylesin bir tanem. Sen en çok benim kahramanımsın."

"Bir de benim!" Ceylin sandalyesinden kalkıp yanımıza geldiğinde kollarını açıp bize sarıldı. Birbirimize sarılıp Pamir'in başına öpücükler kondururken oğlum gördüğü ilgi ve sevgiden mest olmuş bir hâlde kıkır kıkır güldü. "Herkes de bana âşık galiba." Ceylin'in meşhur şımarma sözünü oğlumun ağzından duyunca hep birlikte gülmeye başladık.

"Tamam hadi." dedim onlardan ayrılıp tezgaha dönerek. "Sabah sabah bu kadar sevgi yeter. Açlıktan karnım guruldayacak şimdi."

"Ben de kurt gibi acıkmışım valla." dedi Semih kucağında Pamir'le otururken.

"Ben de kaplan gibi acıkmışım!" dedi oğlum da amcasını taklit ederek. Başını kaldırıp Semih'e gülümsediğinde Semih ekmeğinden bir parça koparıp reçel sürdükten sonra Pamir'in ağzına attı.

Semih'in aldığı çay bardaklarını doldururken Ceylin "Ben büyük bardakta istiyorum." diye hatırlattı. Semih başını iki yana sallayarak yüzünde küçümseyici bir ifadeyle konuşurken Ceylin hırkasının kapüşonunu başına çekip onu dinlemediğini belirtti.

"Çay dediğin küçük bardakla içilir. Ne diyor şair? 'Oturdun mu bir masaya hakkını vereceksin çay içmenin.'"

"O sözün öyle olmadığına eminim."

"Söz değil bu zaten, şiir. Bu cahillikle nasıl yaşıyorsun sen?"

Semih o küçük bardağı boğazına tıkarak boğarım seni. Sabah sabah ne istiyorsun benden!"

Çayları masaya koyup Ceylin'in kapüşonunu çenesine kadar çektim. "Bağırıp durmayı bırak da kahvaltını et." Çayları uzatıp kendi bardağıma iki şeker attıktan sonra şekeri Semih'e uzattım. "Şiir okumaya mı başladın?"

"Annemin gözüne girmek için lisenin ilk yılında Edebiyat Kulübü'ne girmiştim." dedi alaycı bir gülüşle. "Oradan kalmış aklımda."

"Aklında kala kala çayla ilgili dizeler mi kaldı yani?" diye homurdandı Ceylin. Semih tam bir çay tiryakisiydi. Kahveyi pek sevmezdi. Ona güzel bir çay demleyin, çayının altı kısık ateşte sürekli yansın, başka bir şey istemezdi.

"Çay, kültürümüzün önemli bir parçasıdır çilli hobbit. Ama tabii senin gibi icetea içen tipler bunu anlayamaz." Ceylin ona dil çıkarınca Semih uzanıp burnunu sıktı. Semih'in hayattaki en büyük zevki Ceylin'le uğraşmaktı. Ona ağabeylik taslamaya, onu sinirlendirmeye bayılıyordu.

"Anne, ben de çay içebilir miyim?" diye sordu Pamir önündeki süt dolu bardağı iterek. "Tabii ki tatlım. Ama biraz soğuması lazım."

"Çay soğuk içilir mi?" deyip amcasına baktığında Semih "Yedi yaşından küçükler çayı soğutup içebilir." dedi. Pamir'e açık bir çay koyup yerime dönerken "On." diye düzelttim.

"Yok artık! On yaşına geldiğinde kendi yemeğini bile yapar çocuk. Sen hâlâ çayı üfleyerek mi içirmeyi düşünüyorsun? Senin bu annenden çekeceğin var aslanım."

"Hadi oradan." dedim gülerek. "Bulmuşsunuz benim gibi anneyi. Bir de söyleniyor musunuz? Bu arada Safiye anne nerede ya?" diye sorduğumda Ceylin üst kattaki komşusuna kahvaltıya gittiğini söyledi. "Senin araban nerede Elis?"

Aşağıda." dedim ekmeğime bal sürerken. Semih "Başka bir yere mi park ettin?" diye sorunca ellerim donakaldı. Arabam!

"Bozulmuştu!" dedim unuttuğuma inanamayarak "Şirketin otoparkında bıraktım dün."

"Ve bunu unuttun mu?" dedi Semih kızgın bakışlarıyla. "Şu ifadene bir bak. İnsan arabasının bozulduğunu unutur mu kızım?"

"Ne bileyim? Çıkmış aklımdan. Of! Yarın Mehmet Beylere gidecektim."

"Benim arabamı alırsın. Ben de baktırırım senin külüstüre."

"Arabam hakkında doğru konuş." dedim ona doğru bir zeytin çekirdeği atıp. Ceylin yumurtasını didiklerken "Taksiyle mi döndün?" diye sorunca ekmeğimden bir ısırık alıp "Patron bıraktı." dedim.

"Ne?"

Ağzımdaki lokmayı bitirip "Doruk." dedim. "Sağ olsun, beni eve kadar bıraktı." Tabağıma aldığım sosisleri küçük parçalara bölerken Ceylin'le Semih'in sesinin kesildiğini fark edince başımı kaldırdım. Gözlerini dikmiş bana bakıyorlardı.

"Doruk?" dedi Semih. Ceylin de arkasından ekledi. "Seni eve bıraktı?"

"Siz böyle birbirinizi tamamlayınca çok korkutucu oluyorsunuz. Biliyor muydunuz? Kavgaya devam edin bence siz."

"Bir dakika ya! Doruk derken?" diye üsteledi Ceylin. Cevap vermekten kaçamayınca yüzüne bakıp "Bey?" diye denedim. "Yani sonuçta adam burada değil. İstediğim gibi seslenebilirim değil mi?"

Çok mantıklı konuşmuştum. Bence gayet ikna ediciydim ve konu burada kapanabilirdi. Küçük oğlum bana ihanet etmeseydi eğer!

"Biz dün Doruk amcayla sohbet ettik."

Arkadaşlarımın bakışları önce Pamir'e sonra tekrar bana dönünce yutkunarak çatalımı bıraktım. "Ah be oğlum!" diye mırıldanırken Semih bir dirseğini masaya yaslayıp bana *dökül* dercesine göz kırptı.

"Yani, adam o kadar zahmet edip beni bırakmış. Bir kahve ikram etmese miydim?"

"Elis bu eve daha önce yabancı hiçbir adam girmedi. Biliyorsun değil mi?"

"Özellikle yaptığım bir şey değil ki!" dedim ama üstümdeki gözler beni o kadar geriyordu ki gözlerim sürekli tavana kayıyordu ve bu da beni suçlu bir çocuk gibi gösteriyordu.

"Aman canım!" dedim üste çıkarak. "Ne bu böyle? Diktiniz gözlerinizi üzerime, sorguya çekiyorsunuz. Koskoca kadınım ben. Bırakın da evime kimi davet edeceğime ben karar vereyim."

"Of! Şu Doruk'u çok merak ediyorum." deyip Pamir'e baktı Ceylin. "Doruk amca yakışıklı mıydı?"

"Küçücük çocuğu pis emellerine alet etme!" diye payladı Semih onu. "Elis. Elbette kiminle nasıl bir arkadaşlık kuracağını en iyi sen bilirsin ama hayatına birini alıyorsan lütfen bunu bize söyle. Söyle ki olabilecek her durumda yanında olacağımızı sana gösterebilelim."

"Tamam." diye mırıldandım Semih'in korumacı bakışları altında ezilirken. "Ama siz de abartmayın. Anlatılacak bir şey yok. Gerçekten."

"O değil de..." dedi Ceylin beni hiç dinlememiş gibi. Çığlık atmama sebep olacak soruyu sorduğunda elimi alnıma çarpıp inledim.

"Şu Doruk nasıl biri ya?"

Biri şunları evimden kovabilir mi lütfen?

10. BÖLÜM

Cumartesi gününü arkadaşlarımla evde pinekleyerek geçirmiştik. Biz Ceylin'le bir dram filmi izleyip ciğerimiz solana kadar ağladıktan sonra midelerimizi çikolatalarla doldururken Semih Pamir'i de alıp mutfağa kapanmış, bize özel sosuyla enfes bir fırında tavuk yemeği yapmıştı. Tüm günü onlarla geçirdikten sonra kendimi daha iyi hissetmiştim. Kafa karışıklığımı, hissettiklerimi arkadaşlarıma açmaya cesaret edemesem de sadece varlıkları bile bana iyi gelmişti. Doruk'u düşünmüyordum. Ona karşı gerçekten yoğun hisler beslediğim için mi bu kadar korkmuştum yoksa kalbimdeki küçük bir kıpırtı beni eski günlere götürdüğü için mi delirmiştim? Cevabı bir türlü bulamadığım için çareyi hiçbir sorun yokmuş gibi davranmakta buluyordum. Bu konuda oldukça başarılıydım aslında. Pazar günü Nursena Hanım'ın doğum günü için evlerine gidip orada Doruk Ataoğlu'yla karşılaşana dek.

Oğlumun elini tutmuş diğer elimde bir hediye paketiyle zili çaldığımda kapıyı Defne açtı. "Hoş geldiniz" diye bağırıp oğluma kollarını uzattığında uzun zamandır

birbirlerini göremeyen eski dostlar gibi uzun uzun sarıldılar. "Nasılsın Egeciğim?" Pamir'e ya ilk ismiyle ya da ikisiyle birden seslenirdik ama Defne Pamir ismini bir türlü sevememişti. Oğluma onu herkesten farklı sevdiğini, bu yüzden Ege demek istediğini söyleyince bu Pamir'in o kadar hoşuna gitmişti ki Defne'nin ağzından adını her duyuşunda yüzüne manidar bir gülümseme yayılıyordu.

"İyiyim Defne." diyen oğlumu düzelttim. "Defne abla diyoruz, değil mi Pamirciğim?"

"Hayır, hiç de öyle demiyoruz." Defne uzanıp yanaklarımı öperken Pamir'in ona böyle seslenmesinden ne kadar hoşlandığıyla ilgili bir şeyler söylüyordu. "Bıktım sizden." dedim montumu çıkarıp yanımıza gelen Gülru'ya verirken. "Ceylin'le senin yüzünden her kızı akranı sanıyor çocuğum."

" Merhaba Gülru." dediğimde evin yardımcısı gülümseyerek beni selamlayıp Pamir'in montunu aldı.

"Nasılsın Defne?"

"Harikayım! Babamla annemi kahvaltıya gönderdim sabah. Sonra Doruk ağabeyimle kış bahçesini hazırladık. Teyzemler geldi, birazdan amcamlar da gelir. Annem çok sevinecek."

Defne konuşurken Pamir'i kucağından indirip elini tuttu. İçeri geçerken ben de yanında yürüyordum. Defne'nin teyzeleri, amcaları, onların çocukları derken kış bahçesi hayli kalabalıktı.

"Keşke daha sonra gelseydik biz." dedim bu ortamda kendimi yabancı hissederek. "Kimseyi tanımıyoruz."

"Saçmalama! Sen de ailedensin. Annem seni görünce çok sevinecek."

"Aa! Doruk amca!" Pamir'in sesiyle panikleyip önüme dönünce bize doğru gelen Doruk'u gördüm. Geniş omuzlarını ortaya çıkaran siyah bir kazak giymiş, kollarını yu-

karı sıvırmıştı. Siyah pantolonu ve ayakkabılarıyla birleşen koyu renkli saçları ve kirli sakallı yüzü nefesimi keserken adımlarımın durduğunu fark etmedim. Bana yaklaştığı her adımda boğazımda bir düğüm oluşuyor, yutkunmamı ya da konuşmamı imkânsız hâle getiriyordu.

"Merhaba."

Doruk karşımıza dikilip Pamir'e bakarak konuştuğunda sonunda gözlerimi çevirip başka bir yere bakmayı başardım. "Sen burada ne yapıyorsun?" diye sordu Pamir. Sorusunun çok kaba olduğunu hatırlatmak istedim ama kusacak gibi hissettiğim için konuşmaya cesaret edemiyordum.

"Burası benim evim." dedi Doruk Pamir'e göz kırparak. Burada yaşamıyordu ama Pamir'e böyle söylemesinde yanlış bir şey yoktu. Sonuçta burası amcasının eviydi ve asıl biz burada ne yapıyorduk Allah aşkına!

"Siz nerede tanıştınız?" diye sordu Defne. Gözleri benimle Doruk arasında gelip gitse de soruyu Pamir için sormuştu.

"Pamirciğim susadım diyordun, mutfağa gidelim mi?" diye araya girip buradan uzaklaşmak için oğlumun elini tuttum. Neyse ki Pamir beni bozmamış usulca başını sallamıştı.

"Sen iyi misin?" diye sordu Doruk bakışlarımı yakalamak için başını eğerek. Bahar balı rengindeki gözleri yüzüme samimi bir ilgiyle bakıyordu. "Solgun görünüyorsun."

"Biraz rahatsızım, ondandır." deyip birkaç adım geriledim. "Ben Pamir'e su içireyim." Kış bahçesinden çıkıp mutfağa girdiğimde derin bir nefes aldım. Buraya gelmek kötü, çok kötü bir fikirdi. Daha sonra Mehmet Bey ve Nursena Hanım'ı yalnızken ziyaret edip hediyemi verebilirdim. Pazartesi günü Doruk'u illaki görecektim

ama belki o zamana kadar daha mantıklı davranmanın bir yolunu bulabilirdim.

"Anne?" Pamir'in seslenmesiyle başımı eğince elimi tutan oğlumun bakışlarıyla karşılaştım. Kıvırcık saçları sabah banyo yaptığı için kabarmış, sarı bukleleri tepesinde toplanmıştı. "Efendim?" dedim saçlarını elimle düzeltirken. "Su?"

Buraya neden geldiğimizi hatırlayınca hemen dolaptan bir bardak alıp masanın üstündeki sürahiye uzandım. "Al bakalım." deyip dizlerimin üzerine çökerek göz hizasına indiğimde suyunu içip bardağı bana uzattı.

"Mehmet dedem nerede?"

"Birazdan gelecekmiş anneciğim. Onlar geldiğinde hediyemizi verdikten sonra sinemaya gidelim mi? İster misin?"

"Ne izleyeceğiz?"

"Bilmem. Güzel bir çizgi film olduğunu umalım."

"Patlamış mısır da alabilir miyiz?" Küçük ellerini tutup üstlerine öpücükler kondururken "Tabii ki alırız." dedim. Defne mutfağa girmeseydi burada Pamir'i oyalamaya devam edip bahçeye gitmeyi olabildiğince geciktirirdim ama yakalanmıştık. "İşte buradasınız!" dedi Defne içeri girerken. Karşıma dikilip elini beline attığında Ceylin'den kaçıp dururken Defne'ye yakalandığım için hayıflandım.

"Ne iş?"

"Su içiyorduk."

"Onu demiyorum." deyip ellerini çenesinin altında birleştirerek ince bir sesle oğlumun taklidini yaptı. "Aa! Doruk amca!"

"Arabam bozuldu. Doruk da beni eve bıraktı. O sırada da Pamir'le tanışmış oldular." dedim tekdüze bir sesle.

Hem asıl benim soracaklarım var!" dedim aklıma sergi meyzusu gelince. "Ne demek sergiye Elis'le git?"

Defne omuz silkip "Ben demedim ki." dedi. "Babam öyle söylememi istedi. Doruk ağabeyim beni aradığında babam yanımdaydı. Benim de o gün bir programım vardı. Gidemeyeceğimi söylerken babam benim zevkimin anneminkiyle uyuşmadığını, sana sormasının daha iyi olacağını söyledi." Masanın üstündeki çerez tabağından bir fındık alıp ağzına attı. "Ben de anlamadım."

"Anne, bahçeye gidebilir miyim?" Pamir'in sorusuyla aynı anda zil çalınca Defne elini Pamir'e uzattı. "Anneler geldi! Hadi gel, birlikte karşılayalım." Onlar kapıyı açmaya giderken ben de arkalarından gittim sessizce. Defne'ye biraz kızmayı umuyordum ama araya Mehmet Bey girince bir şey söyleyememiştim.

Defne, Gülru'nun kapıyı açmaya gittiğini görünce adımlarını hızlandırıp Pamir'le birlikte koşturarak Gülru'nun önüne geçip kapıyı açtı. "Hoş geldiniz!" diye bağırdığında Pamir de onun gibi neşeyle bağırdı. "Hoş geldiniz!"

"Ah, kimler gelmiş!" Nursena Hanım çantasını Gülru'ya uzatıp Pamir'e sarılarak yanaklarını öptü. "Asıl sen hoş geldin. Bakayım sana." Oğlumun ellerini tutup bir adım geriye gittikten sonra "Büyümüşsün sen!" dedi sevgiyle. "Annen seni bize o kadar az getiriyor ki her gördüğümde biraz daha büyümüş oluyorsun.

"Artık kendi başıma odamın ışığını bile açabiliyorum!" dedi Pamir gururla. "Yakında Semih amcam kadar olacağım, koskocaman böyle!" Mehmet Bey gülerek Pamir'i kucakladığında Nursena Hanım bana sarıldı. "Haberimiz olsaydı seni karşılamak için evde olurduk." dedi geri çekildiğinde.

"Öyle bir uğrayalım dedik, fazla kalmayacağız."

"Olur mu öyle şey? Yemeğe kalın" derken Defne onun koluna girip "Kalırlar, kalırlar." dedi. "Doruk ağabeyim de burada. Bahçeye geçelim hadi." Annesinin paltosunu alıp yardımcılardan birine verdikten sonra Nursena Hanım'ı bahçeye çekiştirdi. Kış bahçesindekiler toplanmış, süslü bahçenin ortasında girmemizi bekliyorlardı. Nursena Hanım bahçeden içeri adım attığında alkışlar eşliğinde "İyi ki doğdun!" diye bağırdılar. Pamir coşkuyla alkışlayarak onlara eşlik ederken ben yüzümde bir gülümsemeyle uzak bir köşede bekliyordum.

Nursena Hanım'ın şaşkınlığı yerini duygusallığa bırakırken ne kadar mutlu olduğuna dair bir konuşma yaptı. Tüm sevdiklerinin toplanmış olmasının onu ne kadar sevindirdiğini söylerken bana bakınca göz göze geldik ve minnetle gülümsedim. Onları ne kadar sevsem de şu an çok gergin olduğum için pasta kesildikten sonra kaçmayı planlıyordum. Nursena Hanım konuşmasını bitirdiğinde hepimiz alkışladık. Bakışları Doruk'u bulunca elini ona uzatıp yanına çağırdı.

"Baban doğum günlerimizde bizim için keman çalardı." dedi yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle. "Başkalarının yanında çalmaktan hoşlanmadığını biliyorum ama müziğini çok özledim. Bugün benim için çalar mısın?" diye sorunca Doruk'un yüzü utangaç bir ifadeye büründü. "Yengeciğim, babam kadar iyi çalamıyorum. Sen de biliyorsun."

"Yeterince iyisin. Lütfen! Bugün benim doğum günüm."

Doruk çalmak istiyor gibi görünmüyordu ama yengesini kıramadı. Defne içeriye koşup bir dakika sonra elinde bir kemanla döndüğünde Doruk derin bir nefes alıp kemanı eline aldı. Pamir hâlâ Mehmet Bey'in yanındaydı ve ben de gözlerimi kırpmadan Doruk'un müziğini duy-

mayı bekliyordum. Duruşunu düzeltip kemanı boynuyla omzu arasına yerleştirdikten sonra köşeli çenesini kemana yasladı. Pozisyonunu aldıktan sonra sağ elini kaldırarak yayı kemana dokundurdu.

Müzikten pek anlamazdım. Enstrüman çalmakla hiç ilgilenmemiştim ve sesim de berbattı. Karşımdaki adamın kemanı tutuş şeklini anlayabilecek kadar bile müzik bilgim yoktu. Ben çenemi o şekilde kemana yaslasam muhtemelen tıknaz ve beceriksiz bir görüntü sergilerdim. Ama Doruk siyahlar içindeki bedeni yeterince cazibeli değilmiş gibi bir de eline keman alıp çalmaya başladığında güzelliği karşısında aklımı yitireceğimi düşündüm. Zarif bir biçimde tuttuğu arşe, kemanın üzerinde gezinirken büyülü bir müzik yayılıyordu bahçeye. Çaldığı her nota kalbimin içinde titreşiyordu sanki. Kapalı göz kapaklarının arasından yükselen kopkoyu kirpiklerine baktım uzun uzun. Hafifçe yana yatırdığı dalgalı saçları yumuşacık görünüyordu. Elimi o saçlarda gezdirmenin nasıl bir his olacağını merak ederken buldum kendimi. Bahçede kimse nefes bile almıyordu sanki. Belki de zihnim bu anı sadece Doruk'la hatırlayabilmek adına onun müziğinden başka seslerden yalıtmıştı kulaklarımı. Ve gözlerimi de öyle... Gözlerimi Doruk'tan ayırabilsem Pamir'in ne yaptığına bakacaktım ama bakışlarımı bir an olsun ondan çeksem kaybolup gidecekmiş gibi hissediyordum.

Müziğindeki bir şey kalbimi yaraladı. Notaların çığlıkları kulaklarımda yankılanırken kalbimde kime karşı olduğunu bilmediğim bir hasret duygusu birikti. Büyülenmiş gibi ona bakıp onu dinlerken gözleri açıldı. Bakışları doğruca beni bulunca tüm bahanelerim, tüm gerekçelerim, tüm korkularım bir anlığına kalbimi serbest bıraktı. Bir an için içimdeki tüm duyguları serbest

bırakarak ona bakmak için izin verdim kendime. Sadece müziğini bitirene kadar... Sadece bir dakika korkmadan, olacaklar için endişelenmeden ona bakabilmenin tadını çıkarmak istedim.

Kemanının büyülü tınısı etrafımı sarıp kalbimdeki üstü tozlanmış duyguları ortaya çıkarırken bakışlarını benden ayırmadı. Son notayı duyduğumda gözümden düşen bir damla, usulca süzüldü yanağımdan. Hissettiklerimi de o damla gibi bedenimden atabilmeyi diledim. Kalbime söz geçirebilmeyi, içimdeki bu sıkıntıdan kurtulabilmeyi diledim. Herkes deli gibi alkışlarken bizim gözlerimiz birbirine kitlenmişti. Gözlerinde gördüğüm vaatlere karşı ne hissedeceğimi bilemez hâlde bakışlarımı ondan çektim. Bakışlarımızla birkaç dakikalığına kurduğumuz o bağı koparıp atmışım gibi hissediyordum. Bu kez hissettiğim ağrı tanıdıktı. Kalbimi kıran, beni üzen, umutlarımı tek tek yok eden bir sancı... Kendime izin verdiğimde, bir süreliğine gardımı indirdiğimde en sonunda elime kalan tek şeyin bu sancı olmasından korkmasaydım, belki daha cesur bir kadın olabilirdim.

* * *

Nursena Hanım ışıldayan yüzüyle pastasını kestikten sonra yanına gidip Pamir'le birlikte hediyemizi verdik. Gitmemiz gerektiğini söylediğimizde Doruk da gelmiş, hafifçe çattığı kaşlarıyla yüzünü bana dönmüştü. Ondan kaçmakta başarılı olduğum yarım saatin ardından bu evden bir an önce çıkabilmek için deliriyordum. "Yemeğe kalsaydınız. Defne bir sürü şey hazırlatmış." dedi Nursena Hanım elimi tutup.

"Başka zaman." dedim mahcup bir ifade takınarak. "Hatta bir gün ben de sizi bekliyorum akşam yemeğine."

Nursena Hanım'a sarılıp Pamir'in o tatlı sesiyle herkesin gönlünü yaparak vedalaşmasını bekledim. Sonunda bahçeden çıkabildiğimizde Doruk da arkamızdan geldi. Herkes bahçede olduğu için Doruk'la yalnız kalmıştık.

"Gülru."

Doruk seslendikten hemen sonra Gülru elinde montlarımızla geldi. Pamir'in montunu almak için uzanacakken Doruk benden önce davranıp oğlumun montunu aldı. O Pamir'in montunu giymesine yardımcı olurken ne yapacağımı bilemez bir hâlde kendi montumu giyip çantamı omzuma astım.

Defne içeriden Gülru'ya seslenince Doruk başıyla gitmesini söyleyip onu gönderdi. Karşılıklı öylece durduğumuzda veda etmek için ağzımı açtım ama hep olduğu gibi benden önce konuştu. "Erken kaçıyorsunuz."

"Gitmemiz gerek." dedim cılız bir sesle. "Başka bir programımız var."

"Sinemaya gideceğiz!" Oğlumun neşeli sesini duyunca gözlerimi açarak ona baktım. Doruk kaşlarını kaldırarak "Öyle mi?" diye sordu ilgiyle.

"Evet, patlamış mısır bile alacağız. Sen de gelmek ister misin?" *Aferin oğlum! Hiç çekinme, çek vur anneni. Bari hedefi ıskalama da acı çekmeyeyim!*

Doruk'un bakışları bana döndüğünde yüzünde meydan okuyan bir ifade belirdi. Dudaklarına konan gülücük tehlikeli görünüyordu. Ya da ben iyice paranoyak olmuştum.

"Aslında." dedi gözlerimin içine bakarak. "Gelmeyi çok isterim." Küçük oğlumun ihanetinden sonra kötü kalpli prensten de darbeyi yiyince son bir çırpınışla itiraz ettim ama fayda etmedi.

"Yengenle kalman gerekmez mi?"

"Bütün yeğenleri burada, yokluğumu fark etmez bile." deyip Gülru'ya seslendi. "Paltomu getirir misin?" Pamir ellerini çırparak annesini ne kadar zora soktuğundan bihaber Doruk da bizimle geliyor diye sevinirken Doruk bana dönüp masum bir yüzle sordu. "Sakıncası yok değil mi?"

"Yok canım." dedim alayla. "Bu kadar ısrar etmişken gelmezsen ayıp olur."

"Değil mi?" deyip elini Pamir'e uzatınca beşlik çakıp kapıyı açtılar. Onlar önden giderlerken arkalarından saçlarımı çekiştirerek yürüdüm.

"Arabanla ilgilendin mi?" diye sordu Doruk bana dönerek. "Hayır. Arkadaşımın arabasıyla geldim."

"O zaman senin arabanla gidelim, ben taksiyle dönerim." deyince pişkinliğine sinir olarak arabaya yürüdüm. Kilidini açtığımda Doruk Pamir'i arka koltuğa bindirip kemerini taktığından emin oldu. Arabaya kaşlarını kaldırarak bakıp yolcu koltuğuna oturduğunda sürücü koltuğuna geçtim. Benim sahip olamayacağım kadar lüks bir araba olduğu için kullanırken çok geriliyordum. Arabayı almak istememiştim ama evim buraya uzaktı ve oğlumla onca yolu sıkışık bir otobüste gelmek istememiştim.

"Hangi filme gidiyoruz?" diye sordu Doruk Pamir'e bakarak. Oğlum omuz silkip sessiz kalınca "Orada karar vereceğiz." dedim. Doruk'tan uzaklaşmak için yaptığım plana onun da dâhil olmasına inanamıyordum. Karmakarışık duygularım sinirlerimi geriyor, içimde kabaran öfke anbean büyüyordu. Bugünün çabuk bitmesini diledim. Evimin güvenli duvarlarının içinde saklanıp biraz kendimi dinleyebilmeyi istiyordum.

Sinemaya geldiğimizde gösterime yeni girmiş bir animasyon filmi için üç bilet aldık. Doruk Pamir'e ve bana patlamış mısır almak için yanımızdan ayrılırken Pamir

yerinde duramıyor, etrafımda dönüp duruyordu. "Başın dönecek." Beni dinlemeden etrafımda daireler çizerek koşmaya devam edince onu durdurmak için uzandım ama ben onu yakalayamadan poposunun üstüne düşmüştü. Hemen dizlerimin üstüne eğilip ellerini tuttum.

"İyi misin?"

"Düştüm." dedi kasılan yüzüyle. Ağlamak üzere olduğunu fark edince şefkatle gülümseyip kollarımı kaldırarak ayağa kalkmasına yardımcı oldum. "Hayatta bazen düşebiliriz. Canımız acıyabilir, dizlerimiz kanayabilir." güven verici bir şekilde ellerini sıkıp parmaklarının üstüne öpücüklerimi sıraladım. "Ama önemli olan o an çektiğin acı değil, o acıya rağmen düştüğün yerden kalkmandır. Ayağa kalkmayı başarırsak diğer tüm sıkıntıların üstesinden gelebiliriz. O yüzden düştüğünde ilk işin ağlamak olmasın tamam mı? Önce ayağa kalk ve anneni bul."

"Çünkü sen benim acıyan yerlerimi öpersin dimi anne?" diye sorduğunda aniden gelen ağlama hissiyle burnum sızladı. Başımı sallarken gülmeye çalıştım. Bugünlerde dengem fena hâlde bozulmuştu. Aşırı stresten ve duygu yoğunluğundan kafayı yediğime her saniye daha da ikna oluyordum.

"Hâlâ burada mısınız?" Doruk'un sesini duyduğumda ayağa kalkıp aceleyle yüzümü sıvazladım. "Şimdi giriyorduk."

Salon kalabalık değildi. Anneleriyle ya da büyük kardeşleriyle gelen birkaç çocuk ve biz vardık sadece. Arkalardan bir sıraya geçip Pamir'i ortamıza alarak oturduğumuzda oğlum kucağına patlamış mısır kutusunu yerleştirip içinden bir tane alarak bana uzattı.

"Teşekkür ederim." dediğimde memnun bir itadeyle ekrana döndü. Oğlum ve patronumla birlikte sinemaya animasyon filmi izlemeye gelmiştik. Patronumla birlikte

çizgi film izlemeye gelmiştik. Bu düşünce aklımdan geçtiğinde gülüşüme engel olamadım. Alaycı bir kıkırtı dudaklarımdan döküldüğünde Doruk kafasını uzatıp bana baktı. Elimi yüzüme kapatıp kendimi toparlamaya çalıştım. Sinirlerim bozulmuştu!

"Annen sinemada hep böyle güler mi?"

"Hayır ama Ceylin güler. Bir de o çok konuşuyor. Bir kere önümüzdeki abla bize kızmıştı Ceylin yüzünden."

Aralarındaki diyalogla ilgilenmiyor gibi görünmeye çalışsam da kulağım onlardaydı. Doruk'un oğlumu güldürmesi kalbimi ısıtırken bunu nasıl engelleyebileceğimi bilmiyordum. Muhtemelen kalp sağlığım için bir daha bu üçlünün bir araya gelmemesi gerekiyordu ama bu düşünce de beni üzüyordu. Ne istediğime karar veremiyordum.

Film boyunca oğlumun kıkırtıları ve Doruk'la fısıldaşması beni çileden çıkarırken gözlerimi kapayıp derin nefesler alarak birkaç gün önceki o rahat kadını bulmaya çalıştım. Burada olmanın keyfini çıkarabilir, onların şakalaşmalarına katılarak eğlenebilirdim. Ama bir kere kalbimdeki kıpırtıları fark ettikten sonra umursamadan devam etmek çok zordu. Birlikte paylaştığımız anlar çoğaldıkça daha da zorlanacağımı biliyordum.

Film bittiğinde koltuğuma çökmüş, tükenmiş bir vaziyetteydim. Kafamın içi karıncalanıyordu. Aynı şeyleri düşünüp durmaktan fena hâlde yorulmuştum ve eve gidip uyumak için sabırsızlanıyordum.

Salondan çıktığımızda oğlumun elini tutup Doruk'la vedalaşmak için durdum. Bugün aşırı dozda Doruk Ataoğlu almıştım ve daha fazlasının bünyeme iyi gelmeyeceğinden emindim.

"Biz artık gidelim." dediğimde Doruk ellerini koyu gri paltosunun ceplerine soktu. "Hemen mi?" diye sorup

Pamir'e çevirdi bakışlarını. "Ben de buz patenine gitmek ister misiniz diye soracaktım."

"Buz pateni mi?" diye sordu gözlerini açarak Pamir

"Evet, buzun üstünde kayıyorsun."

"Filmdeki gibi mi!" Oğlum ellerini yanaklarına bastırıp kelimeleri uzatarak konuşunca Doruk başını salladı.

"Anne gidebilir miyiz? Lütfen!"

"Başka bir gün gitsek olmaz mı?" Heyecanı bir balon gibi söndü ve dudaklarını sarkıtarak "Tamam." dedi. Vicdanım sızladı. Pamir bir şeye hayır dediğimizde ağlayıp sızlanarak istediğini yaptırmaya çalışmazdı. Çok istediğini ama ısrar bile etmediğini görmek kendimi kötü hissettirince "İyi!" dedim sızlanarak. "Asma yüzünü hemen. Gidelim bakalım." Ayaklarımı yere vurarak sızlanmak isterken usul usul Doruk'u takip ettim. Sinemanın arkasına kurulmuş buz pistini görünce oğlumun çığlıkları etraftakileri gülümsetmişti. Görevli ayak numaralarımızı sorup patenlerimizi getirmek için yanımızdan ayrılınca çantamdan cüzdanımı çıkardım.

"Aklından bile geçirme." dedi Doruk kaşlarını çatarak.

"Ama sinema biletlerini de sen aldın. Bu sefer olmaz." dediğimde bana inanamıyormuş gibi bakıp cebinden cüzdanını çıkardı. Patenlerimizi getiren görevliye parayı uzatırken "Yakışıklı adamlar..." dedi bana muzır bir bakış atıp "Güzel kadınlarla dışarıya çıktığında onlara para ödetmezler. Kadının hesap ödemekte ısrar etmesi adama bir hakarettir."

"Merak ediyorum da..." dedim kollarımı göğsümde birleştirip. "Düşük gelirli bir adam olsaydın da böyle konuşur muydun?"

"Bunun parayla ilgisi yok. Yakışıklı adamlar dedim. Duymadın mı?"

"Ah! Kendinden mi bahsediyordun?" dediğimde bana sahte bir kırgınlıkla baktı. "İçeride düştüğünde sana yardım etmeyeceğim."

"Neyse ki senin insafına kalmanı gerekmeyecek." deyip patenlerimizi alarak içeriye girdim. Pamir pistin önünde durmuş kayanları hayranlıkla izliyordu. Onu yanıma çağırıp patenlerini giydirdikten sonra kendiminkileri de giyip Pamir'in elini tutarak piste yürüdüm. "Önce ben gireyim, tamam mı?" dedim. Başını salladığında buzun üstüne bir ayağımı atıp kenara tutunarak diğer ayağımı da çektim. Lisedeyken Ceylin'le sık sık kaymaya giderdik ama üstünden uzun zaman geçmişti. Birkaç alıştırma hareketinden sonra buzun üstünde durabileceğime karar verince ellerimi serbest bıraktım. "Tamam!" dedim ellerimi yanlara açıp dengemi bulmaya çalışırken. Pamir alkışlayarak "Harikasın anne!" deyince ona baktım. Doruk arkasında durmuş sırıtarak bana bakıyordu.

"Gel bakalım Pamir Ege." deyip oğlumun ellerini tutarak piste girdi. "Annen kendini doğru düzgün tutamazken seni ona emanet edemeyiz." Buzun üstünde rahatça duran bedenine sinir olurken tek yapabildiğim yüzümü buruşturmak oldu çünkü kıpırdamaya biraz korkuyordum. Doruk Pamir'in arkasında durmuş, ellerini tutarken kaymaya başlayınca minik oğlumun heyecanlı çığlıkları soğuk gecede yankılandı. Kahkahalarından güç alarak ayaklarımı oynatıp kaymayı denedim. Hiç de fena olmadığımı fark edince kendime güvenerek ayaklarımı kaydırıp Doruk'un yanına geçtim.

"Hoş geldin." dedi havalı bir dönüşle kayarken. *Hah! Artist.*

"Anne bak! Uçuyor gibiyim." diye bağıran oğluma "Harikasın!" deyip hızlanarak önlerine geçtim. Aramıza

kısa bir mesafe koyup ellerimi oğluma uzattım. "Hadi. Doruk amcanı bırakıp bana doğru kay."

"Ama düşerim!" dedi Pamir sırtını Doruk'un bacaklarına yaslarken. "Ne konuşmuştuk?" diye sordum filme girmeden önce konuştuklarımı hatırlatarak. "Bazen düşebiliriz. Ama ayağa kalktığımız sürece sorun değil. Yürümeyi öğrenene kadar kaç kere düştün, biliyor musun?" Başını iki yana sallayınca yüzüme şaşkın bir ifade yerleştirip "Yüzlerce kez!" dedim. Bu onu güldürmüştü. "Hiç korkmadım mı bir daha düşmekten?"

"Hayır. Her seferinde ayağa kalktın ve tekrar denedin. Hadi, gel." Pamir başını kaldırıp Doruk'a baktığında Doruk ellerini gevşeterek onu cesaretlendirdi. Oğlum tedirgin bir şekilde ellerini bırakıp ayaklarını yavaşça kıpırdatırken arkasında Doruk, önünde ben düşme ihtimaline karşı tetikte bekliyorduk.

Yalpalayarak bana ulaştığında neşeyle bağırdım. "Aferin oğluma! Gördün mü bak? Başardın!"

"Bir daha yapalım!" dediğinde elini tutup Doruk'a doğru çekildim. Doruk fark ettirmeden aramızdaki mesafeyi biraz uzattığında "Hadi." dedim Pamir'e. Bu kez daha cesur bir şekilde öne atılıp Doruk'a doğru kaydı. Birkaç kez poposunun üstüne düşse de sızlanmadan ayağa kalkıp denemeye devam ederken gururla onu izledim.

Annelik tuhaf şeydi. Yavrunuzun bir gülüşüyle yeniden doğmuş gibi hissederdiniz, onun parmağı kanasa canınızdan can giderdi. Ufacık bir şey bile olsa başardığı göğsünüz gururla kabarırdı. Her anne dünyanın en mükemmel çocuğuna sahipti şüphesiz. Ve bu duyguyu tatmanın, bebeğinizin ağzından anne kelimesini duymanın verdiği his hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Bir ara Pamir'e tezahürat yaparken kendimi tazla kaptırmış olmalıyım ki dikkatim dağıldı ve popom soğuk

buza sertçe çarptı. Oğlum düştüğümü görünce panikleyip dengesini kaybetti. O da düşecek diye aklım çıkmıştı ama neyse ki Doruk onu tutup kayarak yanıma geldi.

"İnsafıma kalmayacaktın öyle mi?" diye sorduğunda dudaklarımı büzerek ağlamaklı bir ifade takındım.

"Dalga geçme, çok acıdı." Yüz ifademi gördüğünde anında ciddileşti. Pamir'in dengesini sağladığından emin olduktan sonra onu bırakıp bana uzandı. "İyi misin? Çok acıyorsa doktora gidelim." dediğinde elini tutup ayağa kalktım. Ve bu utanç verici şekilde zor olmuştu. "O kadar değil." Popomdaki ıslaklık yüzünden yüzümü buruşturunca Doruk bunu canımın acıdığına yorup "Emin misin?" diye sordu ilgiyle. "Nasıl düştüğünü görmedim. Sert düştüysen bir sorun olabilir."

"Bir şeyim yok." derken ellerimi çekmeye çalıştım ama beni bırakmadı. "Bir kez daha düşmeni istemem." deyip pistin çıkışına kadar benimle kaydıktan sonra geri dönüp Pamir'in gelmesine yardımcı oldu. Yanaklarım soğuktan mı yoksa Doruk'un ilgisinden mi kızarmıştı? Ne ara kendimi sınırlamayı bırakıp eğlenceye kapılmıştım bilmiyordum ama harika zaman geçirmiştim. Doruk'un her bakışı, her gülümseyişi zihnimin içinde tekrar ederken ileride oğlumun patenlerini çıkarmasına yardım eden adamı izledim. Mutluydum. Uzun zamandır olmadığım kadar mutluydum ama bu mutluluk kalbimi rahatlatamıyordu. Sürekli göğsümü sıkıştıran endişeden bir türlü kurtulamıyordum. Sanki ona daha fazla bağlanmam için ara ara beni serbest bırakıyor, sonra tekrar ezici bir yoğunlukla göğsümü daraltıyordu.

Yanıma geldiklerinde Pamir kendini oturduğum alçak banka attı. Hava çoktan kararmış, iyice soğumuştu. Bir ara oğluma çantamdaki eldivenleri giydirip montunun şapkasını başına geçirmiş olsam da üşüyüp hastalanma-

sından endişelenerek ayaklandım. Doruk'a bakındığımda yolun karşısında, yol kenarına bir örtü sermiş, bir şeyler satan kadının yanında olduğunu gördüm. Merakla ona bakarken kadından bir şey alıp yanıma döndü.

"Ne oldu?" Elinde tuttuğu bir çift kırmızı eldivene anlam vermeye çalışırken elime uzandı. Sağ elimi tutup kaldırınca şaşkın bakışlarımı yüzüne diktim. "Ellerin üşümüş." deyip eldiveni elime geçirdikten sonra diğer elime uzanıp ona da öbür eşini geçirdi. Gözlerimi kırpıştırarak yüzüne bakarken sonunda bakışlarını kaldırıp gözlerime baktı.

"Üşüme." Gözlerindeki bakış içimi titretirken kalbimi avuçlarına alan o cümleyi söyledi. "Benim yanımdayken üşümene izin vermem."

11. BÖLÜM

Oğlumun yanında onun nefes alıp verişini dinleyerek uzanıyordum. Geçirdiğimiz günün her karesi zihnimde tekrar canlanıp dururken aldığım nefesler ağırlaşıyor, göğsümdeki sıkıntı gitgide büyüyordu. Pamir'in minik elini ellerimin arasına alıp gözlerimi kapadım. Neredeyse sabah olmuştu. Gözlerim uykusuzluktan acıyordu ve tüm geceyi aynı şeyleri düşünerek geçirdiğim için başımda korkunç bir ağrı vardı. Yorgundum. Kızgındım. Korkuyordum.

Yorgundum ancak bu fiziksel yorgunluktan çok daha fazlasıydı. Zihnim yorgundu. Beni tüketen kötü hatıralarım yorulmama sebep olmuştu. Kalbim... En çok da kalbim yorgundu. Öyle yıkıcı bir aşk yaşamıştı ki geçmişte. şimdi en ufak bir kıpırtı bile onu mahvediyordu.

Kızgındım, bir karar verip arkasında duramadığım için kızgındım. Ne hislerimi göz ardı edebiliyordum ne de mantığımı.

Korkuyordum. Kendimden çok oğlumun hisleri için korkuyordum. Eve dönerken Doruk'tan bahsedip

durmuştu. Onu sevdiğimi, tekrar görmek istediğimi söyledikçe Doruk'la bir şeyler yapayıp sonra ayrılmak ihtimalimizin Pamir'e ne yapacağını düşünmüştüm. Hayatında babasının yerine koyabileceği birine o kadar muhtaçtı ki Doruk'u oraya koyarsa işler yolunda gitmediği takdirde bunun onu ne kadar yaralayacağını hayal bile edemiyordum. Her şey elimi kolumu bağlıyordu. İşten ayrılmayı bile düşünmüştüm ama arkadaşlara ne diyecektim? Mehmet Bey'e nasıl açıklayacaktım? Yeni bir fırsat yakaladığımı söyleyebilirdim ama Mehmet Bey işsiz kaldığımı görünce ne olacaktı?

Sabah ezanının sesini duyunca sıkıntılı bir şekilde nefes vererek doğruldum. Uykusuzluktan ve karmaşık ruh hâlimden gına gelmişti. Dün tüm hisleri bir anda yaşamıştım sanki. Mutluluktan kalbim patlayacak gibi olmuştu. Aynı mutluluk beni tüketmişti. Şimdi tüm o duygular beni uykusuz bırakıyordu ve o kadar karamsar hissediyordum ki yüzüme bakanların tüm enerjisi çekilirdi.

Ayaklarımı sürüyerek mutfağa gidip kahve için su ısıttım. Dudaklarımda Doruk'un çaldığı melodi dolanırken kahvemi hazırlayıp mutfak masasına oturdum. Keman çalmayı nasıl öğrendiğini merak ediyordum. Onun bir müzisyen olabileceğini ya da müziğe ilgi duyabileceğini hiç düşünmezdim. Birlikte yaptığımız yolculuklarda arabada çalan şarkıları düşündüm. Çoğu daha önce duymadığım şarkılardı, bazılarının hangi dilde olduğunu bile anlayamıyordum ama yolun daha uzun sürmesini dileyeceğim kadar güzel şarkılar dinliyordu.

Dinlediği şarkıların isimlerini bilmek isterdim. Sevdiği sanatçıların tüm bestelerini dinlemek, onları dinlerken Doruk'un neler hissettiğini hayal etmek isterdim. En sevdiği yemeği, kitap okumayı sevip sevmediğini, hayatındaki önemli önemsiz tüm detayları öğrenmek isterdim.

Sabahları huysuz olduğunu biliyordum. Ve bunu düşünmek beni gülümsetiyordu. Streslı olduğunda biraz suratsız olurdu. Gerginse ortalığa emirler yağdırıp durur, sürekli bir şeyler isterdi. Çalışanlarının fikirlerini önemsiyordu. Kimseyi es geçmiyor, küçük görmüyor, herkese aynı ilgi ve dikkatle yaklaşıyordu.

Dağ yürüyüşlerini severdi. Bir konuşmamızda sabahları bisiklet sürmeyi sevdiğinden bahsettiğini hatırladım. Resimden hiç anlamıyordu. Kravat bağlayamıyordu. Sürprizlerden hoşlanmazdı. İlk evreyi tamamladığımı fark edince iç çekerek yanağımı elime yaslayıp iki gündür yaşadığım kısır döngünün ikinci evresine geçtim. Birinci evre Doruk Ataoğlu'nu düşünüp durmaktı. İkinci evreyse kendime acımaktı. Üçüncü evre delirmekti ve oraya çok uzak olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirdim.

Hava aydınlanmaya başlayınca salondaki kanepeye uzanıp televizyonu açtım. Sabah haberlerini es geçip kanalları gezerken daha önce izlemediğim bir dizinin tekrar bölümüne denk gelince durdum. Çok yanlış bir seçimdi. Aşık olduğu adam tarafından kandırılan bir kadının bunalımını anlatan bir bölümdü ve sinir bozucu bir şekilde kadını kendimle özleştirdim ki benim derdim bana yetmiyormuş gibi bir de televizyondaki kadın için ağladım. Şu son birkaç günün oynadığım bir rolden ibaret olması için her şeyi yapabilirdim ama ne yazık ki herkes o kadar şanslı değildi. Kendimi bu sahneyi çekip beni ağlattıktan sonra belki de mutlu hayatına geri dönen kadından nefret ederken bulunca televizyonu kapatıp duşa girdim.

Soğuk suyun zihnimi açacağını umarak titreye titreye yıkandım. Banyodan çıktıktan sonra Pamir'i uyandırmamaya çalışarak çekmeceden iç çamaşırlarımı alıp giydim. Dolabımın karşısına geçtiğimde renkli kıyafetleri ölü gibi süzüp raflardan siyah bir pantolonla basit siyah bir kazak

aldım. Banyoya döndükten sonra saçlarımı kurutup ensemde toplayarak atkuyruğu yaptım. Sımsıkı topladığım saçlarımdan yanaklarıma düşecek birkaç tutam bırakmayı düşündüm ama bunun yerine aynadaki asık yüze ters bir bakış atıp yatak odama gittim. Fazla makyaj yapan biri olmasam da yüzümü renklendirmek için birkaç dokunuş yapmayı severdim ama bugün içimden hiçbir şey gelmiyordu. Yine de komodinin üstünde duran kolyeyi görünce alıp boynuma taktım.

Ucunda minik bir kar tanesi olan kolyeyi anneler gününde Pamir almıştı. Tabii Semih ve Ceylin'le. Kolyeyi verirken kendisinin seçtiğini gururla söyleyip boynuma takmaya çalışmıştı ama tüm uğraşlarına rağmen klipsi açmayı becerememişti. Moralinin bozulduğunu görünce yanaklarına büyük öpücükler kondurmuş, aldığım en güzel hediye olduğunu söyleyip gönlünü yapmıştım. Oğlumu düşünürken dudaklarım hafifçe kıvrıldı. Huzuru, neşeyi, sevgiyi hissetmek için sadece ona bakmak, bazen sadece aklımdan geçirmek bile yetiyordu.

Bir bebeğin iyi gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Ufacık bedeniyle zor günleri atlatmam için bana güç vermişti. Her geçen gün büyüse de o her zaman benim gözümde doğumhanede kucağıma verdikleri o küçük bebek olarak kalacaktı. Gözlerini açıp bana baktığı ilk an hissettiğim o müthiş duyguyu ona her baktığımda hatırlayacaktım. Kocaman bir adam olsa bile, benim için hep ayrı kalacaktı. Annesini kurtaran, ona yaşamak için bir neden veren harika bir bebek. *Benim bebeğim.*

Pamir'i uyandırıp kahvaltısını yaptırdıktan sonra anneannesine bırakıp işe gitmek için otobüse bindim. Düz tabanlı ayakkabıları tercih etme nedenim ruh hâlimdi aslında ama otobüse bindiğimde tercihim için kendimi tebrik ettim. Aslında taksiye de binebilirdim ama şirket

Sonraya ucaktı ve o kadar lüks yaşayan biri değildim. Kendi yağımda kavrulabiliyordum ve bu deyim işe taksiyle gitmeyi içermiyordu.

Şirkete girip kendi katıma çıktığımda karşılaştığım tanıdık yüzlere her zamanki büyük gülümsemelerin aksine kısa bir baş selamı verip yerime geçtim. Arabamı alalı çok uzun zaman olmadığı hâlde otobüs yolculuklarının ne kadar iğrenç olduğunu unutmuşum. İşte bu yüzden arkadaşlarımın beğenmeyip hor gördükleri arabama asla lafettirmiyordum. Arabam benim kahramanımdı. Havalı bir kahraman olmasını ben de isterdim ama havalı kahramanların çok pahalı olması benim suçum değildi.

Yerime geçip çalışma moduna girmeye çalışırken Doruk geldi. Tatlı bir bakışla bana "Günaydın." deyip peşinden gitmemi söylediğinde ondan kaçabilmek için kafamı duvara çarpıp hastanelik olmak gibi mantıksız istekler duydum. Bunu gerçekten düşünmem hastaneye gitmem için yeterli bir sebepti gerçi.

Doruk paltosunu çıkarıp koltuğuna otururken göz ucuyla bana baktı. Önüne dönüp iki saniye sonra garip bir bakışla tekrar bana dönünce tek kaşımı kaldırdım. Ya da denedim. Açıkçası umursamaz bir tavır sergilemek istemiştim ama muhtemelen yüzüm saçma bir ifadeye bürünmüştü.

"İyi misin?"

"Evet, siz?" dediğimde kaşlarını kaldırdı. "İş yerindeyiz." diye hatırlattım. Burada ona sen diye hitap etmemi istemeyeceğini düşünmüştüm ve böylesi benim için çok daha sağlıklıydı.

"Sorun değil. Yalnızız. Ama sen... Hasta mısın? Solgun görünüyorsun."

Hadesizliğimi korumak için uğraşmam gerekmemişti. Korkutucu bir şekilde bomboş hissediyordum. Doruk un

sorusuna karşı kayıtsızca omuz silktim. "Makyaj yapmadım.

Makyaj güzeli olduğunu mu söylüyorsun?" dedi hafifçe gülümseyerek. Ellerini cebine koyup masasına yaslanırken dik dik yüzüne bakıyordum. "Makyajsız güzel olmadığımı mı söylüyorsunuz?"

Dudaklarını birbirine bastırıp ellerini teslim olurcasına yukarı kaldırdı. "Tamam. Birileri bugün tersinden kalkmış anlaşılan. Bugün neler yapıyoruz?" diye sordu ve bugünün programını okuyup yapmamı istediklerini dinledikten sonra ofisten çıktım. Masama oturduğumda ne yapacağımı bilmeyerek bir süre etrafa bakındıktan sonra sonunda çalışmayı akıl edebildim.

Dikkatimi bir türlü toparlayamadığım için yaptığım şeylerin üstünden üçer kez geçmek zorunda kaldığım saatlerin ardından öğle molası gelip çatınca alnımı masanın üstüne dayayıp gözlerimi yumdum. Gözlerimin yerinde iki çukurdan başka bir şey yokmuş gibi hissediyordum. Uykusuz kaldığım ve ağlayıp durduğum bir hafta sonu geçirdiğimi düşününce bu normal bir durumdu tabii.

"Elis?" Doruk'un sesini duyunca inleyerek başımı kaldırdım. Kambur bir vaziyette oturup patronuma bakarak konuşmasını beklerken "Yemeğe çıkmıyor musun?" diye sordu.

"Aç değilim." dedikten sonra tekrar başımı masaya yaslamamak için direnmem gerekti. Doruk'un yüzünde imalı bir bakış belirince konuşmasını bekledim. "Eminmisin? Saat on ikiyi biraz geçse sızlanmalarını ofisten bile duyabiliyorum."

"Doruk Bey." dedim Utku'nun yaklaştığını görünce duruşumu düzelterek. "Aynı gün içinde bana hem çıkın hem de obur iması yaptınız. Biraz fazla olmuyor musunuz?"

Doruk'un dudaklarına varamaz bir gülücük kondu. Tam bir şey söylemek için ağzını açmıştı ki Utku arkasından seslendi. "Bu obur kadınla açken uğraşmamalısınız bence." diverek yanımıza geldiğinde önce Doruk'a selam verdi. Tepki alamayınca bana dönüp "Hadi kalk." dedi. "Seni yemeğe götüreyim. Sabahtan beri herkese kötü enerji saçıyormuşsun, bu yüzden Ceyda bugün senden nefret ediyor."

"Ah, bununla nasıl yaşarım?" dedim alayla. Utku sırıttığında Doruk'un kaşları çatıldı. "Ayrıca ben aç değilim. Obur hiç değilim. İkiniz de beni rahat bırakın."

"Kadayıf ısmarlarım." Utku beni can evimden vurunca tereddüt ettim. Dudağımı ısırdığımda Utku sinsi bir ifadeyle ekledi. "Yanında da Maraş dondurması."

"İki top olsun." dediğimde zafer kazanmışçasına yumruğunu kaldırdı. Bu arada Doruk'un bakışları ikimiz arasında gidip geliyordu. Ayağa kalkıp kabanımı giydim. "Sen ödeyeceksin." diyerek parmağımı ona salladığımda Utku geçmem için elini uzattı. Doruk da çıktığı için üçümüz asansöre bindik. "Az önce patrona beni rahat bırak mı dedin sen?" diye sordu Utku aklına yeni gelmiş gibi. Konuştuğu için memnundum çünkü bu küçük alanda böyle sessiz olmak beni geriyordu.

"Ukala olduğunu da söyledim." dedim fısıldayarak. Utku Doruk'a dönüp "Bununla ilgili ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sorunca Doruk yalnızca ikimizin bildiği bir espri yapıyormuş gibi muzır bir gülümsemeyle konuştu.

"Onu kovacağım." Sabahtan beri ilk kez gerçekten güldüm. Kıkırtıya benzer bir ses dudaklarımdan koparken Doruk'un ifadesi rahatlamaya benzer bir şekilde yumuşadı. Asansörden indiğimizde Utku, "Size afiyet olsun." dedi. "Sanırım bizimle yemezsiniz."

"Aslında yiyebilirdim ama yarım saat sonra bir görüşmem var."

"O hâlde hoşça kalın." deyip Utku'nun koluna girerek caddede yürümeye başladım. "Patron o." dedim uzaklaştığımızda. "Niye bizimle yiyor?"

"Ne bileyim? Yanında konuşup sormamak ayıp olur diye düşündüm."

"Çünkü çok düşünceli bir adamsın, değil mi Utku?"

"Senin derdin ne bugün?" Genelde uyumlu Elis'i gördüğü için huysuz hâllerime alışkın değildi. Ama sürpriz! En sakin, en mutlu insanların bile çekilmez olduğu günler olabiliyor.

"Hiç âşık oldun mu?" diye sordum sorusuna karşılık. Bana kısa bir bakış atıp önüne döndü. "Defalarca."

"Ciddi ol!" dedim elimin tersiyle karnına hafifçe vurup. Gülerek bir adım uzaklaştı. "Bilmiyorum. Âşık olduğumu sandığım zamanlar oldu ama unutamadığım biri olmadı hiç. Bu yüzden gerçekten âşık olmadığımı düşünüyorum." Biraz durduktan sonra benden ses çıkmayınca tekrar konuştu. "Peki sen? Kocana âşık mıydın?"

"Benim kocam yok." dedim hemen. Utku her zaman gittiğimiz restoranın kapısını girmem için açarken güldü. "Söylemek istemiyorsan sorun değil."

Köşede kalan, ortamın gürültüsünden bir nebze uzakta olan masaya geçtiğimizde tırnaklarımı inceleyerek konuştum. "Âşıktım."

"Kötü müydü?" diye sordu Utku. Bu soru içimde bir yerleri sızlatırken buruk bir gülümseme kondu dudaklarıma.

"Başlarda değildi. Dünyanın en mutlu kızıydım. Ailemi kaybettiğimden beri ilk kez bir yere ait hissediyordum. Müthiş bir şeydi." Garson gelip siparişlerimizi aldıktan sonra bir süre sessiz kaldık. Utku çekinerek

"Sonra?" diye sorunca devam etmek istemedim ama kelimeler dudaklarımdan dökülüverdi.

"Mezuniyette bana evlenme teklifi etti. Kendimi bulmaya çalıştığım bir dönemdi. Yatılı okulda okuyordum. Okuldan sonra gidebileceğim bir evim yoktu. Öyle bir teklif alınca... O an o kadar doğru bir şey gibi geldi ki. Sevdiğim adamla evlenirdim. Bir evim olurdu. Ailem olurdu. Çok mutlu olurduk." Sesim titrerken Utku'nun yüzüne bakıp omuz silktim. "Olmadı."

"Bu yüzden tekrar âşık olmaya korkuyor musun?" Utku'ya acıması bir bakış atmış olmalıydım. Gözlerine anlayışlı bakışlar yerleşirken uzanıp elimi tuttuğunda titreyen dudaklarımı ısırdım. Cevap verememiştim ama zaten konuşmama gerek kalmamıştı. Utku iç çekerek elimi iki avucunun arasına aldı. "Anlıyorum Elis. Yani dışarıdan bir göz olarak ne kadar anlayabilirsem işte... Büyük kalp kırıklıkları yaşamamış olabilirim. Ama seni anlamam için bu duyguyu bilmem de gerekmiyor zaten. Hissettiklerin yanlış değil. O kadar insanî duygular ki bunlar. Çok gençsin. Büyüttüğün bir oğlun var. Korkularının olması çok normal ama ya mutlu bir hayatı geri çeviriyorsan? Hiç böyle düşündün mü?"

"Benim zaten mutlu bir hayatım var!" diye itiraz ettim. Utku hafifçe gülümsedi. "Evet, seni takdir ediyorum. Gerçekten. Boşanalı kaç yıl olmuştu?" diye sorunca "Beş." diye fısıldadım. "Boşandıktan sonra hayatına hiç özel bir adam girdi mi?"

Elimi avuçlarının arasından çekip hayır anlamında başımı salladığım. "Bir daha hayatıma birini alabileceğimi düşünmüyordum."

"Ama işler değişti, değil mi?"

Köşeye sıkışmış gibi hissedince "Bunları niye sana anlatıyorum ki!" dedim parmaklarımı gözlerime bastırarak. "Bunlar kimseyi ilgilendirmez."

"Bazen sıkıntılar içimizde öyle bir büyüyor ki biriyle konuşma ihtiyacı duyabiliyoruz. Kime anlattığımızın bile bir önemi kalmıyor. Bu konuyu benimle daha fazla konuşmak istemiyorsan sorun değil. Ama lütfen biriyle konuş tamam mı?"

Yemeklerimiz gelince kadayıfımdan koca bir lokma alıp en sevdiğim tatlının bana biraz neşe vermesini umarak ağır ağır çiğnedim. Utku yemeğine başlamadan önce bana bakmadan konuştu. "Bu arada... Umarım hoşlandığın kişi Doruk Ataoğlu'dur çünkü onun senden hoşlandığına eminim."

"Ne?" Öksürmeye başladığımda Utku sırıtarak önündeki su dolu bardağı bana uzattı. "Fark etmediğini söylemeyeceksin herhâlde? Gözleri sürekli seni arıyor. Sen yakınlarda başka bir işle meşgulsen bir yere yaslanıp seni izliyor. Bazen bunun farkında bile olmuyor bence. Seni konuşturmayı seviyor. Özgün bir fikir sunduğunda gururlu bir ifadeyle dinliyor. Birkaç haftadır dikkatimi çekiyor bu." deyip omuz silkti. "Söylemek için doğru anı kolluyordum."

"Doğru an mı?"

"Aynen." dedi. "Sonuçta birlikte çalışıyorsunuz. Adama karşı bir ilgin yoksa seni uyandırıp gergin bir ortam oluşturmak istemedim."

"Yok ki!" diye patladım. "Sen her şeyi yanlış yorumlamışsın."

"Tabii. O yüzden az önce boğuluyordun, değil mi?"

"Boğulmuyordum." Utku kıs kıs gülerken tatlıma odaklanıp hızlı hızlı yiyerek Utku'nun sorularını duymazdan geldim. Sonunda pes edip yemeğine odaklandığında söyledikleri kafamın içinde yankılanıp durmuş ve farkında olmadığım bir tebessüm dudaklarıma konmuştu.

Ajansa döndüğümüzde Doruk'un daha önce erteledi-

ği toplantı için toplantı odasına geçtik. Doruk tam vaktinde elinde dosyalarla kapıdan içeri girdiğinde not tutmak için hazırlığımı yaptım. Hâlihazırda devam eden projeler hakkında konuşulduktan sonra Doruk ekip çalışmaları haricinde kendini kanıtlama peşinde olanlara bazı basit reklam projelerinin sorumluluğunu verdi. Tüm sorumluluğu alarak sunum hazırlamak isteyen olup olmadığını sorduğunda heyecanlı birkaç kişi öne atılıp işi kaptı. Aslında ben de denemek isteyebilirdim ama kafam o kadar doluydu ki ben olayı idrak edene kadar diğerleri çoktan harekete geçmişti. Doruk önüme bir dosya atana kadar sessizce yerimde oturdum. Önüme düşen dosyaya bakıp başımı kaldırdığında "Bu senin." dedi Doruk. "Önümüzdeki toplantıya güzel bir sunum hazırlamanı istiyorum."

"Önümüzdeki toplantı 3 gün sonra!" dedim neredeyse bağırarak. Doruk kollarını göğsünde birleştirip taviz vermez bir tavırla bana doğru eğildi.

"Anlamadım? Yarına kadar hazırlayabileceğini mi söyledin?"

Ağzım beş karış açık yüzüne bakarken elindeki kalemi çeneme bastırıp yukarı itti. Çalışma arkadaşlarımın kıkırtılarını duyunca sandalyemin altına girerek kaybolmak istedim. "Hayır. Önümüzdeki toplantıya hazırlayacağımı söylüyordum."

"Güzel!" deyip doğruldu. Ellerini birbirine vurup motive edici bir konuşma yaparken ben zamanlamasına saydırmakla meşguldüm. "Bu fırsatı iyi değerlendirin. Güzel fikirlerle gelmenizi umuyorum." dedi ekibe kısa süre önce katılmış çalışanlara. Çoğu yeni mezunlardı ve ne yazık ki kıdemlilerin altında ezilmeden iş dünyasında yükselmek kolay olmuyordu. Doruk'un sunduğu fırsat ben de dâhil kendini kanıtlama ihtiyacı duyanlar için harika bir fırsattı. Keşke kafamda bir milyon düşünce

olmasaydı da projeme odaklanıp iyi bir sunum hazırlayacağıma inancım tam olabilseydi.

Toplantı bittiğinde birkaç arkadaş yanıma gelip cesaretlendirici konuşmalar yaparken onları alaycı bir tavırla dinledim. Muhtemelen asistanın neden bir sunum hazırlayacağını anlamadıkları gibi bir de bunu başaramayacağımı düşünüyorlardı. Masama dönüp reklam projesini inceledim. Yeni bir makarna markası için bir reklam sunumu hazırlayacaktım. Firma makul bir bütçe ayırmıştı. Neler yapabileceğimi düşünürken heyecanlandığımı hissettim ve Doruk'tan başka düşünecek bir şeylerim olduğu için sevinerek tüm dikkatimi bu sunuma verebilmeyi umdum.

Kafamda oluşturduğum birkaç taslak için yapmam gerekenler üzerinde çalışırken gün hızla geçip gitti. Şirket yavaş yavaş boşalırken Doruk odasında ara vermeden çalışmaya devam ediyordu. Ben de masamda...

Sonunda saati fark edip ayaklandığımda Doruk da odasından çıktı. "Çıkıyor musun?" Şirkette kimse kalmadığı için rahat konuşuyordum. "Ben de haber verip çıkacaktım. Saat epey geçmiş."

"Evet. Araban var mı?"

"Hayır, taksiyle döneceğim." dedim ona bakmadan. Otobüse binmekle bir sorunum yoktu ama bunu Doruk'a söylersem beni bırakmasını istemiş gibi olacaktım.

"Seni bırakayım." deyince panikle ellerimi öne uzatıp salladım. "Hayır hayır. Hiç gerek yok." Bakışlarını yüzüme diktiğinde aşırı tepkimden dolayı yanaklarım kızardı.

"Aramızda bir sorun mu var?" diye sorduğunda bakışlarımı kaçırdım. Elim kolyeme giderken ucunu evirip çevirerek bir şeylerle uğraşıyor izlenimi bırakmaya çalışıyordum sanırım.

Hayır. O nereden çıktı?"

"Benden kaçıyor gibisin." dediğinde şaşkın bakışlarımı yüzüne diktim. Doruk'a karşı inkâr edecek aşamayı çoktan geçen hislerim vardı. Onun tavırlarının da farkındaydım ama onun hisleri hakkında hiç düşünmemiştim. Hatta bugün Utku'nun söylediklerini bile ciddiye almadığımı yeni fark ediyordum.

"Kaçmıyorum." derken çatlayan sesim beni ele verdi. Boğazımı temizleyip gülümsemeye çalıştım. "Niye kaçayım ki?"

"O zaman hadi." dedi kabanımı işaret ederek. "Çıkalım. Seni eve bırakacağım."

"Pekâlâ." diye mırıldanıp hızlıca hazırlandım. Otoparka inip arabaya bindiğimizde saçlarımı çok sıkı topladığım için acıyan saç diplerime daha fazla katlanamayıp tokamı çıkardım. Uzun saçlarımı omuzlarımdan aşağı salıp ellerimi aralarından geçirerek parmak uçlarımla saç diplerime hafifçe masaj yaptım. Doruk'un beni izlediğini fark ettiğimde ellerimi kucağıma yerleştirip dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana bakmayı sürdürünce konuşma ihtiyacı hissederek "Sanırım hastalanacağım." dedim. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Arabayı çalıştırmasını beklerken o bana doğru dönüp elini uzattı. Ne yaptığını anlayamadan bir eli alnımı bulunca başımı çevirip yüzüne baktım. Endişe mi ilgi mi olduğuna karar vermediğim bir ifadeyle elini birkaç saniye alnımda tuttu.

"Ateşin yok ama bütün gün solgun görünüyordun." dedi. "Kendine dikkat et. Hastalanmanı istemem." Elini geri çekerken gerçekliğinden emin olamayacağım kadar hafif bir dokunuşla yanağıma dokundu. Arabayı çalıştırıp yola çıktıktan sonra bile öylece ona baktım. Aramızda neler olduğunu anlayamıyordum. Bana olan ilgisinin

boyutunu da öyle. Ama tavırları hoşuma gidiyordu. Birdenbire beni etkilemek için tüm kartlarını ortaya dökse ona asla yaklaşamazdım. Ama böyle küçük hareketlerle, ilgili tavırlarla sanki dünyanın en doğal şeyini yapıyormuşuz gibi hareket ettiğinde bende edindiği o özel yeri sağlamlaştırdığını hissediyordum. Her gün biraz daha içime işliyor gibiydi. Bir yandan harika bir duyguydu bu fakat bir yandan da beni delirtiyordu.

Yolun kalanını sessizce devam ettik. Doruk daha önce dinlemediğim bir şarkı açtığında başımı cama yaslayıp gözlerimi kapattım. Kadının yumuşak sesi tatlı bir melodinin arasına karışıp kulaklarıma dolarken dudaklarım kıvrıldı.

"Sevdin mi?" diye sordu Doruk. Başımı ona çevirip evet anlamında salladım. "Fransızca mı?"

"Evet."

"Fransızca biliyor musun?" diye sorduğumda başparmağıyla işaret parmağını birbirine yaklaştırıp "Biraz." dedi.

"Şarkıda ne söylüyor?"

"Bir kadının kocasına olan aşkından bahsediyor sanırım."

"Emin değil misin?" diye sorduğumda güldü. "Sana ne hissettiriyorsa onu anlattığını düşün. Ben sözlerini anlamadığım şarkılar dinlemeyi severim. Bana hissettirdikleri yalnızca bana özel kalır."

"Haklısın." dediğimde bana kısa bir bakış attı. "Bu şarkı sana ne hissettiriyor?"

Gözlerimi kapatıp şarkıyı dinledim. Kadının sesindeki aşkı duyumsarken şarkı hayalimde bir bedene büründü. Beni sevdi, bana güven verdi, bana kendimi değerli hissettirdi. O bedenin tam yanımda oturuyor oluşundan ne kadar etkilendiğimi belli etmemek için hafifçe güldüm.

"Söyleyemem." dediğimde Doruk da güldü. Nedenini sormasını bekledim ama başka soru sormadı. Eve gelene kadar birkaç şarkı daha dinledik. Aramızdaki sessizlik rahatsız edici değil, aksine yatıştırıcı ve huzur vericiydi.

Evimin önünde durduğunda kemerimi çözüp kapıya uzandım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Pamir'i benim için öp." dediğinde kalbime akan ılık çikolatanın tatlı kokusu etrafımı sarıp beni gülümsetti. "Öperim." deyip arabadan indikten sonra karşı apartmana girdim koşarak. Doruk neden kendi evime girmediğimi merak etmiş midir diye düşünerek ikinci kata çıkıp zile bastığımda minik ayak seslerini karşılamak için eğilerek kollarımı açıp kapının açılmasını bekledim. Oğlum kucağıma atlayıp bana sımsıkı sarılırken saçlarına öpücüklerimi sıralayarak eve girip "Selam!" dedim salonun kapısından bana el sallayan Ceylin'e. Yanına gittiğimde bana şöyle bir bakıp "Ne bu hâl?" diye sorunca önündeki abur cubur paketlerini ve paspal hâlini gösterip "Asıl bu ne hâl?" diye sordum. Uzandığı yerden doğrulup bağdaş kurarak oturduktan sonra "Barış'ı ellere kaptırıyorum galiba." dedi neredeyse ağlayarak. Diğer kanepede oturan Safiye anneme baktığımda omuz silkip örgüsüne devam etti.

"Barış?"

"Sarışın." deyince dilinden düşürmediği yakışıklı çocuktan bahsettiğini anladım. "Eee? Hani o da senden hoşlanıyordu?"

"Hoşlanmıyormuş demek ki Elis!" dedi aksi bir sesle Yerinden kalkıp odadan çıkmak için bize arkasını döndüğünde hepimiz beyaz eşofmanının arkasındaki lekeye kitlendik.

"Ceylin!" dediğim anda Pamir ellerini ağzına götürüp "Uhh!" dedi. Ceylin bize dönüp yüz ifadelerimizi görünce

ters giden bir şey olduğunu fark edip "Ne?" diye sordu tedirgin sesiyle.

"Canın acıyor mu?" diye soran oğluma bakıp "Neden acısın ki bebeğim?" dediğinde dudaklarımı oğlumun saçlarına gömüp gülüşümü gizlemeye çalıştım.

"Popon kanıyor!" dedi Pamir ve Safiye annemle kahkahalara boğulduk. Ceylin'in gözleri büyüyüp elleri telaşla arkasına giderken "Arı!" dedi neredeyse feryat ederek. "Arı sokmuş popomu! Ondan kanıyor."

Oda kahkahalarımızla inlerken oğlum Ceylin'in canı acırken güldüğümüz için bize ayıplayan bakışlar atarak konuştu. "Sen onlara bakma Ceylin. İstersen ben seni doktora götürürüm."

"Benim tatlı oğlum." dedim kucağımdaki minik bedene sıkıca sarılırken. "Biz Ceylin'e gülmedik ki başka bir şeye güldük."

"Yine yaptığınız şey kötü." diyen oğluma bakıp başımı salladım. "Haklısın anneciğim, şimdi gidip Ceylin'den özür dileyeceğim." Pamir başını sallayıp kucağımdan indiğinde odadan kaçan arkadaşımın peşine gidip yemeğe kadar onunla uğraştım.

Sofraya oturduğumuzda Ceylin bizden nefret ettiğini açıkça belirten bakışlarını üzerimize dikiyor, biz de onu umursamadan yemeğimizi yiyorduk. Pamir için küçük parçalara ayırdığım tavuğu oğlumun önüne koyup Safiye annemin yaptığı vişne kompostosundan hepimize birer bardak doldurdum. "Semih nerelerde?"

"Annesi bir davete katılmasını istemiş. Bu akşam oraya gidecekti."

"Desene yine keyfini kaçıracaklar." dedim iç çekerek. Semih'in annesi biraz korkunç biriydi. Onunla on dakika geçirdikten sonra yaşam enerjiniz tükenebiliyordu. Pamir'e dönüp saçlarını yüzünden çektim. "Nursena tey

zen hediyeni çok beğenmiş. Bugün arayıp teşekkür etti." dediğimde Pamir minik dişlerini göstererek gülümsedi.

Mehmet Bey'le Semih aracılığıyla tanışmıştım. Nasıl olduğunu anlamasam da Semih'in ailesi ve Mehmet Beyler yakınlardı ve birbirinden bu kadar farklı insanların yakın olabilmelerine aklım ermiyordu. Semih'in benden nasıl ya da neden bahsettiğini bilmiyordum ama Mehmet Bey'le tanıştıktan sonra sadece maddi anlamda değil, manevi olarak da bana yardımcı olmuşlar, iyi bir iş vermenin yanında oğlumla beni ailelerine kabul etmişlerdi. Mehmet Bey'in okuttuğu birçok gençten sadece biriydim aslında. Ama benim küçük bir meleğim vardı ve sanırım bu beni onlar için farklı bir yere koymuştu.

Yemekten sonra mutfağın toplanmasına yardım edip kendi evime geçtiğimde Pamir'le birlikte banyoya girdik. Önce onu yıkayıp giydirdikten sonra hızlı bir duş alıp banyoyu temizledim. Saçlarımı kurutup taradıktan sonra pembe ojemi alıp içeriye gittiğimde oğlumu kanepeye uzanmış duşun etkisiyle mayışmış bir hâlde çizgi film izlerken buldum. Ayak ucuna oturup tırnaklarıma oje sürmeye başladığımda doğrulup sersem bir hâlde koluma yaslandı.

"O ne anne?"

"Oje bir tanem."

"Neden?"

"Çünkü adı bu. Oje."

"Neden?" Çocuklar bazen böyle kitlenebiliyorlardı. Böyle zamanlarda zorlansam bile sabırla ona cevap veriyordum.

"Çünkü ojeyi ilk bulan kişi adını böyle koymuş."

"İyi de neden?" Derin bir nefes alıp yüzüne baktım.

"Üstündeki ne Pamir Ege?"

"Hırkaa." dedi bilmediğime inanamıyormuş gibi.

"Neden?" diye sorduğumda omuz silkti.

"Ne?"

"Adı neden hırka?"

"Çünkü bunu bulan kişi adını böyle koymuş." dediğinde neredeyse kahkaha atacaktım ama dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kalmayı başardım.

"Neden?"

"E nereden bileyim ben!" diye patladığında gözlerine bakarak başımı salladım. "İnsanın canı sıkılıyormuş değil mi?" diye sorup burnuna dokunduğumda küçük kollarını birleştirip bana baktı. "Ama sen annesin. Anneler her şeyi bilir."

"Öyle bir kural yok." dedim işime devam ederken. Oje sürmekle uğraşmayı sevmezdim ama bu aralar saçma sapan işler yapıp durduğum için dengem şaşmış, normalde yapmadığım ne varsa yapmaya başlamıştım.

Pamir'le biraz ilgilendikten sonra bugünkü projemle ilgili çalışmak için mutfak masasının üzerine kuruldum. Pamir salonda oyun oynarken küçük evimde çalışma odası olarak kullanabileceğim bir yer yoktu. Geçen senelerde sınavlara burada çalışıp projelerimi burada hazırlamıştım o yüzden alışıktım. Birkaç saat çalıştıktan sonra incelediğim anketler sonucu bir hedef kitlesi oluşturup buna göre yazabileceğim reklam metinlerini düşündüm.

Oğlumu uyuttuktan sonra salona geçip bilgisayarımı ve araştırmalarımı halının üstüne serdikten sonra geç saatlere kadar çalışmaya devam etmiş, tüm dikkatimi ilgi çekici bir sunum hazırlamaya vermiştim. Saat ilerledikçe dün geceden kalan uykusuzluğumun da etkisiyle oracıkta uyuyakalmışım. Sabah rahatsız pozisyonum yüzünden ağrılar içinde uyanacak olsam da günler sonra uyuyabildiğim için asla şikâyet etmeyecektim.

12. BÖLÜM

İki gün boyunca reklam sunumu için ara vermeden çalışıp iyi bir proje ortaya koyduğuma inanarak sunumumu yaptığımda herkesin takdirini toplamış, Doruk Ataoğlu'ndan da tam not almıştım. Küçük bir başarı da olsa arkadaşlarımın beğenisini toplamak beni mutlu etmişti ancak Doruk'un gururlu bakışlarını, beni takdir edişini düşündükçe yüzüme bir tebessüm yerleşiyor, heyecandan ve enerjiden yerimde duramıyordum.

Sunumdan sonraki gün öğle molasından sonra gelen patronumun isteklerini not etmek için elimde bir kahveyle odasına girdim. Saat biri geçtiği için kahve götürmekte tereddüt ettikten sonra Doruk'un her zaman kahve içebildiğini hatırlamış, odasına gitmeden önce kahvesini hazırlamıştım.

İmzalaması gereken dosyaları önüne koyup geri almak için beklerken telefonum çaldı. Sessize almadığım için bir özür mırıldanırken ekranda okulun numarasını görünce donakaldım. "Özür dilerim, bunu açmam gerekiyor." dediğimde Doruk kafasını kaldırıp yüzümdeki

ifadeyi gördü. Öfkeli bakışlarıyla beşimi sallad[illegible] arkamı dönüp telefonu cevapladım. Pamir'in öğretmeni okulda bir sorun çıktığını, okula gitmem gerektiğini söylerken kalbim endişeyle çarpmaya başladı.

"Sorun ne?" dedim titreyen sesimle. "Hastalandı mı? Düşüp yaralandı mı? Ne oldu?"

"Hayır, Pamir Ege gayet iyi," dedi Kübra Hanım yatıştırıcı bir tonla. "Arkadaşıyla arasında bir sorun oldu. Diğer öğrencinin velisi sizi görmekte ısrar ediyor bu yüzden gelmenizi rica ediyoruz. Önce Safiye Hanım'ı aradım ama ulaşamayınca sizi aramak zorunda kaldım."

Elimi boynuma koyup sıklaşan nefeslerimi düzene sokmaya çalıştım. "İyi yaptınız. Ben... Ben izin almaya çalışacağım. Yarım saate kadar orada olurum."

"Görüşmek üzere." dediğinde telefonu kapattık. Sakin olmam için bir şeyleri söylemediği düşüncesi içimi kemirirken elimi alnıma koyup ovuşturdum.

"Bir sorun mu var?" İfademi toparlamayı akıl edemeden arkama döndüğümde Doruk'un kaşları çatıldı. Ayağa kalkıp bana doğru yürürken "Oğlumun okulundan aradılar." dedim. "Beni çağırıyorlar."

"Neden?" diye sorduğunda gözlerim doldu. "Bilmiyorum. Öğretmeni önemli değil dedi ama..." Ellerimi yüzüme bastırdığımda bir çift el omuzlarımı sarıp beni kendine çekti. Yüzüm Doruk'un omzuna yaslanırken elini sırtıma koyup yatıştırıcı bir tavırla yavaşça sıvazladı.

"Şşş, sakin ol. Pamir'e bir şey olmadığına eminim. Şimdi hemen çıkıp okula gidiyoruz ve sorun neymiş öğreniyoruz, tamam mı?"

"Gidebilir miyim?" dedim başımı omuzundan kaldırıp yüzüne bakarken. Elinin tersiyle yanağımı hafifçe okşadı. Başka bir zaman olsa bu hareketten etkilenirdim ama şu an oğlumdan başka bir şey düşünemiyordum.

"Birlikte gidelim" dedi Doruk. Arabam hâlâ gelmediği için itiraz edemedim. Başımı salladığımda paltosunu alıp elini sırtıma koyarak beni kapıya yönlendirdi.

Arabada oğlumun okulunu tarif etmek dışında pek konuşmadım. Doruk yatıştırıcı bir şeyler söylemeye çalışsa da dudaklarımı kemirip dururken sakin olmanın yakınından bile geçmiyordum. Okulun önünde durduğumuzda arabadan inip onu beklemeden okula girdim. Arkamdan geldiğini duyuyordum ve yanımda olduğunu bilmek kendimi daha iyi hissettiriyordu. Karşılaştığımız görevli beni müdürün odasına yönlendirdiğinde kapıyı tıklayarak içeriye girdim. Küçük oğlumun elleri kucağında, başı öne eğik koltuklarda oturduğunu görünce neredeyse hıçkırıklara boğulacaktım. "Pamir!"

Sesimi duyduğunda başını kaldırıp bana baktı. Göz göze geldiğimiz anda dudakları aşağı doğru kıvrılıp yüzüne ağlamaklı bir ifade yerleşti. Kollarını bana uzatan oğluma sıkıca sarılıp bir saattir deli gibi çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Yüzünü ellerimin arasına alıp "Ne oldu anneciğim?" diye sorduğumda ellerimden kurtulup göğsüme saklandı. "Bir şeyi yok." diyen sese döndüğümde Kübra Hanım'ı ve odadaki diğer çocukla muhtemelen annesi olan kadını gördüm.

"Pamir Ege ve Çağatay biraz tartışmışlar." dedi Kübra Hanım. "Biz de sorunu çözmeye çalışıyorduk." Öğretmeni konuşurken Pamir yüzünü boynuma gömüp sıkıca bana tutundu. Onu bırakmak istemiyordum ama karşımdaki kadının nefret dolu bakışları karşısında şaşkına dönmüştüm. Oğlumu oturduğu koltuğa yaslayıp doğrulurken kadının dudaklarından alaycı bir ses çıktı.

"Nasıl çocuk yetiştiriyorsunuz?" diye yüksek tondan konuştuğunda hemen savunmaya geçtim. "Ses tonunuza dikkat edin" deyip Kübra Hanım'a baktım. "Neler oluyor?"

"Çocuğunuz oğlumu hırpalamış!" dedi kadın apaçık bir nefretle. Kadından nefret ettiğime ona baktığım üçüncü saniyede karar vermiş olsam da sakin kalmak için çabaladım.

"Bir yanlış anlaşılma olabilir mi? Pamir sakin bir çocuktur. Kimseye durduk yere zarar vermez."

"Oğlumun zarar görmeyi hak ettiğini mi söylüyorsunuz?" Kadının tepkisine karşı sükûnetimi korumak giderek zorlaşırken Pamir'e döndüm. "Anlatmak ister misin bir tanem?" diye yumuşak bir sesle sorduğumda elimi tutup "Eve gidelim." dedi sadece.

"Ama önce arkadaşınla aranı düzeltmeliyiz." dediğimde elimi bırakıp "O benim arkadaşım değil." diye bağırdı. Gözleri akmayan yaşlarla dolmuştu. Titreyen sesinden her an ağlamaya başlayacağını herkes anlayabilirdi. Bir sebebi olduğuna emindim ama hiçbir şey birine vurmasını haklı çıkaramazdı.

"Çağatay'a vurdun mu Pamir?" sessiz kalınca dizlerimin üstüne çöküp onunla göz göze geldim. "Onu ittin mi? Ya da herhangi bir şekilde zarar verdin mi?" Çenesi titremeye başladığında ellerini tutup üstlerine birer öpücük bıraktım. "Tamam, eve gideceğiz. Ama önce arkadaşından özür dilemeni istiyorum."

Pamir daha fazla dayanamadı. Boynuma sarılıp ağlamaya başladığında içim parçalansa da sorunlarını kavga ederek çözemeyeceğini öğrenmesi için tavrımı korumam gerekiyordu.

"Bence ikisi de birbirinden özür dilemeli." dedi Kübra Hanım araya girerek. "Pamir yanlış bir davranışta bulundu ama Çağatay da hatalıydı. Değil mi Çağatay?" diye sorduğunda çocuk annesinin bacaklarının arkasına saklandı.

"Saçmalamayın! Benim oğlumun bir hatası yok. Oğlu-

mum bu çocukla aynı sınıfta olmasını istemiyorum!" Diğer annenin nefret dolu sözlerini duymazdan gelip "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordum Kubra Hanım'a.

"Nergis Hanım lütfen," diyerek diğer anneyi uyardı. "Çocuklarımızın hatalarını örtmek yerine yaptığının yanlış olduğunu öğütleyip onlara özür dileme erdemini öğretmeliyiz. Elis Hanım'ın yaptığı gibi."

"Tabii! Hanımefendi o kadar erdemli ki oğluna diğer çocukları dövmesini öğretiyor!" Gözlerimi kapatıp kadına tahammül edebilmek için derin bir nefes aldım. Kubra Hanım bana dönüp "Bence bugün çocukların üstüne yeterince gittik," dedi. Çocuklara bakarak "Bugün eve gidip ne hata yaptığınızı düşünmenizi istiyorum. Ödev olarak da birbirinize özür kartı hazırlayacaksınız. Anlaştık mı?"

Çocuklardan ses çıkmayınca öğretmen, Nergis denen kadına bakıp "Lütfen!" dedi uyaran bir tonla. "Şimdi siz biraz kapının önünde bekleyin çocuklar. Ben de annelerinizle konuşayım olur mu?" diye sorduktan sonra arkama doğru bakıp "Beyefendi kim?" diye sordu. Arkama döndüğümde kapının yanında dikilen Doruk'u gördüm. O kadar aklımdan çıkmıştı ki onu görünce afalladım. "Arkadaşım." Pamir'in elini tutup "Sen Doruk amcanla dışarıda bekler misin?" dedim. "Ben de hemen geleceğim."

Pamir, Doruk'un yanına gidince "Arabadayız." deyip oğlumu odadan çıkaran adamın arkasından baktım bir süre. Çağatay da görevli birine emanet edildiğinde odada üçümüz kaldık.

Öğretmen "Nergis Hanım, Pamir'in arkadaşına vurmasının haklı bir sebebi yok bu konuda hemfikiriz." dediğinde Nergis bana ukala bir bakış attı. "Ama bu durumda tüm hatayı ona yükleyemeyiz. Çocuk olmaları onların da kırmızı çizgileri olabileceği gerçeğini değiştirmiyor

Hepsinin hassas noktaları var. Hoşlanmadıkları durumlar, bahsetmek istemedikleri şeyler var. Bu yüzden onlara arkadaşlarına karşı kibar ve anlayışlı olmaları gerektiğini öğretmeye çalışıyoruz." Bana baktığında dikkatle dinlediğimi görünce benden izin istedi. "Oğlunuzun özel durumunu Nergis Hanım biliyor. Dolayısıyla Çağatay da öğrenmiş oldu."

Konuyu uzatmasına daha fazla sabredemedim. "Oğlumun davranışını ne tetikledi?" diye sorduğumda yanımdaki kadın rahatsızca kıpırdandı.

"Çağatay, Pamir Ege'nin babasının olmamasıyla ilgili kötü şeyler söylemiş." Öğretmenin söyledikleriyle içimde hep sızlayan bir yer kanarken yutkunmaya çalıştım. "Pamir Ege'nin bu konuda ne kadar hassas olduğunun farkındayım. İkisi iyi anlaşıyorlardı bu yüzden oyun oynadıklarını düşündüm. Tartışmalarını Çağatay bağırana kadar fark edemedim bu yüzden sizden özür dilerim."

"Bunu biliyor muydunuz?" dedim Çağatay'ın annesine dönerek. Bana bakmadan dümdüz Kübra Hanım'a bakmaya devam edince sinirle güldüm. "Biliyordunuz ve benim çocuğumu yetiştirmeme laf mı ettiniz? Çocuklar için anne babalarından daha değerli hiçbir şey yoktur. Babasız bir çocuğa bu durumda nasıl böyle çıkışabildiniz?" diye sordum inanamayarak. Kendimi böyle bir annesi olduğu için Çağatay'a üzülürken bulmuştum.

"Sizinle daha fazla tartışmayacağım, ben gidiyorum." deyip odadan çıkan kadının arkasından bakakaldım. Kübra Hanım sıkıntılı bir iç çekişle benden tekrar özür diledi. "Biz ne kadar çabalasak da çocukların rol modelleri anne ve babaları. Onlar çocuklara karşı nasıl bir tavır sergilerse çocukların karakterleri de öyle gelişiyor." dedi. "Olgun davranışınız için teşekkür ederim." Sessizce başımı sallayıp oğlumun öğretmeniyle vedalaştıktan

sonra okuldan çıktım. Oğlumu nasıl teselli edeceğimin sıkıntısını kalbimde hissederek bahçeyi geçip dışarıya çıktığımda Pamir'in Doruk'un arabasının kaputunda üzgün bir ifadeyle oturduğunu gördüm. Doruk ona bir şeyler anlatıp muhtemelen neşelendirmeye çalışıyordu ama oğlumun onu dinlediğini sanmıyordum. Yanlarına gittiğimde "Teşekkür ederim." dedim Doruk'a. Oğlumu kucakladığımda Pamir hemen yüzünü boynuma gömdü. Titrek iç çekişleri içimi sızlatırken bu hâllerine öyle kıyamıyordum ki oturup onunla birlikte ağlamaktan başka bir şey gelmiyordu aklıma.

"Ben bugün işe dönmesem olur mu?" diye sordum oğlumun saçlarını okşarken. "Tabii ki dönmeyeceksin. Oğlunla ilgilen." Kısa bir duraksamanın ardından çekinerek konuştu. "Ne olmuş?"

"Sonra konuşalım mı?" dediğimde başını salladı. "Evim buraya çok yakın, biz yürüyerek gidelim. Her şey için teşekkürler."

"Hava soğuk, bırakayım sizi." deyince Pamir'in kulağına eğildim. "Üşüyor musun?" Cevap vermeyince onu konuşturma umuduyla tekrar denedim. "Acıktın mı peki?"

Pamir'in konuşmamakta kararlı olduğunu fark edince iç çekerek Doruk'a baktım. "Gidelim biz. Her şey için çok teşekkür ederim."

"Lafı bile olmaz." dedikten sonra başını eğip Pamir'e bakmaya çalıştı. "Bak ne diyeceğim? Birkaç saatlik işim var. Onu hallettikten sonra sizi bir yere götürmek istiyorum. Ne dersiniz?"

"Acaba nereye?" diye mırıldandım oyunbaz bir sesle. Pamir kıpırdansa da ses vermedi. Doruk da ses tonumu taklit edip "Çok eğlenceli bir yer." deyince gülesim geldi. Dudaklarımı ısırıp yanağımı oğlumun başına yasladım.

"Pamir istemiyor galiba."

"Belki Pamir biraz düşünsün. Ben sizi arayıp tekrar uğrayacağım."

"Sen bilirsin." deyip dudaklarımı oynatarak bir kez daha teşekkür ettim. "Biz yürüyelim biraz. Hava almak iyi gelecek."

"Tamam. Ararım ben." Başımı sallayıp eve doğru yürürken oğlum için endişeli olduğum bir anda Doruk'un yanımda olmasının ne kadar özel hissettirdiğini düşündüm. Size destek olan dostların yeri bambaşkaydı elbette ama hiçbir şey oğlunuzu büyütürken sorumluluğu paylaşacak özel birinin yerini tutmuyordu. Bu hissi hiç bilmeyen biri olarak benim için nasıl değerli olduğunu Doruk'a söylemek isterdim.

* * *

Eve gidene kadar Pamir'i kucağımdan indirmedim. Kucakta taşınmak için fazla büyümüştü ama bana sımsıkı sarılmış, titrek nefeslerle iç çekerek kucağıma sığınmışken onu bırakamamıştım. Onu konuşturmayı deneyip dursam da sessizliğini bozmadı. Eve girdiğimizde kucağımdan inip koşarak odasına gidince ne yapacağımı bilemediğim birkaç saniye evin ortasında öylece durdum. Onu teselli etmemin bir yolu yoktu ve bu canımı o kadar yakıyordu ki. Her seferinde kalbinin kırılmasını izliyordum ama elimden hiçbir şey gelmiyordu. Odasına gittiğimde başını yastığına gömmüş ağlayan oğlumu görünce içim ezildi. Gözyaşlarım burnumu sızlatırken yatağın ucuna oturup onu kucağıma çektim.

Yetişkinler, çocukları fazla küçümsüyorlardı. Onlar için her şey oyun gibi davranıyor, kalplerini kırabileceklerini düşünmeden hareket ediyorlardı. Bunu daha önce

de yaşamıştık. Ufacık bir çocuğa *senin baban yok* demenin onu ne kadar yaralayabileceğini tahmin edemiyorlardı. Oğlumun acısını hafife alıyorlar, acılarını unutacağını düşünüyorlardı. Ama unutmayacaktı. Babasının açtığı boşluk hep var olacaktı. Asla kendini unutturmayan kalbindeki koca bir delik olarak hep orada bir yerlerde varlığını koruyacaktı. Babasıyla maça giden çocukları gördükçe öyle bir sızlayacaktı ki o boşluk, babası her sorulduğunda cevap verememenin verdiği o çaresizlik hissi öyle bir yakacaktı ki canını, hayatı boyunca babası yüzünden çektiği her acıyı hatırlayacaktı. Bugün hissettiklerini hiç unutmayacaktı mesela. Babasının onu bırakıp gitmesinin verdiği acı beş yaşında da aynı olacaktı otuz yaşında da.

Bazen Mert için öldü demediğime pişman oluyordum. Şüphesiz bu Pamir için daha kolay olurdu. En azından babasının onu isteyerek bırakmadığına inanır, bir zamanlar onu sevdiğine tutunarak yaşardı. Ama gerçekleri ne kadar gizleyebilirdim ki? Oğlumu bir yalana ne kadar inandırabilirdim? Bir gün öğrendiğinde kendimi nasıl affettirebilirdim? Keşke bir yolu olsaydı. Keşke gözyaşlarını dindirebilseydim.

"Anne?" dedi Pamir ağlamaktan boğuklaşan sesiyle. Dizime yasladığı başını kaldırmadan "Ben kötü bir çocuk muyum?" diye sorduğunda onu kucağıma çekip dudaklarımı alnına bastırdım.

"Hayır, bir tanem." dedim ıslak yanaklarını ellerimle silerken. "Sen dünyanın en harika çocuğusun. Senin annen olduğum için çok şanslı hissediyorum kendimi."

"Ama Çağatay kötü biri olduğum için babamın olmadığını söylüyor." Titreyen sesi ufacık bedeninden beklenmeyecek kadar kırgın çıkıyordu. Başını göğsüme yaslayıp sımsıkı sarıldım oğluma.

"Hayır, hayır." dedim ağlamamak için kendimi sıkarak. "Babanın olmaması senin suçun değil ki anneciğim. Bu seni kötü biri yapmaz. Başkalarının hatalarını üstlenemeyiz demiştim hatırlıyor musun?" Başını salladığında yüzüne bakabilmek için başını kaldırdım. "Yetişkinler bazen bencil olabilir. Düşünmeden hareket edebilirler. Bazen başkalarını ne kadar üzeceklerini düşünmeden giderler. Ama bu asla çocukların hatası olmaz."

"Ama benden başka kimsenin babası gitmemiş ki. Ben soruyorum herkese. Bütün arkadaşlarımın babası var." dedi gözlerini ovuşturarak. "Sadece benim yok. Neden ki? Babam beni hiç sevmiyor mu?"

"Baban seni seviyor." dedim zorlukla yutkunurken. Onu teselli edebilecek, kendisini daha iyi hissettirecek cümleler aradım ama tüm kelimelerim tükenmişti sanki.

"Anne." deyip göğsüme sokuldu. "Sen sakın gitme tamam mı?" Gözlerimden düşen yaşları görmemesi için ona sıkıca sarılıp başının üstüne öpücüklerimi sıraladım. "Gitmem." dedim mis kokulu saçlarını öperken. "Ben seni bırakıp hiçbir yere gitmem."

Yaralarımızı sarmak için yapabileceğimiz tek şey birbirimize sımsıkı sarılmaktı. Biz de öyle yaptık. Oğlum kucağıma kıvrılıp sessizce otururken sırtımı yatak başlığına yaslayıp onun nefes seslerini dinleyerek öylece oturdum. Bir süre sonra salona geçip çizgi film açtığımızda Pamir'in sessizliği devam etti. Neşesini yerine getirmek için Semih'i arayıp oğluma pasta getirmesini söylemeyi düşünürken telefonum çaldı. Doruk'un aradığını görünce mayışmış bedenimi doğrultup sesimi kontrol etme amaçlı birkaç öksürükten sonra telefonu cevapladım.

"Alo?"

"Nasılsınız?" diye sorunca sesini duymanın ne kadar

ve hissettirdiğimin farkındalığıyla şaşkın bir sesle cevap verdim. "İyi diyelim, iyi olsun."

Anladım. Yemek yemediniz değil mi? Sizi bir yere götüreceğim."

Başka bir gün diyelim mi?"

Olmaz. Bugün gideceğiz. Bu bir *kötü anıları iyi olanlarla değiştirme projesi*." Düşünceli tavrı beni gülümsetirken oğluma döndüm. Dirseğimle kolunu hafifçe durttuğümde bana baktı.

"Doruk amcan bizi bir yere götürmek istiyormuş."

"Nereye?" dedi surat asarak. Sorusunu Doruk'a ilettiğimde Pamir'le konuşmak istedi. Telefonu oğlumun kulağına tutup konuşmalarını dinlemeye çalıştım ancak Doruk'un ne söylediğini anlayamamıştım.

"Gerçekten mi?" dedi Pamir yattığı yerden doğrularak. Birkaç saniye daha dinldikten sonra yüzüne bir gülümseme kondu ve sonunda nefes alabildiğimi hissettim. "Tamam!" diye bağırdıktan sonra sırıtarak bana dönüp "Seni istiyor." dedi.

"Ne söyledin?" diye sordum telefonu alır almaz. Doruk cevap vermek yerine 20 dakikaya burada olacağını söyleyip telefonu kapatınca aynı soruyu oğluma sordum.

"Söyleyemem." dedi ciddiyetle. "Sır."

"Annene bile mi söylemeyeceksin?"

"Sırlar kimseye söylenmez anne!" dedi ayıplayan bir ifadeyle. "Benim kakam var." deyip banyoya koşturunca "Tuvalete gideceğini söylemen daha kibar olurdu." dedim gülerek. Arkasından giderken Safiye anneyi arayıp ustu kapalı durumu açıkladım. Pamir'in çıkış saati olduğunu son anda fark ettiğim için kendime kızsam da neyse ki Safiye annemi çıkmadan yakalayabilmiştim.

Oğlumu giydirdikten sonra üzerime rahat bir kot pantolon ve kazak giyip saçımı örerek tek omuzumdan

aşağıya bıraktım. Safiye annemin ördüğü mavi bereyi oğlumun başına geçirip montunu giymesini söylerken gözlerim portmantonun üzerinde duran kırmızı eldivenlere takıldı. Onları takıp takmamak konusunda bir an tereddüt ettikten sonra alıp ellerime geçirdim. Eldivenin güven verici sıcaklığı kalbimdeki Doruk'la ilgili korkularla dalga geçiyordu sanki. Korkularımı yenebilmeyi o kadar istiyordum ki. Doruk'un doğru adam olmasını, oğluma ve bana iyi gelmesini o kadar istiyordum ki sessizce bir dua mırıldanırken buldum kendimi. Oğlum ve kendim için en güzelinin olmasını diledim usulca. Oğlumun hayatına minik kalbinde yara açacak bir adam daha sokarsam bunu ikimiz de kaldıramazdık. Bu yüzden Doruk'la aramızda ne olursa olsun, oğlumun güvende ve mutlu büyümesinden başka hiçbir isteğim yoktu.

KAKTÜS YAYIN

13. BÖLÜM

Doruk geldiğini haber verdiğinde Pamir'le birlikte aşağı indik. Oğlumu arka koltuğa oturtup öne geçerken eldivenlerimle uyumlu kırmızı beremi kulaklarıma doğru iyice çektim.

"Merhaba!" dedim ellerimi birbirine sürterek. "Çok soğuk!" Doruk'un bakışları ellerimde takılı kaldı önce. Sonra yüzüne öyle güzel bir gülümseme yerleşti ki hayatım boyunca kıvrılan dudağının kenarında saklanmak istedim.

"Merhaba." dedi. Başını yana eğip birkaç saniye bana baktıktan sonra sırıtarak konuştu "Çok sevimli görünüyorsun."

Yüzüme dökülen saçlarımı düzeltip şımarık bir bakışla arkama dönüp fısıldadım. "Duydun mu? Bana sevimli dedi." Pamir elini dudaklarına bastırıp kıkırdarken Doruk arabayı çalıştırdı. "Nereye gidiyoruz? Ben çok açım."

"Köfte sever misiniz?" Oğlum ellerini öne uzatıp "Evet!" diye bağırınca önüme dönüp ellerimi montumun ceplerine soktum. "Patron konuştu."

O zaman önce köfte yiyelim. Sonra da biraz eğlenmeye gideriz."

"Yine buz pateni mi yapacağız? Bence bugün o piste girersek burnum soğuktan düşebilir."

"Hayır, başka bir yere gideceğiz." dedi Doruk. Pamir'le aralarında tatlı bir sohbet başladığında sessiz kaldım. Onları dinlemek o kadar güzeldi ki konuşmaktansa arkama yaslanıp yüzümde memnun bir gülümsemeyle bu anın tadını çıkardım.

On beş dakika sonra bir restoranın önünde durduk. Tabelasında *Akçaabatlı Ömer Usta* yazan restoran daha çok ailelerin geleceği mütevazı bir yere benziyordu.

İçeriye girdiğimizde enfes köfte kokusunu alan oğlum yerinde zıplamaya başladı. Boş olan tek masaya oturduğumuzda oğlumun beresini çıkardım. İçerisi yeterince sıcaktı. Kendi beremi ve eldivenlerimi de çıkarıp masanın yanına koyarken Doruk iznimizi alıp bizim adımıza sipariş verdi.

"Ben tuşru da istiyorum!" dedi Pamir siparişimizi alan kadın yanımızdan ayrılmadan önce. Doruk gülerek "Tuşru mu?" deyince oğlumun kaşları çatıldı.

"Tuş... Tur... Of! Söyleyemiyorum ne yapayım!" deyip küçük kollarını göğsünde birleştirdi. Doruk gülüşünü saklama gereği duymadan öne doğru eğilip "Hadi." dedi. "Birlikte söyleyelim. Tur..."

"Tur..."

"Şu..."

"Şu..."

"Turşu!"

"Tuşru!" Doruk'la birlikte yüksek sesle güldüğümüzde Pamir surat asarak başka yöne döndü. Gülüşümü bastırmaya çalışırken yüzünü tutup minik burnunu öptüm

"Seni yerim biliyor musun?" dediğimde oğlum burnunu burnuma sürtüp kedi gibi kucağıma sokuldu.

"Hmm, nefis!" deyip Doruk'a döndüğümde bu tepkiyi bekliyormuşçasına geriniyordu. "Yemek konusunda fazla özenlisin ve bunu göstermeye bayılıyorsun değil mi?"

"Eh... Gurme olduğumu iddia etmiyorum ama her türlü yemeğin en iyi nerede yapıldığını bilirim."

"O zaman bizi daha çok yemeğe götür olur mu?" diyen oğluma yumruğunu uzattı Doruk. Yumruklarını tokuşturduklarında "Seve seve." dedi. "Sen ne zaman istersen annene beni aramasını söyle. Ben de sana harika yemekler ısmarlayayım tamam mı?"

"Anlaştık!"

Doruk oğlumla konuşurken çenemi elime yaslayıp onları izledim. Tabağındaki turşuları seviyor diye oğluma verirken kalbimin çevresine örmeye çalıştığım duvarın tuğlaları bir bir yıkılıyordu. Oğluma karşı böyle ilgili olması beni güzel bir gelecek için umutlandırırken artık hislerimi engellemeye çalışacak gücüm kalmamıştı. Hiç değilse bu hislerin bana güzellikler getireceğini dileyecek kadar müsaade etmek istiyordum kendime.

Doruk cebinden bir avuç misket çıkarınca Pamir merakla onların ne olduğunu sordu. "Bunlara misket deniyor." dedi mavi tonlarındaki misketlerden yaklaşık on tanesini yan yana dizip. "Ben küçükken hep bunlarla oynardım."

"Nasıl oynanıyor?"

"Şimdi elimize birer misket alıp yan yana dizilen misketleri vurmaya çalışacağız. Sıradan çıkanlar senin olacak. En fazla misketi alan kazanır." Pamir heyecanla yerinde kıpırdanırken köftelerini soğumadan yemesi için ara ara ağzına sıkıştırıyordum.

Doruk misketini atıp sıradaki misketlerden iki tanesi

mi alınca Pamir nereye atacağını hesaplamaya çalıştı. Dilini dışarı çıkarıp misketi atmaya hazırlanırken kulağına eğildim. "Ortaya atarsan birden fazla misket vurabilirsin."

"Hile yok!" dedi Doruk. En masum bakışlarımı takınıp "Sadece montunun fermuarını kapadığından emin olmasını söylüyordum. Hava çok soğuk." dedim tatlı bir sesle. Doruk inanmıyormuş gibi bakıp gülerek başını iki yana salladı. Pamir ilk atışında üç misket birden vurunca heyecanla çığlık atıp ellerini çırparak sandalyesinde ayağa kalkmaya çalışınca onu tutmak zorunda kaldım.

"Oğlum sessiz ol!" dedim gülerek. Heyecanla oynadıkları oyun misketler az olduğu için fazla uzun sürmemişti. Doruk Pamir'in kazanmasına izin vermiş, oğlum da ceplerini misketlerle doldururken pırıl pırıl gülümsemesiyle kendini övüp durmuştu.

Yemekten sonra Doruk bizi bir yere götüreceğini söyleyip arabaya bindirdiğinde Pamir'le bir tahmin oyunu oynayıp nereye gideceğimizi bulmaya çalıştık ama şoförümüz asla ipucu vermiyordu. Bir süre sonra Doruk "Geldik." dedi. "Gözlerini kapat bakalım Pamir Ege."

"Neden?"

"Çünkü bir sürprizim var." Oğlum küçük ellerini gözlerinin üstüne koyunca Doruk bakmadığından emin olup sonra arabanın hızını arttırıp yola devam etti. Birkaç saniye sonra görüş alanımıza giren kocaman lunaparkı görünce şaşkın bakışlarımla Doruk'a baktım.

"Açabilir miyim?"

"Henüz değil."

Bu mevsimde lunaparkların çalıştığını bile bilmiyordum ama tüm ışıkları yanıyordu ve gürültüye bakılırsa içerisi gayet kalabalıktı.

"Açabilir miyim?"

"Biraz sabırlı ol!" dedi Doruk gülerek. Arabayı park

edip indikten sonra arka kapıyı açıp Pamir'i indirdi. "Sakın bakma tamam mı? Şimdi birkaç adım atalım, evet. Kocaman ışıklı tabelanın tam önünde durduklarında "Şimdi açabilirsin." dedi. Pamir heyecanla gözlerini açıp etrafa baktığında afalladı. Şaşkın bakışları yanıp sönen ışıklarda gezindikten sonra Doruk'a baktı. "Lunaparka mı geldik?"

"Evet, sevinmedin mi?" Doruk beklediği tepkiyi bulamamış gibi görünüyordu. Doğrusu ben de bu kadar sakin bir tavır beklememiştim. Derken Pamir'in yüzü gevşedi, şaşkınlığını üstünden atıp kocaman gülümseyerek öyle bir çığlık attı ki sesini tüm gürültüye rağmen içerideki kalabalığın bile duyduğuna emindim.

Pamir "Çok sevindim!" diye bağırıp koşarak ona sarıldığında Doruk refleks olarak eğilip onu kucakladı. Oğlumun sevgi gösterisi karşısında afalladığı bir saniyeden sonra şaşkın bir gülüşle kucağındaki çocuğa baktı. Gözlerindeki bakışın şefkate bürünüşünü izlerken kalbim bir kuş gibi çırpınıp duruyordu. Doruk çenesini oğlumun başının üstüne koyup ona sarılarak gözlerini kapadığında kaçabileceğim tüm yollar kapandı. Tüm inkârlarım tükendi. Bahanelerim, seçeneklerim, korkularım hepsi kayboldu. Doruk oğlumun sevgisini samimi bir şefkat ve aidiyetle kabul ederken endişelerim yerle bir oldu. Günlerdir boğuştuğum hisler ilk kez bu kadar gerçek göründü gözüme. İlk kez bu kadar emin oldum hislerimden. İlk kez kaçmak istemedim. İlk kez korkmadan gözlerine baktım.

Doruk Ataoğlu'na âşıktım.

Paniğin vücudumu vurmasını bekledim ama karşımdaki görüntü öyle güzel, öyle eşsizdi ve öyle doldurmuştu ki tüm benliğimi, geriye kötü düşünceler için hiç yer kalmamıştı.

Doruk gözlerini açıp bana baktığında kalbimin kuşlar gibi uçuşarak avuçlarına gideceğini sandım. Elimi kalbimin üzerine koyup kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alırken bana bakıyor olduğunun farkındaydım ama bir şeyleri gizlemek, duygularımın üstünü örtmek için zaten çok geç kalmıştım.

Pamir "Hadi gidelim!" diye cıvıldadığında Doruk oğlumun başının üstünü şefkatle öpüp onu yere bıraktı. Elini Pamir'e uzattığında oğlum mutlu bir yüzle Doruk amcasının elini tuttu. Boştaki elini de bana uzattığında tereddüt etmeden yanlarına gidip oğlumun elini tuttum. Pamir o kadar mutlu görünüyordu ki kalbim sızladı. Lunaparka girdiğimizde "Ne kadar kalabalık!" dedim. Hava öyle soğuktu ki bu havada bir lunaparkın bu kadar kalabalık ve neşeli olmasını yadırgamıştım.

"Birkaç okulun düzenlediği bir etkinlik var çünkü." dedi oyuncakların aralarına yerleştirilmiş stantları gösterip. "Öğrenciler kermes yapıyor. Bir yardım kampanyası düzenlemişler, lunaparkın sahipleri de bu etkinliği destekliyor. Bir hafta sürecek sanırım."

Başımı sallayarak onu dinlerken oğlum şaşkın bir nidayla ellerimizi bırakıp koşturdu. Elimi bırakmaması için seslendiğimde yanımıza gelip gitmek istediği yeri gösterdi.

"Doruk amca bak! Sen de yapsana ondan." Pamir'in gösterdiği yere baktığımızda yumruk makinesini gördük. Önünde duran birkaç genç makineye yumruk atıp güç seviyelerini kıyaslıyorlardı. Doruk Pamir'i de yanına alıp jeton almaya gittiğinde oyuncağın yanına gidip onları bekledim. Geri döndüklerinde Doruk yumruğunu sıkıp Pamir'e uzattı. Oğlum Doruk amcasının yumruğunu öpüp şans dileyince kahkaha attım. Gülüşüm karşısında Doruk gücenmiş gibi bir tavır takındı. Gülerek bir adım

atıp yumruğunu avuçlarımın arasına aldım ve parmaklarının üstünü küçücük öptüm. Geri çekildiğimde afallamış hâli beni daha da keyiflendirdi. Kocaman bir adamı bu kadar kolay şaşırtmak çok hoşuma gitmişti.

Doruk dudaklarımın değdiği yere kendi dudaklarını bastırınca heyecan o kadar ani çarptı ki vücuduma, içeride tüm organlarımın patlayacağını sandım. Makinenin önüne geçip göz hizasındaki topa havalı bir yumruk attığında makine yüksek sesle bağırmaya başladı. Arkamızda bekleyen genç kızlar Doruk'u alkışlarken oğlum kendinden geçmişti.

"Doruk amca sen çok güçlüsün!" Sesi öyle hayran çıkmıştı ki Doruk'un ifadesi neredeyse utanmış bir hâl aldı. Pamir'i kucaklayıp makineye bir yumruk da birlikte attılar. Oğlum tüm neşesiyle Doruk'un yanından ayrılmayıp tüm oyuncaklara Doruk'la birlikte binmekte ısrar ederken onun mutluluğu karşısında hem sevinerek hem de endişelenerek eşlik ettim onlara.

Bir ara lunaparkın arkasındaki alana kurulmuş küçük paten pistinde kendince gösteri yapan gençleri izlemeye gittiğimizde Doruk kulağıma eğildi. "Denemek ister misin?"

"Hayır. O rampaya adım attığım an düşeceğime eminim."

"Hadi ama!" dedi elini belime koyup onu duyabilmem için bana yaklaşırken. Etrafımız çok gürültülüydü ve muhtemelen küçük çocuklara göre değildi. "Düşersen seni tutmak için tam arkanda bekliyor olacağım."

"Yalancı." dedim alayla. Yakınlığının verdiği o harika hissi göz ardı etmeye çalışıyordum. Doruk ciddi bir ifadeyle tam önümde durdu. Elini tuttuğum oğlum bizimle ilgilenmiyordu. Dikkati rampaların üstünde kaykayla uçuyla tahta atarak kayan çocuklardaydı.

Beni hiç yalan söylerken gördün mü?" diye sorduğunda kayıtsız görünmeye çalıştım.

"Seni o kadar iyi tanıyor muyum ki?"

"Bence tanıyorsun." dedi. "Ben seni tanıdığımı hissediyorum. Seni düşme ihtimaline karşı hep yanında olmak isteyecek kadar tanıyorum. Bu yeterli değil mi?"

"Düşersem beni tutacağına söz verir misin?" diye sordum cılız bir sesle. Sorduğum şeyin paten kaymakla bir ilgisi yoktu ve Doruk'un bunu farkında olduğunu hissediyordum.

"Söz veriyorum." Sesi kendinden emindi. Gözlerimiz birbirine kitlendiğinde uzun süre ikimiz de bakışlarımızı başka yöne çevirmedik. Aramızda büyüyen o yoğun duygu elimi uzatsam dokunabilecekmişim gibi gelmeye başladığında irkilerek bakışlarımı ondan kopardım.

"Yine de düşme ihtimali bile yeterince korkutucu." dedim gülmeye çalışarak. Bakışlarımı paten ve kaykayla gösteri yapan çocuklara çevirip derin bir nefes aldım.

"Elimi tutarsan düşmene izin vermem." Doruk'un bir vaat değerindeki sözü kalbimi sarmalayıp nefesimi keserken çaresizce ona baktım. Her söylediğiyle biraz daha kalbime işliyordu. Ona cevap verebilmeyi, vaadini kabul edip ona güvenmeyi, elini tutabilmeyi o kadar istiyordum ki...

"Anne, bana da kaykay alabilir miyiz?" Oğlumun sorusuyla cevap vermekten kurtulduğumda tuttuğumun farkında olmadığım kolunu bırakıp yavaşça nefeslendim.

"Biraz daha büyüdüğünde alırız tabii." deyip Doruk'un gözlerine bakmaktan kaçınarak "Artık gidelim mi?" diye sordum. "Geç oldu."

Doruk başını salladığında arabaya döndük. Eve giden yolda Pamir sürekli bir şeyler anlatmış, ben de ne yapaca-

gını bilemez bir hâlde öylece yolu izlemiştim. Araba evimizin önünde durduğunda Doruk aşağı indi. Pamir'ın kapısını açıp onu indirirken yanlarına gittim.

"Anneanneme gidelim mi?" diye sordu Pamir. "Neler yaptığımızı anlatırız."

"Olur." deyip karşı apartmanın kapısına baktım. Açık olduğunu görünce "Koş bakalım." dedim kapıyı göstererek. Pamir gitmeden önce Doruk'un bacaklarına sarılıp "Doruk amca ben seni çok sevdim, biliyor musun?" dedi. Ona bakabilmek için başını o kadar geriye atmıştı ki Doruk'un eğilip oğlumun göz hizasına inmekten başka çaresi kalmamıştı.

"Ben de seni çok sevdim." dedi montunun fermuarını yukarıya kadar çekip oğlumun yanaklarını öperken. "Hadi üşümeden eve koş." dediğinde Pamir ona el sallayıp apartmana girdi. Doruk arkasından yukarı çıktığından emin olana kadar baktıktan sonra bana döndü. "Ceylin'in evi burası mı?" diye sorduğunda küçük bir gülümsemeyle başımı salladım. "Ceylin'in annesinden bahsediyor. O hepimizin annesi gibidir bu yüzden Pamir ona anneanne diyor."

"Harika biri olmalı." dedi Doruk. Bugün birkaç kez Safiye anneden bahsetmiştim bu yüzden bunu söylemesi garip değildi.

"Evet. Sen de üşüyeceksin ama. Her şey için çok teşekkür ederim. Pamir çok mutlu oldu."

"Ben de çok eğlendim." deyip gözlerimin içine ruhumu görürcesine baktı. "Oğlun sana hayran." dedi utak bir tebessümle. "Harika bir annesin, biliyor musun?"

Bir anne için dünyanın en güzel iltifatı buydu sanırım. Hele ki bunu söyleyen kişi âşık olduğunuz adamsa kendinizi bir kraliçe gibi hissedebilirdiniz. Daha önce bu hissi tadamamıştım. Daha önce sevdiğim adam anneliği-

mi takdir etmemişti, ona ihtiyacım olduğunda yanımda durmamıştı, bir gün düşersem beni tutacağına söz vermemişti.

Belki de bu yüzden daha fazla direnemedim. Öne atılıp kollarımı Doruk'un boynuna doladığımda hıçkırığımı yutup onun omuzlarına sarıldım. Havanın soğuğuna karşın gönlümde bir bahar havası vardı. İlk kez uzandığım kollar beni tüm samimiyetiyle sarıyordu. Hiçbir çıkar olmadan, şüpheye yer bırakmadan, tereddüt etmeden... O kolların arasında yıllardır hissedemediğim güveni bulmuştum sanki. Çırpınan kalbimi avuçlarına bırakmakta tereddüt etmiyordum artık.

Bana öyle güzel bakıyordu ve oğluma karşı o kadar iyiydi ki olabilecekleri göze almak istememe neden oluyordu. Mutlu olma ihtimalimiz küçücük bile olsa diğer tüm ihtimallere göğüs germeye değer gibi hissediyordum.

Hafifçe geri çekildiğimde gözlerime biriken yaşları görmemesini umdum. "Teşekkür ederim." dedim neredeyse fısıldayarak. "Bu kadar iyi olduğun için çok teşekkür ederim Doruk."

Yüzümü ellerinin arasına alıp yanaklarımı hafifçe okşarken gözlerimi kapadım. Doruk dudaklarını alnıma bastırıp birkaç saniye orada tuttu. Geri çekilip yüzüme baktığında gecenin soğuğuna rağmen yanaklarımın kızardığını hissediyordum. Yüzüne sevgi dolu bir gülümseme yayılırken bir öpücük de üşüyen burnuma kondurdu. "Hadi git artık." dedi yanaklarımı son bir kez okşayıp beni serbest bırakırken. Ellerinin sıcaklığı kaybolduğu an neredeyse ona tekrar sarılacaktım. Apartmana doğru telaşlı bir adım attıktan sonra Doruk'a bakıp şapşalca el salladım. Yüzünde duygularımın yansıması olan bir gülüşle elini salladı. İçim içime sığmayarak "İyi

geceler." dediğimde sesimi kontrol edememiştim. Biraz yüksek çıkmıştı sanırım. Utanarak arkama dönüp "Geliyorum!" dediğimde Doruk'un ısıtan gülüşünü duydum. Merdivenleri patır patır çıkarken ellerimi yanaklarıma bastırmış küçük bir kız gibi kıkırdıyordum.

Ta ki aşağı inmeye hazırlanan Semih'i görene dek.

"Hayırdır?" dediğimde Ceylin Semih'in arkasından el kol hareketleriyle çırpınarak bana bir şeyler anlatmaya çalıştı. Semih'i aşağı gelmemesi için tutmaya çalışıyor olabileceğini düşünüp adımlarımı yavaşlatarak yanlarına gittim.

"Neredesin sen?" diye gürleyen arkadaşımın tavrına karşı kaşlarım çatıldı. "Yavaş ol. Ne oluyor?"

"Neredeydin diye sordum."

"Güzelce sor, cevap vereyim. Ne bu tavır Semih?"

"İçeri geçin! Bütün apartman duyuyor." diye bizi azarladı Ceylin. Semih'in kolunu tutup içeri ittikten sonra kulağıma eğilip fısıldadı. "Üstüne gitme, telefonun kapalıydı delirdi deve!"

Ayakkabılarımı çıkarırken "Şarjı bitmiştir!" diye söylendim. "Ne var bu kadar kızacak? Anlamadım ki!"

Salona girdiğimde Pamir Safiye annemin kucağına oturmuş bugün yaptıklarımızı anlatırken Semih önümde dikilip kollarını göğsünde birleştirdi.

"Semih çok yorgunum, çekil önümden."

"Seni kaç kere aradık, biliyor musun?" Ses tonu birkaç adım geriye kaçmak istememi sağlayacak kadar soğuktu. "Annemi aradım!" diye patlayınca Semih iyice delirdi. "Anneni aradın! 'Pamir'in okulundan aradılar, almaya gittim, keyiflensin biraz' diye dışarı çıkarıyorum, dedin! Elli defa aradık seni 'Ne oldu, Pamir iyi mi?' diye. Kaç kere öylece bir yerlere gidip saatlerce telefonunu kapattın sen Elis? Ben söyleyeyim: hiç!"

24 yaşındayım!" diye bağırdım. "Bir çocuğum var, sorumluluklarımı bilen bir kadınım. Kendi başıma kararlar alabilirim ve bunun için sana hesap vermek zorunda değilim!"

Pamir bizi ilk kez birbirimize bağırırken görüyordu. Sabiye anne onun korktuğunu fark edince odadan çıkardı. Ceylin'e baktığımda kırgın bakışlarla bana baktığını gördüm. Aynı bakışlar Semih'in yüzüne de yansımıştı. Sözcükler ağzımdan çıktığı anda çoktan pişman olmuştum ama nasıl toparlayacağımı bilmiyordum.

"Senden hesap vermeni hiç istemedim Elis." dedi Semih. Öyle bir sesle söylemişti ki kendimi berbat hissettim. "Aptalca bir kararla evlendiğinizde size hesap sormadım. Boşandığınızı bile bile çocuğunu doğurmaya karar verdin, hesap sormayı düşünmedim bile. Asla onaylamayacağım işlerde çalıştın, çaresiz kaldığını anlayana dek yardım etmeme izin vermedin. Beni kızdıracak bir sürü şey yaptın ama ben sana hiç hesap sormadım. Yalnızca seni destekledim. Ne olursa olsun yanında kaldım. Seni kardeşimden ayırmadım. Oğlunu kendi yeğenim gibi sevdim. Tüm bunlara rağmen senin için endişelenmeye bile hakkım yok mu?"

Söylediği her kelimeyle birlikte biraz daha küçülürken hayatımdaki en değerli insanlardan birini kırdığım için kendimden nefret ettim. "Öyle demek istemedim." dedim gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak. Ellerimi gözlerime bastırıp "Ben çok korkuyorum Semih!" diye inlediğimde yanaklarım çoktan ıslanmıştı bile. "Oğluma iyi bir hayat verememekten çok korkuyorum." hıçkırıklarımın arasında Ceylin'in yanıma gelip sarıldığını hissettim. "Günlerdir kafamın içinde milyonlarca düşünce var. Bir an kendimi dünyanın en mutlu kadını gibi hissediyorum, bir an hislerim için küçük bir adım bile atama-

yacak kadar korkak biri oluyorum. Size anlatmak istiyorum ama anlatırsam inkâr etmenin bir yolu kalmayacak diye korkuyorum. Endişelendirdiğim için senden özür dilemek isterken birden bağırırken buluyorum kendimi. Söylemek istemediğim şeyler söylüyorum. Hissetmek istemediklerimi hissediyorum. Kaçmak istedikçe daha fazla âşık oluyorum!"

"Ne?" Semih'le Ceylin'in şaşkın nidası beni daha çok ağlatırken yüzlerini göremiyordum ama ikisi de afallamış olmalıydı. Ceylin'in sorularını sıralamasını bekledim ama o sadece bana sarılıp sakinleşmem için saçlarımı okşadı. Birkaç dakika sonra Semih'in de yaklaştığını fark edince ona sıkıca sarıldım.

"Çok özür dilerim." dedim içtenlikle. "Yanımda olduğun için çok şanslıyım Semih. Siz benim ailemsiniz. Yemin ederim öyle demek istemedim."

"Tamam, ağlama." dediğinde ona daha sıkı sarıldım. "Kardeşler bazen birbirlerini kırarlar Elis. Kavga ederler, geri dönüşü olmayacak şeyler söylerler, birbirlerinden nefret ettiklerini bile düşünürler ama bu en fazla birkaç gün sürer. Kardeşlik böyle bir şey." Ceylin aramıza sıkışmaya çalışınca Semih gülerek bir kolunu onun omzuna sardı. "Mesela kardeşim olmasa nasıl katlanırım bu cadıya?" Kıkırdamaya benzer bir sesle Ceylin'e sarıldım. İkisinin kolları arasında sarmalanmışken duygusallığımız yavaşça dağıldı ve az önce zırlayarak söylediklerimin açıklamasını yapma vakti geldi.

"Söyle bakalım." dedi Ceylin inanılmaz bir keyifle. "Kime âşıksın?" Ardından kıkır kıkır gülüp "Soruya bak. Tabii ki Doruk Ataoğlu'na." deyince sinirle kolunu çimdikledim.

"Niye öyle diyorsun? Başkası olamaz mı?"

...ıtı... Bu sabah yoldan geçen birine âşık olmadıysam bu kadar da yanlış görmüyorum ben, Semih?"

Semih de Ceylin'i onayladığında son bir direniş gösterdim. "Bunu şimdi konuşmak zorunda mıyız?"

"Evet!" İkisi aynı anda konuştuklarında iç çekerek başımı üzerimdeki montumu ve eldivenlerimi çıkarıp koltuğa oturdum. Karşıma oturduklarında Semih korumacı, Ceylin heyecanlı bir tavırla konuşmamı bekliyordu.

"Ne anlatayım?"

"Birlikte misiniz?" diye sordu Ceylin. Semih onun kafasının arkasına vururken ben de "Yok artık!" dedim. "Sizin haberiniz olmadan gidip biriyle sevgili olmam herhâlde. O kadar da değil."

"E bize söylemeden âşık oluyorsun ama."

"Aynı şey mi Ceylin!" dediğimde Semih onu boş verip devam etmemi istedi. Derin bir nefes aldım. "Ne zaman oldu bilmiyorum! Neden olduğunu da bilmiyorum. Öncesinde de bir şeyler vardı ama üstünde düşünmüyordum. Ama bir haftadır delirecek gibiyim!"

"Neden? Sorun ne yani?"

"Hayatıma öylece birini alamam ki Ceylin. Bu sadece benim hayatım değil. Küçük bir oğlum var benim. Onun böyle bir değişimden nasıl etkileneceğini bilmiyorum. Doruk'la ilişkileri iyi gidecek mi bilmiyorum. Birinden hoşlanıp işleri zamana bırakamam ki. Bir karar verirsem... Sonuçlarını düşünmek zorundayım. Mert'le birlikteyken gelecek için endişelenmedim ve bak neler oldu. Bir kez daha aynı şey olursa... Bu sefer mahvolan sadece ben olmam."

Elimle yüzümü sıvazlayıp konuşmaya devam ettim. "Okuldan aradıklarında Doruk'la birlikte gittik. İlk kez oğlumla ilgili endişelenirken sevdiğim adam yanımdaydı. Bana destek oldu, Pamir'i neşelendirmek için elinden

geleni yaptı. Tüm gün bizimle ilgilendi. O kadar saçma ki aslında. Oğlumun bir babası var. Onu sevmek zorunda. Onunla ilgilenmek, onu parka götürmek, onunla maça gitmek zorunda. Ona bir şeyler öğretmek zorunda çünkü onun babası anlıyor musunuz? Bir babanın görevi çocuğunu sevmektir. Onu sevmeye mecburdur!" Dirseklerimi bacaklarıma yaslayıp hırsla konuşmaya devam ettim.

"Mert oğlum için hiçbir şey yapmadı bugüne kadar. Hiç! Kılını bile kıpırdatmadı. Ona bakmadı bile Semih. Neye benzediğini bile bilmiyor! Aklım almıyor bir insan nasıl bu kadar kalpsiz olabilir? Bir yerlerde senin yüzünden acı çeken bir çocuk var. Senin çocuğun. Daha bebek. Nasıl dayanabiliyor?"

Sinirle ayağa kalkıp odanın içinde volta atmaya başladım. Mert'e duyduğum öfke kabarmıştı ve şimdiye dek konuşmaktan kaçındığım şeyler öylece dudaklarımdan dökülüveriyordu.

"Peki Doruk? Kimse ondan Pamir'le ilgilenmesini beklemezdi. Onun sorumluluğunda değiliz, onu ilgilendirmiyoruz, ne oğlumla benim ne de başkalarının gözünde hiçbir mecburiyeti yok. Sadece bir haftadır oğlumu tanıyor. Ama pırasa yemeğini hiç sevmediğini biliyor, inanabiliyor musunuz? En sevdiği yemeğin patates kızartması mı yoksa biber dolması mı olduğuna karar veremediğini biliyor. Oğluma buz pateni yapmayı öğretirken bana yardımcı oldu. Bugün ona yeni bir oyun öğretti. Sevdiği çizgi filmler hakkında sohbet edebilmek için izleyeceğine söz verdi. Pamir onunla Aslan Kral hakkında konuşmak için sabırsızlanıyor. Pamir ona sarıldığında öyle şefkatle kucakladı ki onu! Ben bu adamı nasıl sevmem Ceylin? Ha Semih? Bir şey söyleyin! Nasıl kalbime söz geçirebilirim? Nasıl kapılıp gitmem? Nasıl her şeyi göze alıp onunla yeni bir başlangıç yapmam?"

Semih'in yüzündeki acıyı gördüğümde önünde diz lerimin üstüne oturup alnımı dizlerine yasladım. Bir zamanlar Mert'i çok iyi tanıdığı için... Belki de onca yıla rağmen onu hiç tanıyamadığı için utanıyordu.

Bu kadar zor olmamalıydı. Âşık olmak beni bu kadar korkutmamalıydı. Oğlumun bir babası olmalıydı. Onu büyütürken elimi tutacak bir adam olmalıydı yanımda. Bir gün birini sevmek huzur vermeliydi. Endişe değil! Tüm bunların sebebi olan adam bir yerlerde çok mutlu olmamalıydı! En az benim kadar acı çekmeliydi, oğlumun gözlerinden akan her damlanın hesabını vermeliydi. Böyle olmamalıydı Semih. Duyuyor musun?' Her cümlede alnımı dizlerine vurdum. Kendimi kaybetmiş gibiydim. Yarım saat önce aşağıdaki o mutlu kadın içinde ne çok şey biriktirdiğini fark etmişti sanki. Mutlu olmaya devam edebilmek için konuşmak zorundaydı. Bağırıp çağırmak, zehrini akıtmak, o adamı suçlamak zorundaydı. İçinde daha fazla saklanacak kelimelere yer yoktu çünkü.

Semih başımı tutup kaldırdı. Benimle göz göze geldiğinde acımı paylaştığını gördüm. Ceylin'in de yanakları göz yaşlarıyla ıslanmıştı. "Pamir'in bir babası olmasını senin kadar istiyoruz. Biliyorsun, değil mi?" dedi Semih. "Hak ettiği aileye sahip olması için her şeyi yaparım Elis. Sen ona güvendiysen ben de güvenirim. Ama seni üzerse... Pamir'imizi üzerse kimse onu elimden alamaz." dediğinde ağlamakla gülmek arası bir ses çıkardım.

"Ona güvenip bir yola çıkabilir miyim Semih? Ya hiçbir şey umduğum gibi gitmezse?"

"Eğer öyle bir şey olursa biz burada olacağız. Daha önce nasıl toparlandıysak, nasıl birbirimizi koruyup destek olduysak yine olacağız. Sen yalnız değilsin Elis. Hiçbir şeyi yalnız halletmek zorunda değilsin. Verdiğin

her kararda arkanda ailenin olduğunu bileceksin. Hata yapmaktan korkmayacaksın çünkü ailen hata yaptığında seni terk etmez, sana sahip çıkar. Seni korur. Seni hayatta tutar. Aile olmak için kan bağına ihtiyacımız yok. İhtiyacımız olan tek şey sevgi ve güven. Seni seviyoruz, sana güveniyoruz ve seni asla terk etmeyeceğiz. Hiçbir şeyden korkma, tamam mı?"

Üç kardeş birbirimize sokulmuş ağlaşırken Safiye annemiz elinde bir tepsiyle içeriye girdi. Pamir bize temkinli bakışlarla yaklaşırken üçümüz birden kollarımızı açtığımızda yüzü rahatladı. Koşarak aramıza girdiğinde onu öpücüklere boğduk.

"Barıştınız mı?" diye sordu Pamir. "Barıştık tabii. Biz hiç küsemeyiz ki birbirimize." dedi Ceylin onun küçük burnunu sıkarken.

"Bak, dedim ben sana." Safiye anne tepsiyi alıp Ceylin'le Semih'in arasına oturunca ben de ayaklarının dibine bağdaş kurup oğlumu kucağıma aldım.

"O ne?" diye sorduğumda "Kadayıf sarması yaptık." deyip tabaklarımızı uzattı.

"Hadi canım!"

"Ne ara yaptın?"

"Safiş Sultan harikasın sen!"

Üçümüz bir ağızdan Safiye anneme övgüler yağdırırken tatlılarımıza yumulduk. Kadayıf sarması hepimizin en sevdiği tatlıydı. Ama sadece Safiye Sultan yaptıysa! Tatlının hâlâ sıcak oluşu beni mest ederken çatalla uğraşmadan kadayıf sarmamı elime alıp ısırması için oğluma uzattım. Pamir eline bulaşan şerbeti yalayarak yerken biz de ondan farklı değildik aslında.

"İhtiyacım olan tek şey buymuş resmen! Annem sen bir tanesin." deyip ellerine uzandığımda Semih ve Ceylin de yanaklarını öptüler. "Yapış yapışsınız, çekilin şuradan

diyerek bizi azarlasa da gözlerindeki sevgiyi görüyorduk Semih haklıydı. Aile olmak için ihtiyacımız olan tek şey sevgiydi. Ve biz birbirimizi çok seviyorduk.

. . .

Tatlıları yiyip dolu karınlarımızla bir yerlere yayıldık hepimiz. Ayakucumda uzanan Ceylin'i dürtüp "Barış nasıl?" diye sordum. Birden bana döndü. "Unutmuştum ben o şerefsizi! Niye şimdi konusunu açıyorsun?"

"Kim şerefsiz?" diye soran Semih'i, Pamir'in "Şerefsiz!" diye bağırışı takip etti.

"Oğlum! Şerefsiz çok kötü bir kelime. Bir daha söyleme, tamam mı?"

"Onlar söylüyor ama!"

"Ben onların ağzına biber süreceğim anneciğim. Gel sen yanıma." deyip Semih'in bacağını çimdikledi Safiye anne.

"Çocuğun yanında düzgün konuşun!"

"Ama anne öyle! Güzel güzel takılıyorduk. Mesajlaşmalar, canımlar cicimler... İyiydik bayağı. Hayır yani! Adam her gece 'İyi geceler.', her sabah 'Günaydın.' diyor, saçma sapan bahanelerle arıyor. E havaya girdim ben de. Haksız mıyım ama Elis? Sen olsan sen de girmez misin?"

"Girerim valla." dediğimde hırsla devam etti. "Aynen! Neyse işte... Güzel güzel konuşuyoruz, flörtleşiyoruz."

"Benim yanımda flörtleşiyoruz demeye utanmıyor musun kız sen? Ağabeyinim ben senin!"

Ceylin "Semih kes ya!" dediğinde bıyık altından güldüm. "İşte her şey harika... Bayağı çıkma teklifi bekliyorum ben derken... Hop! Çocuk ortadan kayboldu. Kesin o Tuğçe şıllığı tavladı benim yârimi! Ağzının içine duşup duruyordu zaten."

"Şıllık ne demek?" Oğlumun sorusuna karşı Safiye anne kızgın bakışlarıyla mırıldandı. "Çocuğun yanında düzgün konuşun diyoruz ama dinleyen yok ki!"

Ceylin "Şıllık... Yani çok şık olmak. Güzellik gibi bir şey." Pamir cevabı kafasında tarttıktan sonra Ceylin'in yanına gidip kırmızı hırkasının ucunu tutarak gülümsedi. "Çok şıllıksın Ceylin."

Ceylin'in ağzı açık kalırken Semih öyle bir kahkaha attı ki uzandığı koltuktan aşağı yuvarlandı. Safiye anne kıpkırmızı kesilirken ben mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyordum.

"Şimdi anneciğim..." dedim oğlumu yanıma çekip. "O öyle değil!"

"Nasıl?"

"Yani şıklık demelisin. Ceylin yanlış biliyor galiba. Diğer kelime yanlış anlaşılabilir. O yüzden kimseye söyleme tamam mı?"

"Nasıl yani?"

"Yani..." diyerek etrafa bakınıp destek kuvvet aradım. "Yani kakaya bok demek gibi oğlum." dedi Semih. "O yüzden sen şıklık de tamam mı?"

"Popoya göt demek gibi mi?"

"Aynen aslanım."

"Heyecanlı yerine azgın demek gibi mi?"

Pamir'in söylediği hepimizin Semih'e dönmesine neden olunca Semih suçlu bakışlarıyla mırıldandı. "Tamam oğlum, niye ayrıntıya giriyorsun?"

"Anladım." dedi Pamir. "Ama neden her şeyin ayıp bir anlamı var hiç anlamıyorum."

"Amcanla teyzen yüzünden oğlum. Sen en iyisi bir daha onların söylediği hiçbir şeyi bana sormadan kullanma tamam mı?" Pamir omuz silkince Semih'i bakışlarımla tehdit ettim. Ceylin anlatmaya devam edip hepimizi

saatlerce onu dinlemeye mecbur bırakınca Pamir'in kötü kelimelere olan ilgisi dağıldı.

Oğlum anneannesiyle birlikte uyumaya gittiğinde hepimizin seveceği bir film bulmak için bir saat kadar tartışıp sonunda Semih'in onayladığı bir film bulduk ama filmin yarısında hepimiz bir köşede uyuyakalmıştık bile

KAKTÜS TEAM

14. BÖLÜM

Lunapark gecesinden sonraki birkaç gün Doruk'la aramız harikaydı. İş konusunda samimiyetimizi önemsemiyor, hiçbir konuda bana öncekinden farklı davranmıyordu. Özel muamele göstermiyor oluşunu çok seviyordum. Başka türlüsü kendimi kötü hissettirirdi. Bazen onaylamadığı konularda sert çıktığında feci bozuluyordum ama o anı atlattıktan sonra mantıklı düşünebildiğimde her şey yoluna giriyordu. Dün geç saatlere kadar yoğun bir tempoda çalışıp güzel bir işi noktalamıştık. Doruk geldiğinden beri personelin ekip çalışması güçlenmiş, bu ruha adapte olamayanlar uyarılmış ya da gönderilmişti. Doruk işe başlar başlamaz her çalışanı, yapılan işleri dikkatle izlemiş ve üçüncü ayında sağlam bir ekip kurmayı başarabilmişti. Herkes yorgun bir hâlde gitmeye hazırlanırken patron bir güzellik yapıp ekibe pizza ısmarlayarak disiplinli çalışmalarından dolayı onları takdir etmişti. Onunla gurur duyuyordum. Gün geçtikçe Doruk un yeni bir yönünü keşfediyor ve bu sayede birçok duyguyu tadıyordum. Daha önce birini sevmiştim. Onun beni

gururlandırdığını hiç hatırlamıyorum. Bunun için bir sürü fırsatı olmuşken üstelik.

Bunları düşünmeyi bırakıp yaptığım işe odaklandım. Son birkaç saatte birkaç projeyle ilgili eski çalışmalarımızı inceleyip Doruk'un isteği üzerine bir rapor çıkarmıştım. Raporun çıktısını alıp dosyaladıktan sonra kendime kahve almak için ayağa kalktığımda asansörden inen Defne'yi gördüm. Beni görünce küçük bir kız gibi koşturarak yanıma geldi.

"Selam!" diye cıvıldayıp boynuma atladığında gülerek onu karşıladım. "Her zaman bu kadar enerjik olmaktan sıkılmıyor musun?"

"Senin gibi gözlerinin altında kopkoyu yorgunluk halkaları olan insanları görünce enerjimin kalbi kırılıyor." dediğinde ellerimi yanaklarıma koydum. "Öyle mi görünüyorum? Dün çok yoğun bir gündü. Ceylin yüzünden de pek dinlenemedim. Aşk acısı çekiyor da."

"Gerçekten mi? Bir ara ona uğrayayım, aşk acısı konusunda uzmanımdır, bilirsin." dedi Defne, başını asansöre doğru çevirerek. Baktığı yöne dönüp bize yaklaşan Semih'i gördüm. Yanında oğlumla birlikte!

Baştan aşağı simsiyah giyinmiş oğluma ve Semih'e bakarken şaşkınlıktan dilim tutuldu. Aynı botlar, pantolonlar, deri ceketler ve siyah güneş gözlüklerini takmış yanıma yaklaşırlarken Pamir'in saçlarını fark ettim. Beresinin altından görünen saçları düzdü!

"Oğluma ne yaptın?" dediğimde Pamir gözlüklerinin üstünden bakmaya çalıştı. Sanırım havalı olduğunu düşünüyordu ama o kadar şapşaldı ki yanaklarını ısırmak istedim. "Mükemmel buklelerine ne oldu?" dedi Defne oğlumun beresini çıkarıp. Pamir saçlarını düzeltirken Semih "Tarz değiştirdik." dedi. Defne ona kindar bir bakış atıp "Bu yaştan sonra Gotik mi olmaya karar verdin?"

diye sorunca Semih ona bakıp yüzünü buruşturdu.

Ellerini ceketinin iki yanından tutup etrafında dönerken "Cidden mi?" dedi. "Buna Gotik mi diyorsun?"

"Gotik ne ben bilmiyorum ama sence de çok karizmatik değil miyiz Defne?"

"Sen öylesin tatlım." Defne eğilip oğlumun yanağını öptükten sonra Semih'e döndü. "Ama bu adam için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

"Lisedeyken bana âşıktı." dedi Semih kulağıma eğilip bir sır veriyormuş gibi. "Söylemiş miydim?"

"Her karşılaşmanızda..."

"Ergendim!" dedi Defne ellerini iki yana açarak. Semih'e karşı artık duyguları yoktu ama geçmişte her ne yaşadılarsa birbirlerinden pek haz etmiyorlardı ya da Defne Semih'ten haz etmiyordu.

"Onu bırakın da bu ne hâl? Ve burada ne arıyorsunuz?"

"Bugün erkekler günü yaptık biz." Oğlumun saçlarına bakıp güldüm. "Onu saçlarından anladım." Bana sevimlice sırıtıp öpücük atınca farkında olmadan ben de ona öpücükler attım. "Resmen fön çektirmiş ya!" dedim gülerek. Defne Semih'e kindar bakışlar atmaya devam etmeye çalışsa da Pamir'e daha fazla kayıtsız kalamayıp güldü.

"Kız tavlayacağız, karışma sen." dedi Semih gözlüğünü çıkarıp yakasına asarken. "Senin şu patron nerede? Gelmişken bir görelim."

"Ne yapacaksın Doruk ağabeyimi görüp?"

"Sana ne kız!" dedi Semih onun saçını çekmek ister gibi bir tavırla. "Niye her haltın içindesin sen?"

"Aman be! Seninle mi uğraşacağım?" deyip arkasına döndü Defne. "Doruk ağabeyim burada mı?"

"Hayır. Bugün gelmeyebilir."

"İyi, ben gidiyorum o zaman. Şu gereksizle daha fazla yan yana duramam." Semih Defne'nin arkasından el sallarken sertçe koluna vurdum. "Âşık mısın sen bu kıza? Niye sataşıp duruyorsun?"

"Ne aşığı küçücük kıza?" dedi Semih iğrenir gibi. Defne bizden üç yaş küçüktü ama Semih ona bir çocukmuş gibi davranıyordu. Defne'yi asıl delirten de buydu. Yakışıklı ağabeyine hayran olan bir kızın duygularıyla bir dönem ona yaklaşmıştı ama Semih asla onun anlaşabileceği bir karakter değildi. Bu yüzden hislerinin tersine dönmesi uzun sürmemişti.

"Hem Semih amcam Ece ablaya âşık." diye araya girdi Pamir. İmalı bakışlarımı Semih'e çevirince bozulduğunu fark ettim. "Aslan parçası, hani aramızdaydı bu?"

"Hadi canım!" dedim inanamayarak. "Burada ben tüm kadınlara aşığım falan demen gerekmiyor muydu? Ne oluyor?" dedim heyecanla. Semih'in yüzüne ekşi bir şey yemiş gibi bir ifade yerleşince şaşkınlığım daha da arttı. Bir kız hakkında konuşmak istemiyorsa o kızın önemli olduğunu bilecek kadar uzun zamandır tanıyordum onu.

"Bunu irdeleyeceğim. Biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Tabii. Neyse, gidelim biz. Geliş amacımız da burada değilmiş zaten."

"Yemek yeseydik." dedim keyifle. Şu an üstüne gidersem ters teperdi bu yüzden akşam destek kuvvetlerle birlikte saldıracaktım.

"Acelemiz var bizim." diye geçiştirdi Semih bizi. "Hem Safiye anne dolma yapıyor bize, karnımızı doyurmayalım. Değil mi aslanım?"

"Evet." deyip Semih'in elini tuttu Pamir. "Hadi gidelim Semih amca." Semih yanağımdan bir makas alıp arkasını dönerken başımı sallayarak gidişlerini izledim.

Bu tarzları kesinlikle çok havalıydı ama konu ikisi olunca onları ciddiye alamıyordum. Çantamı kapıp arkalarından koşarak onlara yetiştim. Buraya kadar gelmişken öylece kaçmalarına izin verecek değildim.

Semih'in konuşmaktan kaçındığı konulara değinmeden keyifle yemeğimizi yedikten sonra onlar eve, ben de ajansa döndüm. Bugün Doruk'un gelmeyeceğini ve rahatça çalışabileceğimi düşünürken Doruk Ataoğlu asansörden çıktı. Onu içten bir gülümsemeyle selamlamak isterdim. Kahvesini özenle hazırlamak, çalışırken bir ihtiyacı olup olmadığını sık sık kontrol etmek ve bahaneler üreterek tüm günümü yanında geçirmek isterdim.

Yanında kahkahalarla gülen rahatsız edici derecede güzel bir kadın olmasaydı eğer. Gözlerimi onlara dikmiş bana doğru yaklaşmalarını izlerken kadının bakışları benimkilerle birleşti. Gülmekten yırtılmak üzere olan koca ağzıyla etrafına bakınıp bakışlarımı ona dikip dikmediğimden emin olmaya çalışırken başka yöne bakamayacak kadar sinirlenmiştim.

Bakışlarımdan rahatsız olup Doruk'un koluna girdiğinde elimdeki kalemi tüm gücümle sıkıp olabilecek en korkutucu bakışlarımla masama yaklaşmalarını izledim. Doruk beni fark ettiğinde kalın ve kavisli kaşları havalanıp başını hafifçe sallayarak bana göz kırptı.

Eğer tavrımın sebebini sorguluyorsa daha da sinirlenecektim ve bu Doruk ve yanındaki kadın için iyi olmayacaktı. Kadının kısacık eteğine yüzümü buruşturarak bakıp önüme dönmeye çalıştım. Doruk masamın önüne gelip ona bakmayacağımı fark ettiğinde parmaklarıyla masama vurdu.

"Merhaba Elis." dediğinde başımı salladım. "Arkadaşım ve benim için kahve getirir misin?" dedi kibarca. "Gamze'ninki sütlü olacak."

Başımı kaldırmadan gözlerimi Doruk'a çevirdim. "Efendim?"

Bana tuhaf tuhaf bakıp "Bir sorun mu var?" diye sorunca ayağa kalktım. Sanırım biraz fazla sert olmuştu çünkü Gamze koca ağzını büzerek bir adım geriye kaçtı. Bunun beni ne kadar tatmin ettiğinden bahsetmeyeceğim.

"Hemen getiriyorum." dediğimde Doruk bir teşekkür mırıldanıp koca ağızlı 'arkadaşını' da alarak ofisine geçti. Kapıları kapandığı anda kulağımı kapıya yapıştırıp neler konuştuklarını dinlemek için inanılmaz bir istek duydum ama neyse ki kontrolümü o kadar kaybetmemiştim. *Henüz.*

Kahvelerini hazırlayıp odaya götürdüğümde kadın upuzun bacaklarını üst üste atmış karşısında oturan Doruk'un gözleri önüne sermişti. İçimden süt beyazı bacaklarına tepsideki kahveleri dökmek geçince bir durdum. Kendime gelmek için başımı salladım ve kendimi bir parça mantıklı davranmaya davet ederek kahveleri servis ettim.

İkisinin ortasında dikilip beklemeye başladığımda ofise garip bir sessizlik çöktü. Doruk'un ve Gamze'nin bakışları bana odaklanmışken onları umursamıyor gibi bir tavır takınıp dümdüz karşıya baktım.

"Canım gidebilirsin." dedi Gamze. Elimdeki tepsiyle ağzına vursam beni dava eder miydi? Birkaç gün nezarethanede kalmayla kurtaracaksam buna değerdi bence. Kadının beni neden bu kadar irite ettiğini bilmiyorum. Şuh kahkahaları, yok denecek kadar kısa eteği ve Doruk'a sırnaşması yüzünden olması kuvvetle muhtemeldi.

Doruk "Oturmak ister misin?" diye sordu Gamze'nin cümlesinin üstüne. Böyle bir durumda asla kibar davranamazdım. "Eğer istiyorsanız..." deyip yüzsüzce ikili

deri koltuğa oturduğumda Gamze bana kuçumseyen bakışlar atıyordu. *Çok da umurumda!*

"Gamze üniversiteden bir arkadaşım," dedi Doruk. "Geçen gün bir yerde karşılaşmıştık, beni ziyarete geldiğini söylediğinde şirkete geçtim. Kapıda karşılaştık."

"İkiniz yakın arkadaş mısınız?" diye sordum açıklamasını yeterli bulmayarak. Gamze muhtemelen haddını bilmeyen biri olduğumu ve Doruk'un beni neden idare ettiğini düşünüyordu.

Doruk'un ise keyfi yerinde gibiydi. "Evet," dedi. "Gamze Rusya'ya yerleştiğinden beri ilk kez görüşüyoruz ama okuldayken yakındık."

"Ne kadar yakın?" sorusu tamamen beynimden ve mantığımdan habersiz dudaklarımdan fırlayınca Doruk'un bakışlarına açıkça eğlenceli parıltılar yerleşti.

"Oldukça." diye ara girdi Gamze. "Bu arada sen kimdin canım?" *Kafasını duvara sürtüp kıvılcım çıkartmak istiyordum.*

"Ben Elis." dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "Memnun oldum." Doruk'un gülüşü Gamze'nin yüzünün asılmasına sebep oldu. Kaşlarını çatıp Doruk'a döndü. "Yemeğe gitsek mi? Fazla vaktim olmadığı için buraya gelmiştim ama tekrar düşününce bunun iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Zaten yarın erkenden dönüyorum. Kim bilir bir daha ne zaman görüşeceğiz?"

Doruk ağzını açtığında içimdeki kıskanç kadın, sevdiğim adamın bu kadınla yemeğe gitme ihtimalinden o kadar korktu ki kendimi birden yüksek bir ses tonuyla hızlıca konuşurken buldum.

"Doruk Bey gelemez!" ikisi birden bana dönünce elimi enseme atıp hafifçe kaşıyarak zaman kazanmaya çalıştım. "Programımız vardı. Sete gitmeniz gerekiyor. Orada bir sorun çıkmış." Ben bir şeyler daha geveledikten Doruk bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı.

Evet." dedi ayağa kalkıp. "Üzgünüm Gamzeciğim. Hiç vaktim yok. Bir dahaki sefere görüşelim olur mu?" *Olmaz.*

Gamze açıkça bozularak "Öyle olsun." diye mırıldandı. Ayağa kalkıp elini Doruk'un yanağına koyup samimi bir öpücükle ona veda ederken hayatımda ilk kez kıskançlığı bu kadar şiddetli hissettim. Birisi kalbimi yumruğunun içine almış, acımasızca sıkıyor gibiydi. Doruk'un hayatında bir yerim olmadığını düşündüm. Onun yanındaki kadınlara gülümsemek zorunda kaldığım, onlarla tanışıp hiçbir şey yapamadığım bir hayat düşündüm. Doruk'un beni istemediğini, başka bir kadına âşık olduğunu düşündüm ve bu canımı tahmin edemeyeceğim kadar çok yaktı. Hayatımda ilk kez benimle ilgisi olmayan bir insandan ölesiye nefret ettim. Doruk'un yanında benim değil de Gamze'nin durduğu, onun ellerini tutanın ben değil de o olduğu görüntüler gözümün önünde uçuşup dururken bunun beni ne kadar yaralayacağıyla yüzleştim. Doruk'u hayatıma alıp almamayı bunların doğuracağı sonuçları düşünürken bu saatten sonra hayatımda olmamasının da beni asla mutlu edemeyeceğinin farkına vardım.

Doruk Gamze'yi uğurlarken yerimden kıpırdamadım. Gelip tam karşımda durduğunda, güzel gülüşüyle bana baktığında yerimden kıpırdamadım. Başını hafifçe yana eğip sevimli bir tavırla göz kırptığındaysa daha fazla dayanamadım. Küçük kızlar gibi omuz silkip "Ne itici bir kadın." dedim en sonunda. "Tavırları hiç samimi değil. Zaten Rusya'da yaşıyormuş. Oranın insanları havasından mıdır nedir, çok soğuk oluyor. Bence sen bir daha görüşme bu kadınla."

"Tamam."

"Hayır yani ben senin iyiliğin için söylüyorum. Nasıl

sinsi bakıyor, baksana. Öyle bakan kadından arkadaş mı olurmuş canım? Yani beni ilgilendirmez tabii ama- Ne?"

"Tamam." dedi Doruk dudağını ısırıp. Kahkahasını yutmaya çalıştığı öyle belliydi ki! "İstemiyorsan görüşmem. Benim için senin kadar önemli biri değil." Yüzüme oturan şaşkınlığın ardından gelen o müthiş keyfin etkisiyle tüm kaslarım gevşedi ve yüzüme kocaman bir gülücük kondu. Bir şey söylemek istedim ama beni önemsediğini söylemesi o kadar hoşuma gitti ki bunun üzerine söyleyebileceğim bir şey yoktu. Ağzımı açarsam konuşmayı boş verip onu öpebilirdim. Doruk kıkırtıya benzeyen bir sesle çeneme dokunup "Hadi hazırlan." dedi. "Sete gidelim. Eğlenceli bir reklam filmi çekiyorlar. Hoşuna gidecek."

"Aslında gitmemiz gerekmiyordu." dedim zerre utanmadan. "Onu ben uydurdum."

"Fark ettim." Sesindeki mutlu tını kalbime çarpıp canımı yakan hissi uzaklaştırırken "O zaman gidelim." deyip masama döndüm. Dağınıklığımı toparlayıp çantamı alırken Doruk yanıma geldi. Sessizce asansöre bindiğimizde ifademi normale döndürmeyi başarabilmiştim ama Doruk hâlâ gülüyordu.

"Öyle sırıtmaya devam edecek misin?"

"Evet." dedi yüzsüzce. Kızmak istedim ama gülüşüme engel olamadım. Sinirlerim bozulmuştu! Bu adam bana tüm duyguları bir arada yaşatıyordu resmen.

"Kendi arabamla gideceğim." dedim dışarı çıktığımızda. Arabam sonunda geri dönmüştü. Semih'in getirdiği faturadaki rakam beklediğimin çok altındaydı. En az yarısını kendisinin ödediğine emindim ama kanıtlayamadığım için susmak zorunda kalmıştım. Bir daha Semih'e böyle işleri yaptırmayacağımı söyleyip dursam da her seferinde yine aynı şey oluyordu.

Doruk'un uyarısını dinlemeden arabama binip onu takip edeceğimi söyledim ama reklam çekiminin yapıldığı set merkezi çok uzaktı. Bu yüzden yola çıktıktan sonra Doruk'un arabasına binmediğime biraz pişman olmuştum. Hava kararmış olduğu için ıssız ve karanlık yollar korkutucu görünüyordu. Doruk'un yakında olduğunu, gerilecek bir şey olmadığını kendime hatırlatıp dururken set ışıkları görüldü. Arabaları park edip indiğimizde Doruk'un yönlendirmesiyle yürürken prova yapan oyunculara göz gezdirdim.

Ürkütücü bir ortamda eğlenceli bir reklam filmi çekiyorlardı. Set genç kadronun neşeli gürültüsüyle doluydu ve ortamın ürkütücü havasını yok etmişlerdi. Yürürken biraz sert bir şekilde tökezleyince Doruk'un ilgisinin odağı oldum. Bir şeyimin olmadığından emin olduktan sonra dikkatli olmamı söyleyip tatlı bir tavırla yanağımı öptü. Yanağıma kondurduğu küçük öpücüklere artık alışmayı deniyordum ama her seferinde heyecandan ölecek gibi olmama engel olamıyordum. Son birkaç gündür ajansta olmadığımızda her selamlaşmamızı yanağıma kondurduğu minik öpücüklerle taçlandırıyordu ve bu onunla sürekli dışarıda karşılaşmak istememe sebep oluyordu.

Yan yan durup bir süre çekimi izledik. Etrafta dolaşıp oyuncularla konuştuk, yönetmenleri dinledik. İş yaptığımız firmanın yetkilileriyle sohbet ettik. Derken saat ilerlemişti ve hava epey soğumuştu.

"Biraz kaçalım mı?" diye sordu Doruk kulağıma eğilerek. Çantamdaki eldivenlerimi ve atkımı çoktan takmıştım ama buna rağmen donuyordum. Doruk'un üstünde ince bir kabandan başka bir şeyin olmayışı beni endişelendiriyordu.

"Nereye?"

"Gel." deyip elini belime koyarak beni arka tarafa yönlendirdi. Seti arkamızda bırakıp bir yokuşu çıkarken "Üşümüyor musun?" diye sordum.

"Hayır." deyip durakladı. "Ama sen üşüyorsun. Arabaya gidelim mi?" diye sorduğunda yola devam ettim. "Hayır, beni nereye götüreceğini merak ediyorum."

"Ama..." dediğinde koluna girip onu yürümeye zorladım. Birlikte bankların olduğu küçük bir tepeye çıkınca Doruk yukarıya bakmamı işaret etti. "Buradan yıldızların çok yakın göründüğünü söylediler. Seninle birlikte bakmak istedim."

Başımı kaldırıp yıldızlara bakarken gülümsememi saklamadım. "Çok tatlısın." diye mırıldanışım beni utandırsa da ağzımdan çıkmasına engel olamamıştım.

Yıldızlar elimi uzatsam tutabilirmişim gibi görünüyordu. Renkleri öyle parlaktı ki gözlerimi ayıramıyordum. "Soğuk havalarda yıldızlar böyle parlaksa kar yağacağı söylenir." dedim öylesine konuşarak. "Pamir yıldızları çok seviyor. Bu yüzden bazen belgesel izliyoruz ya da hikâyeler okuyoruz. Burayı görse çok sevinirdi." deyip iç çektim. "Ne kadar güzel, değil mi?"

"Evet." Yıldızlara değil de bana baktığını görünce ona döndüm. Bakışlarımız birleştiğinde bir adım yaklaştı. "Çok güzel."

Kalbim artık alıştığım o yüksek tempoya girip küt küt atarken yüzüne bakmak beni utandırdı. Başımı eğip boynumdaki atkıya gömdüm.

"Elis, bir şey sorabilir miyim?"

Çekingen sesi tekrar ona bakmama neden oldu. Meraklı bakışları yüzümü yoklarken "Tabii." dedim.

"Pamir'in babası nerede?" diye sorduğunda içimdeki tüm güzellikler küflü bir kuyunun içine çekilmeye başladı. Kuyunun pis kokusundan kaçmaya çalışsam da

içindeki kötü hatıralar her şeyi bastırıp beni etkisi altına almıştı.

Cevap vermediğimi görünce mahcup bir tavırla "Cevap vermek zorunda değilsin." dedi. "Beni ilgilendirmediğini biliyorum. Sadece... Merak etmeden duramıyorum."

"Bilmiyorum." dedim sessizce. "Ayrıldığımızda Amerika'ya gitmişti. Orada üniversiteye gittiğini duydum ama şu an ne yaptığıyla ilgili bir fikrim yok. Umurumda da değil." dedim kayıtsız görünmeye çalışarak.

"Hiç görüşmediniz mi? Yani... Pamir için bile?"

"Hayır." dedim buruk bir tebessümle. "Oğlum babasıyla hiç tanışmadı."

"Özür dilerim." dedi Doruk. Sesinden ne hissettiğini anlayamıyordum. "Seni üzmek istememiştim."

Ellerimi ceplerime sokup arkamızda kalan banka oturdum. Bir süre öylece bana baktı. Elimi banka, yanıma koyup gelmesini işaret ettiğimde yanıma oturdu. Yanımda olmasından güç alarak konuşmaya başladım. Onu hayatımda istiyorsam her şeyi anlatmam gerektiğini düşünüyordum.

"Bazen kâbuslarımda onu görüyorum. Oğlumu benden alıyor. Bir daha onu bulamayacağım bir yere götürüyor. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, sesimi kimse duymuyor. Elimden hiçbir şey gelmiyor."

"Onu istemediğini söylememiş miydin? Neden senden almasından korkuyorsun?"

"Biz evlendiğimizde 18 yaşındaydık. Lise yeni bitmişti. Mert'e çok âşıktım ve bana evlenme teklifi ettiğinde hiçbir şeyi düşünmedim. Zaten bir ailem yoktu. Amcamın evine dönmemek için her şeyi yapacak durumdaydım. Mert'le evlendiğimizde her şeyin mükemmel olacağını sanıyordum ama olmadı. Bana verdiği tüm o sözler bana olan aşkı... Sadece birkaç hafta sürdü.

"Mert hiç zorluk yaşamamış biriydi. Ailesi önüne tüm imkânları sermişti, hiçbir şey için çabalaması gerekmiyordu. Geçim sıkıntısıyla hiç tanışmamıştı. Biz öyle, birdenbire evlenince annesi delirdi. Aslında hak veriyordum o zamanlar ona. Benim de oğlum bu kadar gençken bir kızı karım diye karşıma çıkarsa sinirlenirim diye düşünmüştüm. Ama Nesrin Hanım sadece sinirlenmedi. Benden nefret etti. Kocasıyla birlikte hayatımı mahvetmek için ellerinden geleni yaptılar. Mert birden sadece cüzdanındaki parayla kalınca sudan çıkmış balığa döndü tabii. Bir süre Semihlerin yazlığında kaldık ama Semih'in ailesi Mert'in ailesini desteklediği için oradan da kovulduk. Semih'in bize yardım etmesine izin vermediler. Kimsenin yardım etmesine izin vermediler. Çalışabileceğimizi, hayatımızı kurabileceğimizi söylediğimde Mert benimle dalga geçti. Yüksek mevkilerde çalışacak biriydi o. Hayatı boyunca önünde hizmet eden insanlar olmuştu; hizmet edecek kişi kendisi olamazdı. O kadar kibirli olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim." Dişlerimi sıkıp sesimin titrememesi için bir süre bekledim.

"Mert çaresiz kaldıkça beni suçladı. Evlenmeyi teklif eden ve bunda ısrarcı olan ben değildim ki! Beni ikna eden oydu. Ben de çok gençtim. Kurduğum pembe hayallerin içinde her şeyin üstesinden gelebileceğimizi sanmıştım. Ama Mert hiçbir şey için sorumluluk almadı. O ailesinin desteği olmadan ayakta durabilecek biri değilmiş. Böyle davranacağına ihtimal bile vermezdim ama bir insanı zor günlerinde tanıyabiliyormuşuz ancak. Aslında bunu bilmem gerekirdi. Ailemin ölümüne kadar beni çok seven amcamla yengem başlarına kaldığımda o kadar değişmişlerdi ki onlardan kaçabilmek için başka bir şehre okumaya gelmiştim. Artık her şeyin değişeceğini, beni gerçekten seven birini bulduğumu

sanırken Mert de aynısını yaptı. Son sınıfın başlarında çıkmaya başladığımızda onun için her şeyden önemliymişim gibi davranmıştı. Komikti, ilgiliydi, beni çok sevdiğini düşünüyordum. Bu yüzden onunla evlenmekten hiç korkmamıştım. Sonra... Karşılaştığımız ilk sıkıntıda annesinin onu çok bunalttığını, ondan kaçmak istediğini söyleyip duran adam o değilmiş gibi beni ailesiyle arasını bozmakla suçladı. O kadar değişti ki ne yapacağımı bilemedim. Tanıdığım adam kaybolmuş; yerine kibirli, bencil bir adam gelmişti. Sonra hamile olduğumu öğrendik. Mert çok sinirlendi. Ertesi gün hayatımdan çıkıp giderken söylediği tek şey bebeği aldırmam için para bıraktığıydı."

Doruk'un ağzından öfkeli bir mırıltı çıktı. Ne söylediğini anlamasam da tahmin edebiliyordum. "Kendimi o kadar aşağılanmış hissettim ki!" Dudaklarımı birbirine bastırarak hıçkırıklarımı yutmaya çalıştım. "Ben bir fahişe değildim Doruk. Onun gönül eğlendirebileceği biri değildim! Karısıydım ben onun. Kendi istekleri doğrultusunda hayatıma öylece girip çıktı. Ona hiçbir şey olmadı, biliyor musun? Ben sadece birkaç günlük can sıkıntısıydım onun. Fiyaskoyla sonuçlanan bir macera... Beni terk ettiği anda mükemmel hayatına geri döndü. Ne kadar büyük sıkıntılar çektim, bilemezsin!" Gözyaşlarım tüm direnişime karşın yanaklarıma düştüğünde hırsla onları sildim.

"Ne kadar çabalamak zorunda kaldım, bilemezsin Ben her şeye tek başıma göğüs gererken onun bir yerlerde hiçbir şeyi ciddiye almadan hayatını yaşamasını hazmedemiyorum!" Doruk beni kendine çekip sarıldığında göğsüne sığındım. Hıçkırıklarımı göğsünde boğarken yumruklarımı göğsüne dayamış ağlamamı durdurmaya çalışıyordum.

"Lütfen ağlama." dedi acı çeker gibi. "Sen tanıdığım en güçlü kadınsın Elis. Elimde olsaydı karşına ilk çıkan adam olmak için her şeyi yapardım. Elimde olsaydı Mert'ten önce seni ben bulur ve hiç bırakmazdım. Öyle değerlisin ki sana bir kez bakınca ışığının peşinden gitmemek imkânsız." Sesi kalbimdeki acıyı dindirirken saçımı okşayan eli ruhumu iyileştiriyordu. Başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Öyle değerlisin ki herkes sana sahip olamaz. Herkes değerini bilemez. Yalnızca sana gerçekten bakanlar görebilir bunu. Yalnızca sana gerçekten kıymet verenler ışığınla aydınlanabilir. Yalnızca sana gerçekten değer verenler seni hak edebilir."

İç çekişlerim şiddetlenirken Doruk'a daha sıkı tutundum. "Lütfen artık ağlama. Ağlamana dayanamıyorum."

"Ondan nefret ediyorum." dedim boğuk sesimle. "Bebeğimi üstündeki ceket kadar bile önemsemediği için ondan nefret ediyorum. Hayatımda beni karşılıksız sevebilecek belki de tek kişiyi öldürmemi istediği için ondan nefret ediyorum! Bir gün gelip onu elimden alacak olma ihtimali olduğu için ondan nefret ediyorum Doruk! Ondan o kadar nefret ediyorum ki bu nefretin beni tüketmesinden korkuyorum."

"Kimse oğlunu senden alamaz." Sesindeki inanç uzansam dokunabileceğim kadar gerçekti. "Buna asla izin vermem."

"Bilmiyorsun. Ya bir gün fikrini değiştirirse? Ya bir gün baba olmak istediğine karar verirse? Onlar çok güçlüler. Ya iğrenç paralarıyla oğlumu benden alırlarsa? Ben ölürüm Doruk. Ben oğlum olmadan yaşayamam."

Bugüne dek ne Semih'e ne de Ceylin'e söyleyebildiğim şeyler birkaç aydır tanıdığım ama tüm kalbimle güvendiğim adamın göğsünde saklanırken zahmetsizce dökülüyordu dudaklarımdan. Doruk'un beni ve oğlumu

sahiplenişi korkularımın üstünde bir kahraman gibi dikiliyordu. Endişeleri benden uzaklaştırıyor, kulağıma güvende olduğumu fısıldıyordu. "Öyle bir şey olmayacak." dedi Doruk yüzümü ellerinin arasına alıp. "Yanında kalmama izin verirsen öyle bir şey asla olmayacak."

"Ne?" diye sorduğumda alnını alnıma dayadı. "İzin ver, elini tutayım." dedi nefes nefese. "İzin ver, hep yanında olayım. İzin ver, seni ve oğlunu her şeyden, herkesten koruyayım." Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında beklemediğim öpücük karşısında donakaldım. Geri çekilip fısıldadı. "İzin ver, sana hak ettiğin mutluluğu yaşatayım."

"Ya sıkılırsan?" Sesim bin parçaya bölünmüş, iliklerime işleyen korkuyu ortaya çıkarmıştı. "Benimle olursan oğlum da girecek hayatına. Ya zor gelirse? Ya..."

"Ben Mert değilim." dedi öfkeyle. "30 yaşındayım Elis. Sorumluluklarımı biliyorum. Ne istediğimi biliyorum! Bir ailenin özlemini çeken tek kişi sen değilsin. Ben de kendi ailemi kurmak istiyorum. Birinin hayatındaki en önemli kişi olmak, onlar için her şeyi yapmak istiyorum. Pamir Ege harika bir çocuk. Öyle bir çocuğun hayatında olması beni yalnızca gururlandırır." dedi tüm samimiyetiyle. "Ve sen... Ne kadar güzel olduğunun farkında mısın? Bahsettiğim şey sadece dış görünüşün değil. Görünüşünün yanında kalbin o kadar güzel ki! Duygularının, güçlü duruşunun ardındaki o kırılgan kadın o kadar güzel ki! O kadının tüm acılarını dindirmek istiyorum. O kadına kalbimi açmak istiyorum. O kadın için her şeyi feda etmek; ona ve oğluna sahip olmak istiyorum."

Kanat çırpan kalbim her kelimeyle birlikte beni bulutlara çıkarıyordu. Dilimde gökkuşağının tadını duyumsuyordum. Doruk beni istiyordu. Bana sevgiyi, güveni

huzuru vadediyordu. Kalbini ellerime büyük bir teslimi yetle bırakıyordu.

Konuşmak için ağzımı açtığım sırada yüzume düşen zerrecikle bakışlarımı karanlık geceye çevirdim. Elımı uzattığımda ellerime düşen taneler birkaç hafta önce Doruk'la yaşadığımız bir anıyı bıraktı avuçlarıma.

"Kar yağıyor." Sesim bir mucizeye şahit olmuşçasına hayran çıkmıştı. Bazen yüce bir güç hayatımıza hissedebileceğimiz küçük dokunuşlar bırakır. Başkaları için hiçbir şey ifade etmeyecek bir olay sizin hayatınızın dönüm noktası olur mesela. Sizin için dünyanın en önemli anıdır. Hayatınıza yön verir, fark ettirmeden geleceğinizi şekillendirir. Açıklayamazsınız, anlatamazsınız ama değerini bilirsiniz. Avuçlarıma düşen kar taneleri de benim için böyleydi. Asla unutamayacağım, mucizevî bir andı.

Doruk'a baktım. Ona tüm duygularımı ortaya dökerek baktım. Tüm vaatlerini kabul edip kalbimi ortaya koyarak baktım. Aramızdaki bakışma gecenin soğuğunda alev alev yanmamıza sebep olurken Doruk öne eğilip dudaklarıma uzandı. Ceketinin yakasına sıkıca tutunup onu karşıladım. Dudaklarının bıraktığı his daha önce deneyimlediğim her şeyi unutturdu. Kalbime çiçekler ekti. O çiçekleri birlikte büyütecektik. O çiçekler Doruk'un beni öptüğü her gün hayatımızı daha da güzelleştirecekti.

"Kar yağıyor." dedim bir kez daha. Alınlarımız birbirine yaslanmış, nefeslerimiz bir olmuştu. "Dileğin gerçekleşti mi?" diye sorduğumda bana baktı. Neden bahsettiğimi anladığını bakışlarında görebiliyordum. O bakışlara yerleşen tutkuyu gördüğümde soluğum kesildi.

"Evet."

"Ne dilemiştin?" Beni bir kez daha öptükten sonra parmağını dudağımda gezdirerek gülümsedi. "Seni opmeyi diledim."

"Ben ne diledim peki? Biliyor musun?" diye fısıldadım. Başını iki yana salladığında elimi yanağına koyup yeni çıkan sakallarını okşadım.

"Güvenebileceğim, sevebileceğim bir adam..."

"Dileğin gerçekleşti mi?" diye sordu beklentiyle gözlerime bakarak. Dudağından küçücük öpüp başımı salladım. "Evet. Umduğumdan daha fazlası gerçekleşti."

KAKTÜS TEAM

15. BÖLÜM

Oğlumun yanına uzanmış bana anlattığı masalı dinlerken dünyanın en huzurlu insanıydım. Birkaç saat önce kar taneleri saçlarımıza düşerken Doruk'la paylaştığımız öpücüğü hâlâ dudaklarımda hissediyordum. Kötü anıları bir kutuya hapsedip kutuyu kar taneleriyle mühürlemiştik. Yeni bir sayfayı el ele açmıştık. Bu sefer her şey farklıydı. Mert'le işler yolundayken bile hiç bu kadar güçlü duygular hissetmemiştim. Güven sandığım şeyin sadece umut olduğunu, aşk sandığım şeyin sığınacak bir liman ihtiyacı olduğunu Doruk'la tanıştıktan sonra anlamıştım. Her bakışında, her sözünde, bana yaklaşımındaki samimiyette, fikirlerime önem verişinde, kendini başkasından üstün görmeyişinde, bana her sarılışında daha iyi anlamıştım. Mert'le birlikteyken geleceğimiz hakkında düşünmeye korkardım. Ama Doruk'la her şey farklıydı. Daha tutkulu, daha sıcak, daha... Daha güzel olan her şey vardı onunla ilişkimizde.

Pamir'in esnemeye başladığını fark ettiğimde masalın devamını ben anlattım. Uykuya dalıp solukları yavaşla-

vınca saçlarına öpücüklerimi sıralayıp yavaşça kalktım yanından. Mutfağa gidip Safiye annemden öğrendiğim kış çayından yaptım biraz. Her ne kadar üşüdüğümü fark edemeyecek kadar aşk sarhoşu olsam da bugün Doruk'la birlikte soğuk gecede epey üşümüştük. Hasta olmamasını umdum. Ama olursa da ona bakmak için yanında olurdum. Bu düşünce içimi ısıttı. Doruk'u arayıp sesini duymak için karşı konulamaz bir istek duyarken kapının sesini duydum. Bakışlarım saate kaydığında kapıdakinin Doruk olabileceği düşüncesiyle heyecanla kapıya koşturdum.

"Siz miydiniz?" Semih'le Ceylin birbirlerine bakıp beni iterek içeri girdi. "Başka kim gelebilir ki bu saatte?"

"Hoş geldiniz." dedim içeriye geçerken. Ceylin'in sinirli, Semih'in de eğleniyor gibi bir hâli vardı. "Yine ne oldu?" diye sorduğumda öfkeyle soludu Ceylin.

"Semih beni kafam dağılsın diye dışarı çıkardı. Sözde biraz eğlenecektik. "Ee?" dedim merakla. "Lafı dolandırma!"

"Önce gittiğimiz yerde Barış'ı gördük. Yanında bir kız... Sarmaş dolaş! Kutlama yapıyorlar arkadaşlarıyla!"

"Sevgilisi mi varmış?" Sesim o kadar kindar çıkmıştı ki Semih güldü. "Demek ki!" Ceylin salondaki koltuğa oturduğunda Semih de yanına gidip kendince onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Peşin hükümlü olmayın. Sadece sarılıyorlardı."

"Şunun ağzına vur." Ceylin'in talimatıyla Semih'e vurmak için uzandığımda elimi itti. "Şimdi biz dışarı çıksak ve ben sana sarılsam... Bunu sevgilim görse..."

"Senin sevgilin yok." dedik Ceylin'le aynı anda. Semih sabır diler gibi iç çekti. "Konumuz bu mu şimdi? Demek istediğim bizi yakın gören birisi pekâlâ sevgili olduğumuzu düşünebilir. Neticede ben yakışıklı bir adamım

Sen güzel bir kadınsın. Ama Ceylin değil o yüzden bizim sevgili olduğumuzu düşünmediklerini sanmam." Ceylin parmaklarını uzatıp Semih'in ağzına sokmaya çalışırken gülerek aralarına oturdum. Yoksa kavga etmeye başlayacaklardı.

"Ana fikre odaklan!" dedi Semih kızarak. "Haksız mıyım?"

"Mantıklı konuştu." deyip omuz silktim. "Ama biz kadınlar mantıklı olmayı pek sevmeyiz. O yüzden..." derken Ceylin lafımı tamamladı. "Şerefsiz Barış!"

"Kesinlikle!" dediğimde Semih yanımızdan kalkıp karşı koltuğa geçti. "Manyaksınız. Hepiniz manyaksınız."

"Ece de mi?" diye sorduğumda Semih bana vurmak ister gibi öne atıldı. Keyifle Ceylin'e yaslandığımda arkadaşım gözlerini kısmış avına odaklanmıştı.

"Ece kim?"

"Hiç kimse." dedi Semih ama konunun üstünü örtmesine izin vermedim. Hem Ceylin'in kafasını dağıtacaktım hem de Ece'nin Semih için ne ifade ettiğini gerçekten merak ediyordum.

"Semih'in yeni aşkıymış."

"Ben de önemli bir şey sandım." dedi Ceylin somurtarak. Dirseğimle kolunu dürttüm. "Bence cidden âşık."

"Yok artık!" Ceylin beni zerre umursamazken Semih televizyonu açmış bizimle iletişimini kesmişti. "Ne yok artık? Şunun hâline bak. Konuşmamak için her şeyi yapıyor. Semih bir kızdan konuşmuyorsa..." dediğimde Ceylin bana döndü. "O kızdan gerçekten hoşlanıyordur" dedi heyecanla. Semih kumandayı bize atarken kahkaha attım. "Psikopat gibi ne birbirinizin lafını tamamlayıp duruyorsunuz lan! Evet, hoşlandığım biri var. Bu kadar! Dallanıp budaklandırmayın!"

"Ne kadar hoşlanıyorsun?"

"Kız kim?"

"Nerede karşılaştınız?"

"Durum nasıl gelişti?"

"Ay kesin direkt yavşamıştır bu hıyar!"

"İnanmıyorum Semih, gerçekten mi?"

"Zavallı kız! Neye bulaştığını bilmiyor tabii."

"Yalnız bu kıza yavşarken kız da aynı şekilde davrandıysa..." dediğimde ikimiz birden başımızı iki yana salladık. "Yok, Semih o zaman böyle davranmazdı."

"Tam buradayım, farkında mısınız?"

"Evet!" dedik aynı anda. "Pes!" Semih ayağa kalkıp gitmeye hazırlanınca iki yandan kollarını tutup aramıza aldık ve konuşturmak için türlü şantajlar yaptık.

Semih geçen gün gittiği davette tanıştığı tatlı kızdan bahsederken o kadar farklı görünüyordu ki Ceylin şoka girmişti. Daha önce Semih'in birinden bu kadar etkilendiğini hiç görmemiştik.

"Vay be!" dedim. "Çok sevindim Semih. Hemen tanışmak istiyorum."

"Sen önce bizi Doruk'la tanıştır da sonra Ece'yi düşünürüz."

"Ay evet!" dedi Ceylin. Hemen ardından ağlamaklı bir sesle ekledi. "Ya resmen hepiniz aşık oldunuz, sevgilileriniz olmak üzere. Bir tek ben mi sap kaldım? Semih ya! Niye hep böyle oluyor?"

"Aşkı yanlış yerde mi arıyorsun acaba?" dedim düşünceli bir tavırla.

"Öyle mi dersin? Haklısın aslında. Ekmeğini eline almış mülayim bir bey bulmalıyım belki de. Necla teyzenin oğlu doktor olmuş. Onunla mı evlensem ben? Neydi adı ya?"

"Inek Murat!" Ceylin koluma vurup "Inek deme ko ama." deyince kahkahalara boğulduk.

"Hadi bu salak hobbit ruh hastası da sana ne oluyor Elis?"

"Âşık oldu ya devreleri yandı ağabeyi." diyen Ceylin'e dil çıkardım. "Kız sen ne tatlı oldun böyle. Gel bir öpeyim." Ceylin'le birbirimize sarılıp yanaklarımızı şapır şupur öperken Semih bizden tiksindiğini bakışlarıyla açıkça ifade ediyordu.

"Lafı çevirdiğinizi fark etmedim sanmayın. O Doruk önce benim onayımdan geçecek!"

"Üzgünüm Semihciğim." dedim dudaklarımı büzerek. "Ama biz onay almamız gereken evreyi geçtik galiba."

"O ne demek?"

"Biz birlikteyiz."

"Ne kadar birliktesiniz?" Semih'in panikle sorduğu soruya Ceylin öyle çok güldü ki altına işemesi ihtimaline karşı tetikte bekledim. Ceylin'le yaşıyorsanız böyle şeylere en az bir kere maruz kalmışsınız demektir.

Ceylin'in elini tutup ellerimizi Semih'e doğru uzattım. "Bu kadar birlikteyiz."

"Sadece bu kadar mı?" Ceylin'in sorusuyla Semih ayağa kalktı. "Bu soruyu cevaplama. Sakın. Yarın beni o adamla tanıştırıyorsun."

"Birkaç gün sonra tanışırsınız."

"Yarın dedim Elis."

"Semih saçmalama! Gözdağı verir gibi... Ne o öyle ilk günden?"

"Gözdağı vereceğim zaten!"

"Aman da büyük ayının korumacı duyguları mı kabarmış?" Semih Ceylin'in üstüne üstüne geldiğini görünce kolluğun kenarına bıraktığı paltosunu alıp geri geri kapıya yürüdü. "Ceylin seni öldürürüm

"Ya gel biraz seveyim. Kanım kaynadı

"Barış'ın birazcık aklı varsa bir daha seni aramaz. Gidiyorum ben." deyip dış kapıyı açtı. Parmağını bana uzatıp "Yarın görüşeceğiz." dedikten sonra dışarı çıkıp kapıyı kapattı.

Ceylin salonun kapısının önünde öylece durduktan sonra bana dönüp dudaklarını büktü. "Şimdi niye öyle dedi ki?"

"Gel sen, anlatacağım ben, gel." dediğimde yanıma oturup Barış hakkında biraz mızmızlandı. Sonra ona Doruk'u anlattım. Tüm gece hayatımızdaki adamlar hakkında konuştuk. Gecenin sonunda hiç tanışmadığımız adamlar hakkında her şeyi biliyorduk. Çünkü Ceylin'in hep söylediği gibi, en yakın kız arkadaş olmanın gereğiydi bu.

* * *

Yıllardır hissetmediğim bir enerjiyle güne gözlerimi açıp özenle hazırlandıktan sonra yerimde duramadığım için erkenden ajansa gelmiştim. Kabanımı çıkarıp hayatımda ilk kez sabahın köründe üşenmeden maşa yaptığım saçlarımı düzelttim. Doruk'un ofisine girip evden getirdiğim termos bardağı masaya koyarken masasının üstünü toparladım. Odada biraz oyalandıktan sonra çıkmak için kapıya döndüğümde Doruk içeri girdi. Onu görünce nasıl davranmam gerektiğini bilemeyerek paniğe kapıldım. Dün her şey mükemmeldi ama sonrasında hiç konuşmamıştık ve bu düşüncenin aptalca olduğunu bilsem de bunun bir rüya olmasından korkuyordum.

"Günaydın." dedim utangaç bir tavırla. Doruk ağır ağır bana yürüyüp elini belime yerleştirdi. Dudaklarını alnıma bastırıp bir süre orada tuttuktan sonra hafifçe geri çekilip yüzüme baktı. "Günaydın."

Burnumdan aldığım derin soluklar yeterli değildi. Doruk bu kadar yakınımdayken, böyle güzel bakarken, bana küçük öpücükler verirken nasıl ayakta kalabildiğimi bilmiyordum. Zorlukla yutkunup heyecanımı bastırmaya çalıştım. Doruk saçlarımı omuzlarımdan geriye atarken konuşmayı denedim.

"Ben..." *Evet. Sadece denedim.* Devam etmem için yüzüme bakıyordu. İç çekerek rahatlamaya çalıştım. "Çok heyecanlandım!" dedim sitem eder gibi. Doruk'un dudağına konan gülücük beni utandırırken yüzümü omzuna gömüp saklandım ve bu tarif edemeyeceğim kadar hoşuma gitti. İstediğim zaman ona sığınabilirdim. Ona istediğim her şeyi söyleyebilirdim. Onu özgürce sevebilir, ondan ilgi bekleyebilirdim. Çünkü benim sevgilimdi! Buna tam anlamıyla alışabilmiş değildim hâlâ.

Doruk çenesini başıma yaslayıp "Güzel." dedi. "Heyecanlanınca kızaran yanaklarını seviyorum." Çenemi tutup yüzümü kaldırdıktan sonra "Ama onları öpmeyi daha çok seviyorum." deyip yanaklarıma içimi titreten küçük öpücükler bıraktı. Öyle mutluydum ki tek yapabildiğim sırıtmakla gülümsemek arası tuhaf bir ifadeyle ona bakmaktı. Bunu sonsuza dek devam ettirmeyi isterdim ancak ofiste olduğumuzu hatırlayınca refleks olarak boğazımı temizleyip geriye çekildim.

"Hadi artık!" dedim onu koltuğuna iterek. "İşine odaklan."

"Bu ne?" diye sordu yerine otururken. Termosun kapağını açıp içindekini kokladığında "Kış çayı." dedim. "Safiye anne bir sürü bitkiyi karıştırıp yapıyor. Tadı çok güzel. Hem de soğuk algınlığına falan iyi geliyor." deyip bakışlarımı masanın üstündeki dosyalara çevirdim. "Dün çok soğuktu ya. Hasta olma diye sana yaptım. Ama istersen önce kahve getirebilirim."

"Hayır." Elimi tutup dudaklarına götürdü. Parmaklarımın üstünü öperken "Teşekkür ederim." dedi. "Uzun zamandır benim için böyle şeyler yapan biri olmamıştı." Boştaki elim farkında olmadan saçlarına uzandı. Saçlarını okşarken aramızdaki bu tatlı yakınlık o kadar doğal geliyordu ki yıllardır böyleymişiz gibi hissediyordum. "Nursena Hanım yapmaz mı böyle şeyler?"

"Fırsatı olsa yapardı ama yalnız yaşamaya alışınca ona benimle ilgilenmesi için pek şans vermedim sanırım."

"Bana şans verecek misin?"

"Benimle ilgilenmenden daha çok istediğim bir şey yok." deyince dudaklarımdan mutlu bir kıkırtı döküldü.

"Memnun oldum." dedim geriye çekilirken. Bana kalsa bütün gün dibinden ayrılmazdım ama her an biri içeri girebilirdi bu yüzden artık masama dönmem gerekiyordu. "Onun hepsi bitecek." deyip yanından ayrıldığımda ikimiz de gülümsüyorduk.

Kendimi öyle iyi hissediyordum ki içimdeki sevgi dolu kadın ortaya çıktığında onu engellemeyi düşünmedim bile. Gün boyunca herkesle bıcır bıcır konuşup önüme gelene sarılmaya kalkmıştım. Öğlene doğru Doruk'la yemeğe çıkıp çıkmayacağımızı düşünürken Semih geldi. Takım elbiseyle gezmeyi çok sevmezdi ancak babasının katı kuralları nedeniyle çalışırken klasik takımlar giyiyordu ve bu hâldeyken yanından geçen her kızın aklını başından alıyordu.

"Doruk Bey içeride mi?" diye sordu beni tanımıyormuş gibi sıkılgan bir sesle. "Semih defol git!" diye tısladığımda kaşlarını çattı. "Kim oluyorsun da benimle böyle konuşuyorsun?"

"Cidden mi? Çocuk muyuz Semih? Ne yapıyorsun Allah aşkına?"

"Anlaşıldı, kendim giderim." deyip Doruk'un ofisine

yöneldiğinde ayağa kalktım ama kapıyı açmadan önce onu yakalayamadım. Semih içeriye girip kapıyı yüzüme kapattıktan bir saniye sonra kendimi ofise attım.

"Özür dilerim!" dedim telaşla. "Bir yanlışlık oldu."

"Yanlışlık yok," dedi Semih çekiştirdiğim kolunu silkeleyerek elimden kurtulurken. "Ne biçim çalışanlarınız var böyle." dediğinde Doruk'un kaşları çatıldı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi koltuğunda geriye yaslanırken. Allah'ım! Öyle yakışıklı görünüyordu ki beni onun karşısında bu duruma düşürdüğü için Semih'in ağzını burnunu kırmak istiyordum.

"Ben beyefendiye yardımcı olurum!" dedim Semih'i Doruk'a doğru gitmesin diye tutarak. Saçma bir itiş kakış yaşadıktan sonra patladım. "Yemin ediyorum güvenliği çağırırım!"

"Durduğun kabahat!"

"Semih!" diye cırladığımda yerinden kalkmak üzere olan Doruk durdu. Kaşlarını kaldırdığında yüzünden Semih'in kim olduğunu çözdüğünü anladım. Kolunu sertçe itip "Seni öldüreceğim!" diye tısladım. "Yemin ediyorum, seni öldüreceğim!"

"Ben bir çay alayım." dedi bana aldırmadan. Çekiştirdiğim ceketini düzeltip büyük adımlarıyla Doruk'un masasının önüne geçip elini uzattı. "Semih Üstundağ."

"Doruk Ataoğlu." Doruk ayağa kalkıp onunla tokalaşırken birbirlerine tehditkâr bakışlar atıyorlardı. Semih Doruk'un işaretiyle deri koltuğa otururken Doruk sandalyesine oturmak yerine Semih'in karşısına geçti. Ben Semih'in ağzından çıkacak saçma bir şeye karşı tetikte beklerken onun bakışları bana döndü. "Çay istemiştim. Demli olsun."

"Çayınız bitmiş," dedim yapmacık bir gülümsemeyle. "O halde bir Türk kahvesi alayım."

"Semih!" dediğimde "Bey!" diye ekledi. Her ne kadar ciddi tavrından taviz vermese de onu herkesten iyi tanıyordum. Şu an o kadar eğleniyordu ki!

"Semih Bey özel olarak konuşmak istiyor sanırım." dedi Doruk. Sonra bana dönüp yatıştırıcı bir tavırla "Sorun yok." dedi. "Bizi biraz yalnız bırakabilirsin." Tereddüdümü ikna edici bakışlarıyla giderdiğinde oflayarak arkamı döndüm. Kapıdan çıktıktan sonra kulağımı dayayıp dinlemeyi düşündüm ama birinin beni öyle yakalamasını göze alamadım.

Tam on yedi dakika boyunca içeride kaldılar ve ben hiçbir şey duyamadım. Tırnaklarımı yiyerek otururken gözümün önüne Semih'in Doruk'a saldırdığı görüntüler geliyordu. Semih sürekli vücut çalıştığı için her yanı kastı ve dövüş sporlarına karşı aşırı ilgiliydi. Doruk'un ondan dayak yiyeceğini düşünmüyordum elbette. Semih kadar iri olmasa da Doruk da çok güçlü görünüyordu; hakkından gelebileceğine emindim. Ve şu an neden bunu dert edindiğimi bile bilmiyordum. Kavga etmeleri için bir neden yoktu ki!

Daha fazla dayanamayıp içeriye girdiğimde ikisini karşılıklı gülerken gördüm. Kapıyı çalmadan girdiğim için Semih başını iki yana sallayarak "Buna nasıl tahammül ediyorsun sen?" diye sorunca Doruk bana göz kırptı.

"Aslında onu kovmayı düşünüyordum."

"İyi fikir dostum." dedi Semih ayağa kalkarken. Elini uzatıp Doruk'la tokalaştıktan sonra "Akşam görüşürüz." deyip bana doğru yürüdü. Dik dik ona baktığımı fark edince burnumu sıkıp "Seninle de görüşürüz." dedi. "Şimdi işe dönmem gerek. Daha sonra bana dilediğin gibi bağırabilirsin."

Ofisten çıkıp giderken onunla konuşmadım. Doruk'a

döndüğümde deri koltuğa rahatça oturmuş bana bakıyordu. "Ne söyledi?"

"Niye bu kadar endişelendiğini anlamadım" dedi Doruk. Yanına gitmem için elini uzattığında öne çıkıp elini tuttum. "Semih bazen fazla korumacı olabiliyor. İlk dakikadan karşına çıkıp gözdağı veriyor gibi görünmesini istemiyordum."

"Eh, vermedi diyemem." Yüz ifademi görünce güldü. "Öyle bakma. Sorun yok. İyi anlaşacağımıza eminim."

"Bazen biraz salak olabiliyor ama Semih harika biridir. Hayatımdaki en önemli insanlardan biri o. Bu yüzden iyi anlaşmanızdan daha çok istediğim bir şey yok." Koltukların ortasındaki alçak sehpaya oturduğumda dizlerim Doruk'un dizlerine çarptı. Elimi tutan elini avuçlarımın arasına aldım. Ellerinin sıcaklığı tüm bedenimi ısıttı ve sevgisini her zerremde hissettim.

"Ben de orada olmayı umuyorum." Zaten orada olduğunu söylememek için dilimi ısırdım. Çoktan benim için çok önemli, çok özel biri olmuştu. "Bu yüzden geçimsiz biri olsa bile senin için ona katlanabilirdim. Ama dediğim gibi; iyi anlaşacağımızı düşünüyorum."

"Tamam. Sevindim."

"Bu arada Semih'le nasıl tanıştın? Dün yaşananları anlatırken ondan bahsetmedin."

"Semih, Mert'in çocukluk arkadaşıydı." dedim birbirine dolanmış ellerimize bakarak. "Ama Mert'in bana yaptıklarından sonra Semih'in bir seçim yapması gerekti." Seçim yapmasını kimse istememişti ama Mert'e destek olsaydı onunla bir daha asla görüşmeyeceğimizi biliyordu. "Beni seçti." dedim omuz silkerek. "O, Ceylin ve Safiye anne olmasa hayatım nasıl olurdu tahmin bile edemiyorum."

"Zor olurdu ama yine de tutunmayı başarırdın." dedi Doruk. Bana olan inancı sesine yansımıştı. "Tanıdığım en güçlü kadın olduğunu söylemiş miydim?" dediğinde sırıttım.

"Eh... Ara sıra beni övmen hoşuma gitmiyor değil."

"İşi savsaklamaya devam edersen ara sıra sana kızmam da gerekecek ama." dediğinde ellerini bırakıp ayağa kalktım. "Gidiyorum patron!" demeden hemen önce yanağını öptüm ve odadan çıktım. Yüzümdeki gülümse uzun zaman orada kalacak gibiydi.

* * *

Semih'le Doruk dışarıda yemek yeriz diye konuşmuşlardı ancak madem hep birlikte ilk yemeğimizdi, sıcak bir ortam olsun diyerek Doruk'a bana gelmesini teklif ettim. Bu yüzden izin alıp iki saat erken çıktım. Eve gelip üstüme rahat bir şeyler giydikten hemen sonra kendimi mutfağa attım. Ceylin'e de yolda haber verip temizliğe girişmesini söylemiştim. Evi mümkün olduğunca temiz ve düzenli tutmaya çalışsam da Doruk özel bir misafirdi ve özenli bir hazırlığı hak ediyordu.

Ceylin salonu süpürürken patates, mantar ve biberle birlikte sosladığım tavuğu fırına atıp çorba ve pirinç pilavı yaptım. Daha farklı şeyler yapmak isterdim ama iyi bildiğim yemekler sınırlıydı ve yeni tarifler deneyecek zamanım yoktu.

Tatlı için aldığım kedidili bisküvileriyle de tiramisu yapıp dolaba attıktan sonra çıkan bulaşıkları yıkayıp salata için malzemeleri hazırladım.

Ceylin kendinden beklenmeyecek bir özen ve hızla evi toparlayıp temizledikten sonra Pamir'i almaya gitmişti. Safiye anneyi çağırıp garip bir ortam oluşmasını

istemiyordum çünkü Doruk'la çok yeniydik. Gerçi gelmek isterse onu kırmadan nasıl söyleyebileceğimi de bilmiyordum. Bu yüzden Ceylin Pamir'le dönüp Safiye annemin gelmeyeceğini söylediğinde rahatladım.

"Zamanı gelince Doruk gidip elini öpermiş, öyle diyor annem." dedi Ceylin gülerek. Oğlumun montunu çıkarıp yanaklarını öperken "İnşallah." diyerek güldüm.

"Doruk amca mı gelecek?"

"Evet oğlum."

"Aslan Kral'ı izlemiş mi?"

"Bilmem." dedim yüzünü ellerimin arasına alıp küçük burnunu öperken. "Gelince sorarız."

"O zaman ben o gelene kadar resim yapabilir miyim?"

"Tabii ki anneciğim." dediğimde okul çantasını arkasından sürükleyerek odasına girdi. Ben mutfağa tavuğu kontrol etmeye gittiğimde Semih de gelmiş, peşimde dolanıp nasıl yapacağımı söyleyip durmuştu.

"Ay daraldım ama Semih!" diye patladım omzumun üstünden fırına bakmaya çalışan arkadaşıma. "Zaten bugün sana kılım! Git içeride otur."

"Ne yaptı ki?" diye sordu Ceylin annesinin yolladığı kurabiyeleri kemirirken. Kurabiye tabağını önünden çekip güvenli bir yere kaldırdım.

"Doruk'la konuşmaya geldi. Daha ne yapsın? Size söyledim değil mi? 'Birkaç gün müsaade edin.' dedim. İlk günden adamı aileye almaya çalışıyormuşum gibi oluyor böyle."

"Çalışmıyor musun?"

"İşte bu yüzden sevgilin yok senin." dedi Semih Ceylin'e. "Erkekler ilk andan işleri ciddiye bindirmekten hoşlanmazlar. Önce serbest bırakacaksın. Kendine ivice bağlayacaksın. Sonra istediğini yaptırabilirsin adama."

"O zaman sen niye Doruk'la konuşmaya gittin?"

diye soran arkadaşımı başımı sallayarak destekledim. Semih'in eline bıçağı verip salata malzemelerini önüne iterken ben de tezgâhtaki kalabalığı topluyordum.

Semih gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıyırıp salatayı yapmak için tezgâhın başına geçti. Kaslı kollarıyla ustaca doğradığı salatalıklarla sergilediği şov şüphesiz birçok kızın kalbini çalabilirdi. "İkinizin durumu farklı. Elis geçmişte çok yıprandı. Tekrar biriyle birlikte olması beni mutlu eder ama önce adamı görmem lazımdı. Sağlam herif mi değil mi bilmek zorundaydım."

"Sağlam mıymış?" dedim ilgisiz görünmeye çalışarak. Her ne kadar kızsam da bir yönden Semih'i anlıyordum. Beni korumak istiyordu ve haksız da sayılmazdı.

"Öyle görünüyor." dedi Semih. "Yine de gözüm üstünde. En ufak bir yanlışında tepesine çökeceğim."

"Ben de Ece'nin tepesine çökeceğim günü bekliyorum. Bir görümce olarak görevimin getirdiği sorumlulukları uygulayacağım elbette."

"O kızıl kafanı koparırım çilli hobbit."

Ceylin Semih'in taklidini yaparken kapı zilinin çaldığını fark etmediler. Saçımdaki tokayı çıkarıp saçlarımı havalandırarak kapıya yürüdüm. Kapıyı açmadan hemen önce vestiyerin aynasından görünüşümü kontrol ettim.

Doruk gelmeden önce evine uğramış olmalıydı. Çalışırken giydiği takımların yerine spor kıyafetler giymişti. Takım elbiseleriyle karizması farklıydı ama bu tarzını daha çok seviyordum. "Hoş geldin." dedim elinde rengârenk çiçeklerden oluşan bukete bakıp kocaman gülümserken. Ayakkabılarını çıkardığında vestiyerden Semih'in terliklerini çıkardım.

"Hoş buldum."

İçeri girip çiçekleri uzatırken bir eli belime dolanmıştı. Buketin ortasındaki kırmızı gülleri görünce mest olmuş

bir hâlde yanağını öptüm. "Teşekkür ederim. Çok güzeller."

"En sevdiğin çiçek ne?" diye sorduğunda boştaki kolumu omzuna dolayıp ona sarıldım.

"En sevdiğim çiçek, senin getirdiklerin. Hangi tür olduğu önemli değil. Senden gelmiş olmaları önemli."

"Bu kadar güzel olursan bana ne olur hiç düşünmüyor musun?" dedi dünyanın en tatlı sitemiyle. Yanağını bir kez daha öpüp elini tutarak onu içeriye geçirdim. Bu arada Ceylin ve Semih de sesimizi duyup arkamızdan gelmişlerdi.

Semih Doruk'la tokalaştıktan sonra Ceylin kendini tanıtıp heyecanlı bir tavırla bir sürü gereksiz şey söyledi. Doruk'u meşgul ettiği için memnundum çünkü Semih "Onlar benim terliklerim mi?" dediğinde koluna attığım çimdik yüzünden yaygarayı koparmasın niye onunla sessizce cebelleşmem gerekmişti.

"Semih, Pamir ne yapıyor bir baksana." dediğimde Semih omuz silkip Doruk'un karşısına oturdu. "Boyama yapıyor."

"O zaman gidip çağırsana. Doruk'u bekliyordu zaten."

"Pamir!" Semih oturduğu yerden kalkmadan oğluma bağırınca Ceylin kıkırdadı. Çiçeklerime kıyabilseydim buketi kafasına geçirirdim ama koca kafasında paralanamayacak kadar değerlilerdi benim için.

"Seslenmeyi nasıl akıl edemedim ben!" dedim dişlerimi birbirine bastırarak. Pamir elinde kağıtlarla gelip Doruk'un kucağına atladığında Semih yüzünü buruşturdu. Ceylin onun bu hâllerine gülerken ben de mutfağa gidip masayı hazırladım. İçeriden Pamir'in Doruk'u Aslan Kral'la ilgili sorguya çektiğini duyabiliyordum. Ceylin yanıma gelip coşkulu bir tavırla omzuma vurduğunda

kıkırtımı bastıramadım. "Adam çok yakışıklı!" dedi Ceylin yumruklarını koluma art arda geçirirken.

"Sakin ol." dedim ama gülüşümü tutamıyordum. "Ceylin bak lütfen. Doruk gittikten sonra istediğin kadar delirebilirsin ama şu an üzgün dur. Küçük kızlar gibi zıplamanın yeri değil şu an."

"Haklısın." dedi kendine çekidüzen verip. "Adam epey havalı. Rezil olmayalım. Kaç yaşında?"

"Otuz." dediğimde iç çekti. "Of! Tam kıvamında."

"Ceylin!" dedim ellerimi yüzüme kapatıp. "Ne var canım?" deyip masayı kurmama yardım ederken fısır fısır konuşup kıkırdayıp durduk.

Başlarda Doruk'la anlaşabilecekler mi diye endişeliydim ama aralarında samimi bir sohbet oluşunca rahatladım. Ceylin'in Doruk'u tanıma çabalarıyla sorduğu sorular çoğunlukla Semih'in de merak ettikleriydi. Bu yüzden fazla araya girmedi. Doruk sıkıldığını işaret eden hiçbir tavır sergilemeden Ceylin'e katlandı. Semih'le sohbet etti ve oğlumun araya girerek sorduğu alakasız soruları gülümseyerek cevapladı.

Pamir'in Doruk'a olan ilgisi Semih'i biraz gücendirmişti sanırım. Belli etmemeye çalışsa da oğlumun Doruk'un kucağından inmeyişine gücendiğini hissediyordum. Bugüne dek Pamir'in hayatındaki tek adam Semih'ti. Elbette onu her zaman çok sevecekti ama Doruk'la akraba olmadıklarının farkındaydı ve bu ilgisini çekiyordu. Bir yerde babasız bir çocuğun onunla ilgilenen yabancı birini çok çabuk benimseyebileceğini okumuştum. Farkında olmadan hissettiği baba özlemini gidermek için Doruk'a yaklaşır mı merak ediyordum.

Ve karşımda kucağında oğlumla oturan adamın samimi ilgisi bu konudaki endişelerimin üstünü örtmeyi başarmıştı.

Birlikte vakit geçirdikçe ortamın samimiyeti daha da arttı. Doruk'un bizi çok şamatacı bulacağından endişelenmiştim ama Semih'le sohbetleri ilerledikçe ve Ceylin'e laf yetiştirmeye çalıştıkça iyice bize ayak uydurmuş, keyifli kahkahalarıyla gönlümü şenlendirmişti.

Pamir Doruk'un kucağında uyuyakaldığında Semih onu yatırmak için kucaklayıp odasına götürmüştü. Aslında Doruk kendisi götürebileceğini söylemişti ve onunla birlikte oğlumu yatırma fikri kalbimi ısıtıyordu ama Semih'e kıyamadım. Doruk'a ne kadar ısınmış olursa olsun Pamir'in ondaki yeri çok ayrıydı ve onu paylaşmak zorunda kalmasının kolay olmadığı kesindi.

Ceylin'in teklifiyle tabu oynamaya başladığımızda ortam iyice sulandı. Ara sıra Barış'la işler yolunda gitseydi şu an burada onun da olabileceğini söyleyip dertlendiği için Doruk Barış'ı da öğrenmiş hatta Ceylin'i teselli etmeye çalışmıştı.

Tabu oyunu da bu teselli çabasının doğurduğu bir şeydi ama Tabu oynarken Ceylin'in kendini kaybettiğini zavallı sevgilim bilmiyordu.

"Semih biraz ciddi ol!" diye gürledi Ceylin. O kadar hırslanmıştı ki herkesi paylayıp duruyordu. Süreyi başlattığımda elindeki karta bakıp bir saniye düşündü. "Yaşamak için ne lazım?"

Semih muzır bir ifadeyle bakışlarını yukarı kaldırıp "Söyleyemem." deyince Doruk güldü. Ceylin "Siktir git ya!" deyip sinirleri bozulmuş gibi gülerken sözlerine dikkat etmesi için Doruk'a çaktırmadan poposunu çimdikledim.

"Ay sen de vurup durma! Ben zaten hararetlenmişim!" diye bana bağırıp yeni kelimeye geçti. "Bak şimdi! Bu oyunu kazanmayı çok istiyorum. Yani ne yapıyorum?"

"Hırs?"

"Hah! İşte ona benzer bir şey! Hatta kız ismi!"

Semih biraz düşünüp başını kaşıdıktan sonra "Ne lan bu?" dedi. "Hırsiye mi?" Ben çığlık gibi bir sesle kahkaha attığımda Ceylin elimde tuttuğum pelüş oyuncağı alıp Semih'in kafasına attı.

"Arzu Allah'ın belası, Arzu!"

"Kızım, Arzu öyle mi anlatılır!"

"Bağırma be bana!"

"Sen bana bağırma!"

"Süre bitti!" diyerek aralarına girdiğimde Ceylin Semih'e sataşmaya başladı. Ne zaman bu oyunu oynasak sonunda kavga ediyorlardı ama her seferinde de aynı takımda olmayı seçiyorlardı. Semih Ceylin'i delirtmeyi sevdiği için bunu yapıyordu da Ceylin'in derdi neydi bilmiyordum.

* * *

Onlar kavga ederlerken doruk kulağıma eğilip "Ceylin'le nasıl tanıştın?" diye sordu yapmacık bir korkuyla. Kahkaham Ceylin'le Semih'in kavgası arasında kaybolurken Doruk'a sokuldum.

"Lisede az sayıda burslu öğrencilerden ikisiydik. Hafta sonları gidecek yerim olmadığı için Ceylin'le eve gelirdim. Safiye anne durumumu öğrendiğinde bana acımaktan ziyade sahip çıkıp evini açtı. Sevgisini verdi. Çok uzun zamandır birlikteyiz."

"Buraya geldikten sonra amcanla hiç görüşmedin mi?"

"Eskiden en azından telefonla arıyordu ama evlendikten sonra bir daha beni görmek istemediklerini söylediler." Tüm bunlardan bahsetmek istemediğim için ayağa kalkarak Doruk'a elimi uzattım. "Kahve yapayım mı?"

Bir şey söylemeden elimi tutunca salondan çıkıp Pamir seslere uyanmasın diye kapıyı kapattım.

Fazla gürültü yaptığımız için mutfağa girmeden önce oğlumun aralık kapısından içeri başımı uzatıp baktığımda battaniyesini yere attığını görünce Doruk'un elini bırakıp içeriye girdim. Yerdeki battaniyeyi alıp üstüne örterken yüzüne dökülen bukleleri geriye itip saçlarını okşadım. Doğrulduğumda Doruk kollarını belime dolayıp o biçimli çenesini omzuma yasladı. Sırtımı göğsüne, yanağımı yanağına yaslayıp huzurla uyuyan oğlumu izledim. Biz birbirimizi sarmalamış odanın ortasında öylece dururken Pamir ayaklarını havaya doğru birkaç kez sallayıp battaniyesini tekrar üstünden atınca Doruk güldü. "Hep böyle midir?" diye sordu sessizce.

"Evet. Sıcağı hiç sevmiyor."

"Çok güzel bir çocuk." Fısıltısı kulaklarıma dolup her saniye biraz daha büyüttüğüm aşkın üstüne bir kelebek bıraktı. Ona daha yakın olma ihtiyacıyla kollarının arasında dönüp yüzümü boynuna gömdüm. Boynuna sıkıca sarılıp elimi saçlarında gezdirirken seni seviyorum cümlesi dudaklarımdan çıkmak için beni zorluyordu. Tüm hislerimi ortaya sermek istiyordum. Beni hiç bırakmamasını, beni çok sevmesini, bana hep böyle sarılmasını söylemek istiyordum.

Ama bir şey beni durduruyordu. İçimde bir yerlerde, kötü kalpli bir ses bu kadar çok kapılmamamı fısıldayıp dururken sözcüklerimin önüne duvar örüyordu. Yeni bir hayatın eşiğinde olduğumu hissediyordum. Eşiği geçmekle olduğum yerde kalmak arasında bir yerlerdeydim. Doruk'la birlikte kalbime ektiğimiz tohumların patlayıp sevgi ve umut çiçeklerinin içimi dolduracağı zamanı bekliyordum. Çiçekler açtığında tüm duvarları

vıkacaklardı. Çiçekler açtığında dilimin ucunda söylenmemiş hiçbir şey kalmayacaktı. Çiçeklerimiz açarsa sonsuza dek mutlu olacaktık.

KAKTÜS TEAM

16. BÖLÜM

Burnumdaki baskıyla nefes alamadığımı hissedince homurdanarak yatakta yana döndüm. Bir saniye sonra yatak sallandı ve yüzümü gıdıklayan yumuşak bir şey yanaklarımda dolanmaya başladı. Elimi savurup onu kovmaya çalıştığımda tatlı bir kıkırtı duydum. Yüzümde dolanan tüylerin oğlumun saçları olduğunu fark edince gözlerimi açtım. Oğlumun yüzü yüzümün hizasında, karmakarışık bukleleri ve şapşal gülümsemesiyle bana bakıyordu. Gözlerimi açtığımda çığlıkla kahkaha atarak geriye kaçmaya çalıştı ama onu yakalayıp kucağıma çektim.

"Demek benimle uğraşıyorsun." deyip onu gıdıklamaya başladığımda tatlı kıkırtıları sayesinde güne başlanabilecek en güzel şekilde başlamıştım. Nefes alması için durduğumda nefes nefese ellerimden kurtulup odadan kaçtı. Biraz yatak keyfi yapmak istiyordum ama saatin epey geçtiğini fark edince kendimi kalkmaya zorladım.

Pamir hafta sonu olsa da erkenden uyanıyordu. Bu yüzden çok acıkmış olmalıydı. Yataktan kalkıp gerinerek saçlarımı topladım. Oğlumun arkasından gidip nereye

saklandığına bakınırken uğraşmam gerekmemişti. Kıkırtılarını takip etmem yeterliydi. Odasındaki pencerenin perdesinin arkasına saklanmıştı ama ayakları ortadaydı ve koyu renk perde gölgesini yansıtıyordu. Elimi dudağıma bastırıp kahkahamı engelledim. "Neredesin küçük hain?" diye seslendiğimde heyecanla kıpırdanıp kıkır kıkır güldü. Kendini belli etmeden saklanmayı başarsa bile öyle çok gülüyordu ki onu bulmamak imkânsızdı.

"Dolabın içindesin değil mi?" dedim dolabının kapaklarını gürültülü bir şekilde açıp. "Aa! Burada değilmiş. Yatağın altında mı acaba?" Kıkırtıları artık yüksek sesli kahkahalara dönüşmüşken yavaşça yaklaşıp perdeyi çektim.

"Buldum seni!"

Onu yakalayıp kucağıma aldığımda deli gibi çığlık atıyordu. Birkaç kez kendi etrafımda dönüp kahkahalarına eşlik ederken boynuma sımsıkı sarılmıştı. Yatağının üstüne oturup sallanmaya başladığımda yanağımı saçlarına gömüp gözlerimi yumdum. Dünyanın en güzel şeyi çocuk kahkahasıydı. Tadabileceğiniz en müthiş sevgi çocuk sevgisiydi. Bazen mutluluk bir miniğin kucağınıza sığınışında saklıydı.

"Sana bir sır vereyim mi?" dediğimde benimle birlikte sağa sola sallanmayı bırakıp yüzüme baktı. Başını salladığında kulağına eğilip "Çok acıktım!" diye fısıldadım.

"Ben de! Kurtlar kadar hem de!" deyince gözlerimi kocaman açıp "O zaman anneanneye gidip bize pişi yapmasını isteyelim mi?" diye sordum. "Evet!" Çığlık atarak kucağımdan zıpladıktan sonra kapıya koşturunca pijamalarını çıkarmaya ikna etmem epey zor olmuştu.

Üstümüzü değiştirdikten sonra 'Ekmek lazım mı?' diye aradığımda Ceylin'in telefonunu Semih açtı. Hafta sonlarını mümkün olduğunca beraber geçiriyorduk. bu

yüzden bu beni şaşırtmadı. Zaten saat neredeyse öğlene geliyordu. Dün Doruk gittikten sonra Semih de fazla kalmamıştı ama biz Ceylin'le bütün gece konuşmuştuk. O kadar mutluydum ki uyuyamamıştım bile. Ceylin de tam tersine Barış'ın derdinden uyuyamıyordu ama benimle Doruk hakkında konuşup kafasını dağıtabilmişti.

Pamir'le birlikte karşı apartmana geçtiğimizde kapıyı hamurlu elleriyle Safiye anne açtı. Pamir onun bacaklarına sarılıp "Günaydın!" derken ben de yanaklarını öpüp içeriye girdim. "Evde iki tane serseri var hâlâ kapıya hamurlu ellerinle sen mi bakıyorsun?"

"Adı üstünde işte, serseriler!" dedi gülerek. "Hiç yanıma girme. Ceylin'e bak sen. Gecenin bir vakti gelip yanıma sokulmuş. Sabah uyandığımda boş boş tavana bakıyordu. Bir oğlanın derdine ilk kez düşüyor böyle. Ne yapsak bilmiyorum ki."

"Öyle mi?" Hırkamı çıkarıp vestiyere asarken kaşları çatıldı. "Üzüldüğünün farkındaydım da bizim yanımızda işi gırgıra vuruyor hep."

"Ceylin işte." deyince omzunu sıvazlayıp "Sen merak etme." dedim. "Gerekirse arkadaşlarından birini arar Barış'ı bulurum ben."

"Yok, o kadar da değil. Barış mıdır nedir; o koşsun benim kızımın peşine." dedi mutfağa giderken. "Benim kızlarım en kıymetlilerdir."

Pamir anneannesinin arkasından gidip ona sabah televizyonda gördüğü bir şeylerden bahsederken salonun kapısından içeride oturan Semih'e seslendim. "Evin yok mu senin ya? Süs diye mi tuttun sen o daireyi? Hayır, madem sürekli burada takılacaksın bari bana taşın da kirayı bölüşelim."

"Git başımdan." dedi başını telefonundan kaldırmadan. "Dikkatimi dağıtıyorsun." Ece'yle mi konuşuyor

diye bakmak için telefonunu elinden çekmek istedim ama öyle bir şey yaptığımda delirecekti ve onu sakinleştireceğim zamanı Ceylin'e moral vermek için kullanmayı tercih ettim. Bu yüzden Semih'e bulaşmadan Ceylin'in odasına gittim.

"Ceycey?" dedim Pamir'in ona eskiden seslendiği gibi. "Ne yapıyorsun?" Gözlerini tavana dikmiş öylece yatarken "Düşünüyorum." dedi boş bir sesle.

Yatağa gidip yanına uzandım. "Ne düşünüyorsun?"

"Brezilya'da kişi başına düşen millî gelirin ne kadar olduğunu..."

"Hmm... Bunu düşünüyorsun çünkü?"

"Çünkü manyağım Elis." dedi aksi bir sesle. Dirseğimi yatağa yaslayıp ona döndüm. Tam ağzımı açacağım sırada telefonu çalmaya başladı. Barış'ın aradığını görünce heyecanlanıp telefonu komodinin üzerinden aldım. Ceylin'e uzattığımda hiçbir tepki vermedi. "Barış arıyor!" dedim ve yine kılını kıpırdatmadı. "Ceylin duymuyor musun?" Telefonu elimden alıp kapatınca yüzüne bakakaldım.

"Günlerce aradım, açmadı. Mesaj attım, cevap vermedi. Onun için endişelendim, bir sürü kötü ihtimali düşünüp acı çektim. Onu aklımdan çıkarabilmek için dışarı çıkmışken yanında bir kızla sarmaş dolaş gördüm. Sonra ne hikmetse günlerdir ulaşamadığım adam günde kırk kere aramaya başladı. Bu yüzden açmayacağım Elis."

"Belki bir açıklaması vardır." dedim ama ona hak veriyordum. "Ya da bir bahanesi vardır! Ya da yalan söyler! Telefonu açmak istemiyorum çünkü sürekli onu düşünüp onu özlüyorum. Böyle hissettiğim için kendime sinir oluyorum ama Barış'ı sandığımdan daha fazla önemsediğimi fark ettim. Onunla konuşursam söylediği yalana inanırım ve aynı şey tekrarlanırsa bu kez bunu hak etmiş

olurum. Ben ona gerçekten değer vermiştim." dedi yatakta oturup dizlerini karnına çekerken. Telefon bir kez daha çalmaya başladı ama bu sefer ikimiz de umursamadık.

"Özür dilerim." dedim ona sarılırken. "Senin için bu kadar önemli olduğunu fark etmedim." dedikten sonra sırtına sertçe vurdum. "Niye anlatmıyorsun? Günlerdir sadece kendimden bahsedip dururken senin üzüntünün ciddiyetini anlayamadım. Koca kafalıyım, değil mi?"

"Ne vuruyorsun ya?" deyip yastığını kafama geçirdi. "Mutlusun diye ellemeyelim dedik!"

"Ben de artık sıkıntılarımı anlatmayacağım sana!"

"Anlattım yalnız ben."

"Önemsiz gibi gösterdin. Dalga geçip durdun!"

"Ne yapayım?" dedi durgunluğundan sıyrılıp. "Fazla ciddi olmayı kaldıramıyorum ben. İçim kokuşuyor ciddileşince, kendimi kaybediyorum. Of, mutfaktan efsane kokular geliyor yalnız. Annem ne yapmış?" Konuşmaya devam ederken odadan çıkınca iç çekerek peşinden gittim. Semih sıkıntılarını hiç ortaya sermezdi. Ceylin anlatmadan yapamazdı ama her şeyle dalga geçtiği için bazen sıkıntısı olduğunu anlayamazdık. Ben... Ben her şeyi ulu orta yaşıyordum galiba. İkisi beni dertlerimden soyutlamak için her zaman her şeyi yapıyorlardı. Bu yüzden bana onları üzen şeyleri anlatmadıklarında kendimi çok kötü hissediyordum.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra Safiye anne Semih'i de alıp pazara gitti. Her hafta pazar alışverişini birlikte yapıyorlardı. Semih sızlanıp dursa da bundan çok keyif aldığını biliyordum. Varlık içinde, her şeye sahip olarak büyümüş bir adamın böyle küçük şeylere ilgi duyup keyif almasını beklemezdiniz. Ama Semih'in tek isteği onun yardımına ihtiyaç duyan, onunla bir şeyler pay-

laşabileceği, çekinmeden her konuyu konuşup istediği gibi ona şaka yapabileceği bir aileydi. Bu yüzden ne kadar büyürse büyüsün çocukluğunda hep eksikliğini çektiği şeyleri bu yaşında yaparken hiç şikâyet etmiyor, aksine mutlu oluyordu.

Tüm gün evde pinekledik. Bir ara Pamir'i parka götürmek dışında hiçbir şey yapmadım. Doruk bugün Bursa'daki dayısını ziyarete gitmişti. O yüzden telefonda bile konuşamamıştık. Günümü onu özleyerek geçirmiştim ve yıllar sonra ilk kez sevdiğim adamı özlemek acı vermiyordu. Heyecanlı ve tatlı bir bekleyişti sadece. Yarın görüşeceğimizi, bana sımsıkı sarılacağını bilmenin verdiği keyifle günümü geçiriyordum.

Akşam hepimiz salonda bir koltuğa yayılmış televizyonda bir animasyon filmi izlerken Safiye anne kahve içmeye komşusuna gitti. Apartmanda yalnız yaşayan iki akranı vardı. Birbirlerinin ahretliği, Ceylin'in dilinde kankasıydılar. Bu yüzden her gün mutlaka birinde toplanıp kahve içerlerdi. Semih'le Pamir filmden sıkılıp telefondan açtıkları araba yarışına kendilerini öyle kaptırmışlardı ki kapının tıkırtısını duymadılar. Safiye annenin geldiğini düşünüp yerimden kalkarak kapıyı direkt açtım ama karşımda tanımadığım bir adam vardı.

"Buyurun?"

"Merhaba." Adamı bir yerlerde gördüğüme emindim ama bir türlü çıkaramıyordum. "Ben Ceylin'in arkadaşıyım. Evde mi acaba?"

"Barış mı?" dedim Ceylin'in bana gösterdiği fotoğrafları hatırlayınca. Sesimden ne kadar şaşırdığımı anlayan adam mahcup bir bakışla başını salladı. "Bir saniye." deyip Ceylin'e seslenmek için arkamı döndüğümde arkadaşım mutfaktan çıkıp Barış'ı gördü. Afalladığı birkaç saniyeden sonra hızla yanıma gelince ona sarılacağını ta-

...sandım ama Ceylin kapıyı tutup kapatmaya yeltendi.

"Ne yapıyorsun" diye bağırıp kapıyı tutmaya çalıştım. "Sen ne yapıyorsun" diye bağırdı Ceylin. "İçeri mi alıyordun bir de bunu?"

Barış "Ceylin konuşabilir miyiz?" deyince kapıya daha sıkı asıldım. "Hayır konuşamayız!"

İki gündür seni arıyorum! Ve seninle konuşmadan buradan gitmeyeceğim!" Ceylin ısrarla kapıyı kapatmaya uğraştırken ben de engel olmaya çalışıyordum. Ne kadar aptal görünüyorduk kim bilir?

"Ben bir haftadır seni arıyordum!" diye bağırdı Ceylin. "Bağırma! Annenler duyacak." dediğimde derin bir nefes alıp bana baktı. "Şu kapıyı bırakacak mısın?"

"Hayır." dediğimde tekrar beni itmeye çalıştı. "Bence bir yere gidip iki mantıklı insan gibi konuşun!" "Mantıklı biri olduğumu hiç söylemedim." dedi Ceylin. Barış'la arasına girip kapının eşiğinde durdum. Nefes nefese "Rezil oluyoruz bak." dedim onu ikna etmeyi umarak. "Bütün gün surat asıp durdun. Onunla konuş ve sorununuzu çözün. Sonra istemezsen bir daha görüşmezsiniz."

"İstemiyorum dedim duymadın mı?" deyince kolunu tutup onu Barış'a ittim. Barış Ceylin'e uzanınca onu itmek yerine bana yapıştı. "Elis yemin ediyorum koparman gerekse bile bırakmam bu kolu. Çekil, içeri gireceğim."

"Ceylin lütfen!" Barış'ın sesindeki bıkkınlığı duyunca kızmayı düşündüm ama şu hâlimiz ortadayken adama ne diyebilirdim ki?

"Ya sen niye beni gece yarısı elin adamının kucağına atıyorsun! Ya tenha bir sokağa götürüp öldürürse beni? Ya tüm uzuvlarımı ayrı ayrı paketleyip ülkenin farklı yerlerine kargolarsa? Bak vücudumu bir araya getirene kadar fıstık gibi bedenim kokuşur çürür gider. Yapma gözünü seveyim. Ya sapıksa bu herif? Böyle bebek yüz-

lü iyi adamlar gerilim filmlerinde hep psikopat çıkıyor, biliyorsun. Ya şizofren manyağın tekiyse? Ya ben daha çok gencim. Hem anneme yazık değil mi? Daha ölmeden önce yapılacaklar listemin ilk üç maddesini bile gerçekleştiremedim. Sen tutmuş beni elin sapık manyağının ellerine teslim ediyorsun." Ceylin nefes almadan konuşurken Barış da ben de durmuş boş boş ona bakıyorduk. Ceylin artık onu tutmaya çalışmadığını fark edince susup bize baktı. "Ne?"

"Onunla konuşmak istediğine emin misin?" diye sordum Barış'a. "Çünkü hâlâ istiyorsan 'Helal olsun.' diyeceğim!"

Barış dudaklarını birbirine bastırdı ama gülüşünü engelleyememişti. Omuzları sallanarak gülerken Ceylin yüzünü buruşturdu. "Neye gülüyor bu?"

"Gerçekten açıklayamayacağım bir şey yok. Hadi konuşalım." dedi Barış ona elini uzatıp. Aralarından çekildim ama onları yalnız bırakamadım çünkü Ceylin'in sağı solu belli olmazdı. Adamı merdivenlerden falan itmeye çalışırsa tutmak için orada durdum.

"İstemiyorum ben konuşmak." dedi Ceylin ama sesi tam tersini söylüyordu.

"O gece neden beni beklemedin? Sana seslendim. Arkandan geldim ama yakalayamadım. Sonra da telefonlarıma cevap vermedin."

"Yani?" diyen Ceylin'in ağzına ben bile vurmak istediysem Barış'ı düşünemiyordum. "Yanımdaki kız ablamdı. Kutlama yapıyorduk."

Ceylin'in yüz ifadesi değişti ama gurur yapmıştı bir kere. Kolay kolay geri dönmeyeceğini biliyordum. Bu yüzden arkadaşıma fark ettirmeden Barış'a devam etmesini söylemeye çalıştım. "Ablam daha önce kötü bir hastalık atlattı. Geçen hafta kontrollerinde bir sorun çı

kınca hepimiz çok endişelendik. Bu yüzden hiçbir şeyle ilgilenemedim. Sonra test sonuçları temiz çıkınca kutlama yaptık. O ana kadar kimseyi düşünecek hâlde değildim ama sonuçlar çıkıp rahatladığım an seni aramak istedim. Ablamla ilgilendikten sonra arayacaktım." deyip Ceylin'e bir adım yaklaştı. "Çünkü seni çok özlemiştim."

Bu noktada onları yalnız bırakmam gerekiyordu. Olması gereken ve bana yakışan kesinlikle buydu ama şu sahne o kadar tatlıydı ki gidemiyordum! Ceylin'in yerinde ben olsaydım o da gitmezdi. Bunu bilmek beni daha da yüzsüzleştiriyordu."Yalancı." dedi Ceylin. Naz yaptığı o kadar belliydi ki gülesim geldi. "Aramız çok iyiydi. Sonra sen öylece ortadan kayboldun! Bana bir şey söyleyebilirdin. Açıklama yapmak istemesen bile seni merak etmemem için en azından bir mesaj atabilirdin. O durumda senden ilgi bekleyeceğimi mi düşündün? Ne sanıyorsun beni? İlgi manyağı, şımarık bir kız mı?" Araya girip Ceylin'in haklı olduğunu söylemek istiyordum ama ikisi de beni unutmuşlardı ve kendimi hatırlatıp buradan gönderilmeyeyim diye konuşamıyordum.

"Hayır. Öyle biri olmadığını biliyorum. Sana ne kadar değer verdiğimi bilmiyorsun. Ben her şey yoluna girmeden sana gelmek istemedim. Güzel bir teklifle dönecektim. Hazırlık yapıyordum."

"Ne teklifi?" diye sordu Ceylin. Artık yelkenleri iyice suya indirmişti.

"Sana aşığım ben."

Ceylin "Oha!" deyince elimi ağzıma kapadım. Tepkisi o kadar doğaldı ki gülmemek imkânsızdı. Ama itiraf ediyorum, bu kadar ani bir itirafta ben de aynı tepkiyi verirdim.

"'Ben de sana...' falan demen beni daha mutlu edebilirdi." dedi Barış gülerek. Ceylin sonunda hâlâ orada

durduğumu fark edince boğazını temizleyip duruşunu düzeltti.

Niye diyecekmişim? Seviyorum bile ben seni."

Seviyorsun." dedi Barış. Ceylin göz ucuyla bana bakınca başımı sallayarak onu destekledim.

"Hiç sevmiyorum."

"Deli gibi seviyorsun." deyince Ceylin gülecek gibi oldu. "Egondan yüzünü göremiyorum ki seveyim seni!"

"Baksana..." dedi Barış. "Evlenelim mi biz?"

Ceylin'in başı darbe almış gibi geriye savruldu. Benim de ağzım açık kalmış, ikisi arasında gidip gelmekten başım dönmüştü. "Yok artık!" derken Semih kafasını kaşıyarak elindeki boş bardakla salondan çıktı. Bizi görünce durup ciddi bir ifadeyle yaklaştı. "Ne oluyor?"

"Ceylin, Barış'la evleniyor!" dedim heyecanla.

"Kim evleniyor ya?" Ceylin'i hiç umursamadan ellerimi çırparak Barış'a göz kırptım.

"Ceylin kim?" dedi Semih. Parmağımla arkadaşımı işaret ettiğimde Semih ona baktı. "Barış kim?" Barış elini kaldırıp ona selam verdiğinde Semih'in bakışları bir süre ikisi arasında gidip geldi. Bana yaklaşıp "Adamın bir zekâ problemi falan mı var acaba?" diye sordu sessizce. Dirseğimi karnına geçirip onu susturmaya çalıştım.

"Aptal mısın sen?" dedi Ceylin. Öyle paniklemişti ki bu hâlini kayda alıp hayatım boyunca gülmek isterdim. "Daha beni tanımıyorsun bile. Neye güvenip evlenme teklifi ediyorsun?"

"Tanıyorum." Barış'ın itirazı samimiydi. "En sevdiğin renk mor. Çayını asla yarım bırakmazsın çünkü yarım bırakanların dul kalması gibi saçma bir batıl inancın var. Annenden sonra en değerlilerin Semih ve Elis. Bir de Elis'in oğlu var, Pamir. Tabii artık ben de varım." dediğinde dudaklarımdan neşeli bir kıkırtı döküldü ama

kimse bana bakmadı. Yemek yemeyi çok seviyorsun ama kendi başına yapabildiğin tek yemek lazanya. En sevdiğin tatlı ev baklavası. Kedilerden korkuyorsun. Sesin iyi değil ama şarkı söylemeye bayılıyorsun. Çilleri ni sevmiyorsun ki bence mükemmeller. Ölmeden önce yapılacaklar listen oldukça kabarık. Son olarak da bana âşıksın. Unuttuğum bir şey varmı?"

Kapının eşiğinde durmuş en yakın arkadaşımın en özel anına Semih'le birlikte salça olurken gram utanmıyorduk. Elimize bir tabak çekirdek verseler film izler gibi onları izlemeye devam ederdik.

"Tüm bunları nasıl biliyorsun?" diye sordu Ceylin. Ağlamak üzereydi ve bu hâlleriyle öyle tatlıydı ki ona sarılmak istiyordum. Ancak şu an sarılmak istediği kişinin ben olduğumdan şüpheliydim.

"Çünkü ilgisiz göründüğüm anlarda bile seni dinliyordum. Seninle ilgili en ufak bir şey, ne kadar saçma olursa olsun benim için önemli. Çünkü seni seviyorum." deyip sevimli bir bakışla Ceylin'e yaklaştı Barış. "Şimdi benimle evlenecek misin?"

Ceylin'in panik dolu bakışları bana yöneldiğinde kolundan çekip onu Barış'a ittim ve Semih'i de içeriye itip kapıyı kapattım. Semih şoka girmiş gibiydi. Ceylin'in cırlamalarını bekledim ama birkaç saniye sonra merdivenden inen adım sesleri kulağıma gelince zaferle yumruğumu kaldırdım. Barış onu ev terlikleriyle dışarı çıkarmış, muhtemelen evlenmeye ikna etmeye götürüyordu. Semih'i dürttüğümde gözlerini dış kapıdan ayırmadan konuştu. "Az önce bir adam çilli hobbite evlenme teklifi etti sandım."

"Etti zaten."

"Gerçekten etti mi?" dedi Semih. Şaşkınlığı sesine yansıyordu. "Hangi manyak Ceylin'le evlenmek ister?"

"Niye öyle diyorsun? Ceylin'in yüzü de kalbi de çok güzel. Tamam, biraz çatlak falan ama... Kimse kusursuz değil sonuçta."

"Küçük kardeşim evleniyor resmen." dedi Semih kaşlar bağlayarak. "Bugünlerin geleceğini hiç düşünmemiştim." dediğinde ona sarılıp sırtını sıvazladım.

"O kadar üzülme." dedim gülmemeye çalışarak. "Belki kabul etmez." dedikten sonra içeride film izleyen oğlum aklıma geldi. "O değil de biz bunu Pamir'e nasıl söyleyeceğiz?"

Semih başını Pamir'in olduğu odaya çevirip sinsi bir gülümsemeyle konuştu. "Pamir'i kafalayıp Ceylin'i kaçırtayım en iyisi. Ya benimsin ya kara toprağın deyip Ceylin'i kapıp alsın Barış'tan. Bizim deli kız kahrından ölür. Hem Barış'ın hayatını kurtarmış oluruz."

"Saçmalamayı kes lütfen." diyerek içeriye geçtiğimde planının ne kadar mantıklı olduğuyla ilgili zırvalayarak peşimden gelip bir saat boyunca saçma sapan komplo teorilerini sıralayıp durdu. Ceylin geri döndüğünde evlilikle ilgili hiçbir şey söylemedi ama yüzündeki ifadeden artık Barış'la sevgili olduğunu anlamıştık. Semih tansiyonu çıktığını bahane ederek Ceylin'in üstüne yığılıp tüm gece onunla ilgilenmesi için bahaneler üretirken bebek gibi davranmasına göz yumduk. Uzun zamandır sadece üçümüzdük ve şimdi hayatlarımıza yeni insanların giriyor oluşu diğer taraf için biraz korkutucuydu. Ve aynı zamanda umut verici... Ailemiz büyürken aramıza katılanlarla iyi anlaşacağımızı umdum.

• • •

Pazar günü Semih Pamir'i hayvanat bahçesine, penguenleri görmeye götürmeye gelince oğlum sevinçten çılgına

donmuştu. Üstünü giyerken öyle acele etmişti ki hiçbir şeyi düzgün yapamamıştı. O bir yandan botunu ayağına geçirmeye çalışırken ben de diğer ayağına çorabını giydirmeye çalışmıştım. Onlar gittikten sonra Ceylin de Barış'la buluşmak için çıkmıştı. Ben de Safiye anneyle takılmayı planlamıştım ama o da bana ihanet edip kardeşine gidince kös kös oturmamak için uzun zamandır fırsat bulamadığım temizliğe giriştim. Dip köşe temizlik yapıp evi pırıl pırıl yapmam sadece iki saat sürmüştü. Evde tek başıma oturmak sinirimi bozunca yürüyüşe çıkmaya karar verdim. Semihlerle gidecektim aslında ama hainler beni yanlarında istememişlerdi. Erkek erkeğe takılacaklarını söylediklerinde bir şey dememiştim ama bu kadar sıkılacağımı bilseydim kesinlikle onları dinlemez peşlerine takılırdım.

Dolabımdan rastgele bir pantolonla boğazlı bir kazak seçip giydim. Saçlarımı taradıktan sonra kabanımı ve eldivenlerimi giyip dışarıya çıktım. Hava soğuktu. Bu yüzden boğazlı kazağımı çeneme kadar iyice çekip ellerimi cebime sokarak soğuktan bir nebze korunmaya çalıştım. Pamir'le hep gittiğimiz parktan geçip orada yürümek yerine sahile inmeye karar verdim. Rüzgâr saçlarımı sertçe savururken soğuk iliklerime kadar işlemişti ama yine de denize karşı biraz oturmak istiyordum. Geçmişte kalan yaşanmışlıkları, geride kalan hüzünleri, acıların üstesinden oğlum için gelişimi, şimdi açtığım yeni sayfayı ve o sayfada elimi tutan adamı düşündüm denizi izlerken. Dalgalar sertçe kayalıklara çarparken oturduğum bankta hırçın dalgaları izledim.

Biraz kendimle baş başa kalıp kendimi dinlemek iyi gelmişti. Orada biraz oturduktan sonra aklım ve kalbim Doruk'tan başka bir şey düşünemez olunca onu aramak için cebimden telefonumu çıkardım. Telefonu elime aldı-

ğım anda ekranda Doruk'un ismi belirince buz gibi hava-ya rağmen kalbim sıcacık oldu.

"Ben de tam seni arıyordum." diyerek telefonu açtıktan sonra durakladım. "Böyle söyleyince de inandırıcı olmuyor değil mi?"

"Sen ne söylesen inanırım ben." dediğinde ısınan kalbimden bir sürü kelebek havalandı ve rengârenk kanatlarıyla tüm vücudumu sardılar. Beni aşka boyadılar.

"Ne yapıyorsun?"

"Yürüyüşe çıkmıştım."

"Bu havada mı?"

Görebilecekmiş gibi omuz silktim. "Hava gayet güzel. Ne zaman dönüyorsun?"

"Döndüm bile. Eve uğramadan seni görmek istiyorum. Neredesin?" İçimdeki küçük kız biraz nazlanmak isteyince ona ayak uydurdum.

"Neden? Çok mu özledin beni?"

İç çekişini duyduğumda tavrımdan hoşlanmadığını düşünüp endişelendim ama bir saniye sonra beni rahatlatacak cümleleri söyledi. "Özledim. Ne ara bu hâle geldim bilmiyorum ama seni her an özlüyorum ben."

"Ben de bilmiyorum. Ne ara oldu anlamıyorum ama seni görmediğim zaman eksik hissediyorum. Sen gelip bana sarılana kadar tamamlanamıyorum sanki."

"Neredesin?" Doruk'un boğuk sesini duyunca yanaklarım kızardı. Yakınlardaki bir kafeyi tarif edip telefonu kapattıktan sonra oturduğum yerden kalkıp kafeye yürüdüm.

Kafe görüş alanıma girdiğinde Doruk arabayı kenara çekiyordu. Adımlarımı hızlandırıp ona doğru neredeyse koşarken arabadan indi. Bana doğru döndü ve boynuna sarıldığımda beni sımsıkı kucakladı. Boynuna gömdüğüm yüzümü kaldırıp beni öptüğünde dengemi kaybet

memek için ona tutundum. Daha bana sarılmasına alışamamışken beni her öpüşünde bacaklarım tüm işlevini yitiriyor gibi hissediyordum. Doruk beni tutmasa düşeceğime emindim. Aramızda bir nefeslik mesafe kalacak kadar geri çekildiğinde elimi yanağına koyup yüzünü okşadım. "Hoş geldin." dedim çenesine küçük bir öpücük kondurup. "İyi ki geldin."

"Böyle yaparsan sana kızamam ki." dedi boynundaki atkıyı çıkarırken. "Neden kızacaksın bana?" Atkıyı boynuma sarıp ucundan tutarak beni tekrar kendine yakınlaştırıp üşümüş burnumu öptü. "Şuna bak!" dedi kızgın sesiyle. "Buz tutmuşsun!"

"O kadar da üşümedim." dediğimde kaşları daha da çatıldı. "Üşümemiş! Eğer hasta olursan sana çok kızacağım." Elimi tutup kafeye girdiğinde içerideki sıcak hava tenime iğne gibi battı. "Hemen iki kahve alabilir miyiz? Biri sütlü ve şekerli olsun. Diğeri sade ve şekersiz." dedi yanından geçtiğimiz garsona. "Sevgilim donmadan önce getirirseniz çok mutlu olacağım." dediğinde garson güldü. "Ben sıcak çikolata istiyorum." diye araya girdikten sonra Doruk'un çektiği sandalyeye oturdum. Az önce benden sevgilim diye bahsedişi ve kahveyi nasıl içtiğimi biliyor olması o kadar hoşuma gitmişti ki ağzımı kapatamıyordum. Sıcak çikolata isteyerek kabalık mı etmiştim acaba? Atkımın arkasına saklanıp saf saf sırıttığımı görmesin diye camdan dışarı bakmayı denedim ama kaçamamıştım.

"Neye gülüyorsun?" diye sorduğunda burnuma kadar çektiğim atkıyı indirip utangaç bakışlarımı ellerime çevirdim.

"Sevgilim dedin ya... Hoşuma gitti." deyince Doruk'un güldüğünü duydum. Garson gelip sıcak çikolatamı önüme koyunca hemen ellerimi sıcak kupaya sarıp ısıtmaya

çalıştım. Doruk bana göz kırpıp "Pasta yemek ister misin sevgilim?" diye sorduğunda ellerimi yüzüme kapatıp çığlığa benzer bir ses çıkardım. Siparişimizi alan genç kız gülerek Doruk'a çok tatlı olduğunu söylediğinde ikisi arasında saçma derecede samimi, kısa bir muhabbet geçti.

"Çikolatalı!" diye araya girdim. Kız bakışlarını Doruk'tan çekip bana bakabildiğinde yüzüne dik dik bakıp "Pasta..." dedim. "Çikolatalı."

"Tabii." deyip yanımızdan ayrılan kızın arkasından kötü kötü baktığımı fark eden Doruk da baktığım yöne dönünce elimi masaya vurup dikkatini bana vermesini sağladım.

"Sen bakma."

"Neye bakıyorsun? Anlamadım ki!"

"İyi işte, bakma sen." dedim kollarımı göğsümde birleştirerek. Doruk kafa karışıklığıyla birkaç kez arkaya bakacak gibi oldu. Sonunda fark ettiğinde bakışlarına öyle keyifli bir parıltı yerleşti ki inkâr edemedim.

"Bir dakika... Sen?"

"Ne ben?" dedim aksi bir sesle. Doruk keyifle kahkaha atıp elime uzandı. Avucumun üstüne bir öpücük konduruп "Sana ölürüm ben." deyince içim gitti ama muzır bir bakışla dudak büktüm. "Sence de biraz kıro olmadık mı?"

"Olduk, değil mi?" dedi gülerek. Ellerimi bırakıp çikolatamı içmemi söylediğinde söz dinleyip sıcak çikolatamın tadını çıkardım. Onunla böyle karşılıklı oturmak, günlük şeylerden bahsetmek, şakalaşmak, özgürce hislerimizi ortaya dökmek öyle güzeldi ki yıllardır hayatımdaymış gibi, ondan önce kimse olmamış gibi hissediyordum.

"Keman çalmayı nasıl öğrendin?" Bu ne zamandır sormak istediğim bir şeydi. Doruk bakışlarını camdan

dışarı çevirip isteksiz bir tavırla cevap verdi. "Babam öğretmişti. O iyi bir müzisyendi. Ben onun tutkusuna sahip değilim. Bu yüzden müzik yolunda ilerlemedim."

"Ama çok güzel çalıyorsun. Seni dinlerken büyülenmiştim."

"Keman çalmak bana babamı hatırlatıyor. Bu da beni yaralıyor. Bu yüzden çalmak istemiyorum. Ama senin için çalabilirim." deyip gülümsedi. "Senin için her şeyi yapabilirim."

"Benim için her şeyi yapma. Benimle birlikte her şeyin üstesinden gel." dedim. "Acılarımızı birlikte dindirelim Doruk. Birbirimizin yaralarını saralım."

Ellerime uzanıp avuçlarımı öptü. Aklıma Sabahattin Ali'nin dizeleri geldi:

"Gözlerimden öptü,
Ellerimden öptü, ellerimden.
Avuç içlerimden öptü.
Unutabilir misin şimdi?
Ben, ölsem unutamam."

* * *

Bir süre huzurlu bir sessizliği paylaştık. El ele birbirimizi izlerken konuşmaya ihtiyaç duymuyorduk; şiirler, hayaller, en güzel sözcükler içimizden akıp gidiyordu. Biz birbirimizin içinde kendimizi bulmuştuk. Şiir gibi bir aşkın içine saklanmıştık birlikte.

Uzun bir sessizlikten sonra Doruk farklı bir konu açtı. "Defne bizi duyunca çok heyecanlandı." Kahvesini yudumlarken basit bir şeymiş gibi söylediği gelişme karşısında az daha boğuluyordum. Ben öksürmeye başlayınca telaşla uzattığı peçeteyi elime alıp dudaklarıma bastırdım.

Söyledim mi?" dedim konuşabildiğimde. Doruk bana garip garip bakıp "Söylememeli miydim?" diye sorunca durakladım. Yavaşça sandalyemde arkaya doğru yaslanıp "Ondan değil de..." diye mırıldandım. "Başka kime söyledin?"

"Amcama ve yengeme de söyleyeceğim elbette." dedi kaşlarını çatarak. Yutkunmaya çalışırken "Tabii." diye mırıldandım. "Tabii, söyleriz."

"Sorun ne Elis?"

Panikle çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalıştım. Mehmet Bey'in beni sevdiğini biliyordum ama beni gelinleri olarak görmelerini istemek çok farklı bir durumdu. Ben onların yardım ettiği birçok kişiden biriydim sadece. Bu ilişkiyi onaylamama ihtimallerini şimdiye dek hiç düşünmemiştim.

"Elis?"

Soğumaya başlayan bardağımı sıkıca tutup "Onlar... Bizi onaylar mı?" diye sorduğumda Doruk şaşkınlıkla "Nasıl yani?" dedi. Kelimelerimi toparlamaya çalışırken gözlerim doldu. Nergis Erdem'le yaptığım iğrenç görüşmeler beynimin içinde dönüp duruyordu. Yüzümü dikkatle izleyen Doruk sanırım ne hissettiğimi anladı. "Elis." İsmimi öyle somut bir şefkatle söyledi ki yerinden kalkıp yanıma gelerek beni kollarına aldığında gözlerimden birkaç damla yaş düştü. "Seni yanımda istemeyeceklerini mi düşünüyorsun? Seni ne kadar sevdiklerini bilmiyor musun?" dedi yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağlarken. "Neden onaylamasınlar? Eminim çok sevineceklerdir."

"Ben onların ahbabı olacak kişilerin kızı değilim Doruk. Ben ay sonunu getirmekte zorlanan, oğluna bakabilmek için sürekli çalışıp durmuş bir kadınım. Mehmet Bey bana hep yardım etti. Onun sayesinde Pamir'e daha iyi bir hayat sunabildim. Ya beni nankör olmakla suçlarlarsa?"

"Saçmalama," dedi sertçe. Yüzümü ellerinin arasına alıp bakışlarımı yakalayana kadar bekledi. "Sana asla sarsılmaz bir şey vermediler. Sen kendi emeğinle çalıştın ve kazandın. Oğluna sen baktın. Elis. Başka kimse değil. Amcam olmasaydı da bakardın buna eminim. Daha zor olurdu belki ama olurdu. Nankörlük ne demek?" Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken Doruk kötü anılar sandığının aralığından sızan o çirkin anının izlerini gördü. İfadesi anlayışla dolarken ellerinden kurtulup göğsüne saklandım. "Sana ne yaptılar böyle?" diye sordu Doruk saçlarımı okşarken. Sesim çıkmasın diye dudaklarımı ısırsam da titrek iç çekişlerim ağladığımı belli ediyordu.

Nergis Erdem'in günlerce beni taciz edişini hatırladım. Semih'in ailesini uyarışını, onlara para peşinde koşan bir sünepe olduğumu söyleyişini hatırladım. Ailesinin Semih'i eve kapatışını, benden uzaklaştırmak için her şeyi yapışını, şirket avukatlarının sürekli benimle uğraşmasını, o gün ve gelecekte bebeğimle birlikte hiçbir hak iddia edemeyelim diye bir sürü şey imzalatmalarını. Mert'in annesinin sonu gelmeyen hakaretlerini hatırladım. Kalbim acıyla burkulurken Doruk'un sevgisi acının önünde bir kahraman gibi dikilip onunla savaştı.

"Söz veriyorum." dedi saçlarımı öperken. "Bir daha kimse seni üzemeyecek. Geçmiş bile..."

17. BÖLÜM

Pamir esneyerek başını omzuma yaslayınca daha rahat etmesi için oturuşumu değiştirmeyi denedim ama ben kıpırdadığım an gözlerini açıp "Uyumuyorum." dedi panikle. Doruk'la birbirimize bakıp güldük. Oğlumun saçlarını okşayarak "Ama uyku vakti çoktan geldi." dediğimde surat asıp Doruk'a biraz daha sokuldu. Yaklaşık bir saattir ikimizin arasında mayışmış bir hâlde oturuyordu. Öğleden sonra Doruk beni eve bırakırken onu yukarı davet etmiştim. Birlikte yemek yaparken Doruk anlattığı hikâyelerle beni güldürüp öğlende yaşadığım korkuların ne kadar önemsiz olduğunu bana her hareketiyle göstermişti.

Doruk, Mert'e hiç benzemiyordu. Bunu biliyordum ama yaşanmışlıkları bir çırpıda unutmak kolay değildi. Doruk her hareketiyle ona duyduğum güvenin temelini sağlamlaştırırken gün geçtikçe olabilecek sorunlara verdiğim tepkiler azalacaktı. Çünkü Doruk'un benimle olacağını bilecektim.

"Pamircığım" dedim bir kez daha. "Lütfen! Artık yatağa gitmen gerekiyor. Burada uyuyacaksın bak." Pamir dudaklarını sarkıtıp "O zaman Doruk amca bana masal anlatsın." dediğinde Doruk'un eli saçlarına gitti. "Ben masal bilmiyorum." diye mırıldandığında Pamir biraz bozuldu ama sonra ayağa fırlayıp "Olsun!" dedi. "Benim masal kitabım var ki oradan okursun. Hem ben sana bir sürü masal öğretirim. Üzülme tamam mı? Eğer çalışırsan her yeri yapabilirsin."

Doruk ona bakıp sıcacık gülümsedi. "Sence yapabilir miyim?" Pamir'in inançla başını sallayışı karşısında onu kollarının altından kavrayıp ayağa kalkarak havaya attığında oğlumun kahkahalarıyla çınladı ev. Doruk onu birkaç kez zıplattıktan sonra yanaklarına büyük öpücükler kondurup kucağında taşıyarak Pamir'in odasına gitti.

O kadar güzellerdi ki onlara baktıkça içim eriyordu. Arkalarından gitmeden önce mutfağa girip Pamir için süt ısıttım. Odaya girdiğimde Pamir Doruk'un göğsüne sokulmuş, anlattığı masalı dinlerken uyumak üzereydi. Doruk ses tonunu değiştirerek masalı anlatırken oğlumun gözlerini açık tutmak için ne kadar çabaladığını fark edince gülümsedim. Gece lambasının loş ışığında Doruk'un kirpiklerinin gölgesi yanaklarına düşmüştü. Okuduğu cümlelere göre yüz ifadesi değişiyor, masalı yaşayarak anlatıyordu resmen. Beni fark ettiğinde elini uzatıp yanına gitmemi istedi. Eh, buna itiraz edecek değildim. Bardağı oğluma gösterdiğimde Pamir başını zorla kaldırıp sütü bir dikişte bitirdi. Tekrar Doruk'un göğsündeki yerini alınca yatağın diğer tarafına geçip ben de onlara sokuldum. Bu senenin başında Semih bazen burada kaldığı için Pamir'in odasına bir baza almıştı. Uçumuz için hâlâ küçücük bir yataktı tabii ama birbirimize sokulup uzanmışken yer sıkıntısı çekmemiştik.

Burnumu oğlumun saçlarına gömüp Doruk'un omzumu saran elini tuttum. Onun sesini dinlerken uyuyakalmış olmalıydım. Kupkuru olan boğazım ve terden boynuma yapışan saçlarımın bunaltıcı hissiyle uyandığımda nefes alabilmek için yana döndüm ama neredeyse yataktan düşüyordum.

Doruk beni tam zamanında tutup "Dikkat et." deyince uyku sersemliğiyle boş boş yüzüne baktım. "Ah!" dedim boğuk bir sesle. "Uyumuşum." Doruk hâlime gülerek burnumu sıkınca ellerimi saçlarımın arasına daldırıp bileğimdeki tokayla topladım. Dizlerimi karnıma çekerek toplanırken Doruk beni göğsüne çekti.

"Saat kaç?"

"Gece yarısını geçiyor."

"Of! Niye uyandırmadın beni?"

"Çok güzel uyuyordun, içim elvermedi." deyince yüzümü çevirip boynunu öptüm. "Sen uyudun mu?"

"Hayır, yapacak daha iyi şeylerim vardı." deyince huysuz bir tavırla koluna vurdum. "İnsanları uyurken izlememelisin." değimde tatlı tatlı güldü. Sevimli hâllerinden etkilenemezdim şu an. Horlamış olabilirdim. Ağzımdan salya akmış olabilirdi! Allah'ım! Gaz çıkarmış olabilirdim! Doruk'a bunların olup olmadığını sormak istedim ama cesaret edemedim. Yataktan kalkıp Pamir'in sırtını kontrol ettiğimde ikimizin arasında terden sırılsıklam olduğunu gördüm. Çekmeceden uzun kollu tişörtlerinden birini alıp "Yana çevirir misin?" dedim Doruk'a. Doruk oğlumu dikkatle tutup giydirmeme yardım ederken saçlarını geriye itip terleyen alnını öptüm. "Saçlarını kestirmek gerek. Çok terliyor ama kıyamıyorum bir türlü."

"Saçları çok güzel." dedi Doruk da şefkatle oğlumun saçlarını okşarken. Bukle bukle alnına dökülen sarı saçlarını Ceylin çok kıskanıyordu. "Hadi çıkalım da rahat

rahat uyusun" dediğimde Doruk başını sallayıp oğluma son bir kez baktıktan sonra odadan çıktı. Elini tutup onu mutfağa götürdüm. "Çay? Kahve?"

Kış çayından varsa güzel olur." deyip ben dolapları karıştırırken belime sarıldı. Çenesini omzuma dayadığında yanağını öptüm. "Bugün de sen çok üşüdün. Hasta olma." Çaydanlığın içine Safiye annemin çeşitli bitkilerden hazırladığı çaydan bir miktar atıp üstünü suyla doldurduktan sonra ocağa koydum. "Ben hasta olmam bir kere."

"Burnunu silerek ofiste ayakta durmaya çalışırken bunu hatırlatacağım sana."

"Sen bana sümüklü mü diyorsun?" deyip kollarının arasından çıktım. Doruk tezgâha yaslanıp gülerek "Okulda bir kız vardı." dedi. "Çok güzeldi. Okulun bütün erkekleri peşinden ayrılmıyordu." Kaşlarımı kaldırarak baktım ama bardaklarla oynadığı için ifademi görmedi. "Bir ara kız bizimle takılmaya başladı. Tabii hepimiz kızı tavlamak için yarışıyoruz. Bir gün zavallı hasta olmuş. Yemeğin ortasında hapşırıp burnundaki tüm sümüğü tabağına düşürünce öyle bir alay konusu oldu ki güzel bacakları bile kurtaramadı onu. Günlerce okula gelmemişti." Doruk attığı kahkahalarla konuşmaya devam ederken anlattığı şeyi kavrayamadım. Zihnim kız, güzel ve bacak sözcükleri üzerine yoğunlaşmıştı. Gözlerimi kısarak yüzüne bakarken Doruk sonunda bakışlarını bana çevirdi. Kıskanç biri olmadığımı düşünürdüm ama şu an o kızı elime verseler bir kaşık suda boğabilirdim.

"Ne?"

"Demek güzel bacaklar..." dediğimde Doruk inanamıyor gibi bakakaldı.

"Hangi güzel bacaklar?"

"Onu sana sormak lazım Doruk Bey." dediğimde Do-

ruk başını geriye atıp kahkahalarla güldü. Bacağına tekme atsam ne olur diye düşünürken homurdanarak yanından geçip gitmeye çalıştım. Hâlâ gülerken kolumdan tutup beni kendine çekti. Kollarını omuzlarıma dolayıp bana sarılırken başımla göğsüne vurdum. "Çok mu komik?" diye huysuzlandığımda kahkahasından kalan güzel gülüşle burnunu burnuma sürtüp konuştu. "Seni nasıl seviyorum, haberin var mı?" dediğinde öylece yüzüne baktım. Kelimeleri idrak edememiştim. Günlerdir bunu bana hissettiriyor olsa da söylediğini duymak o kadar başkaydı ki kalbimin yerinden çıkmaya yeltenmesi normaldi. Kalp atışlarımı göğsünde hissettiğinden emindim ama utanmak aklıma bile gelmedi.

"Ne?" dedim şaşkın şaşkın bakarken. Beni küçücük öpüp tekrar söyleyince başımı göğsüne sakladım. "Seni seviyorum." dedi kulağıma fısıldayarak. "Başka kadınlar umurumda değil, çünkü seni seviyorum." Başımı yavaşça kaldırıp yüzüne baktım. Dünyanın en mutlu gülümsemesi dudaklarıma konmuş, Doruk'u öpmem için yalvarıyordu. Birlikte ektiğimiz tohumların çiçek açmasını bekliyordum bunca zamandır. Tomurcukların açılması için ihtiyacım olan tek şey dudaklarından dökülen o iki kelimeyi duymakmış meğer.

"Bir şey diyeyim mi?" dedim bir sır verir gibi parmak uçlarımda yükselerek. Başını salladığında onu öpmeden hemen önce bundan sonra hayatımın yönünü çizecek kelimeleri fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum."

* * *

"Buraya gel soluk benizli!" Pamir çığlık çığlığa koştururken Doruk kocaman bedeniyle saklanmayı başaramadığı

yerden çıkıp elindeki minik süngerli topu oğluma fırlattı. Pamuk plastik oyunu Doruk'a atarken o kadar ciddiydi ki oturduğum yerde kahkahalarla gülerek onları izlerken çok eğleniyordum.

Doruk'un bana verdiği sözün üzerinden haftalar geçmişti. Haftalardır hiç ağlamamıştım. Haftalardır dünyanın en mutlu insanı bendim. Mehmet Bey ve Nursena Hanım'la yüzleşme vakti geldiğinde Doruk elimi sımsıkı tutmuş endişelerimin yersiz olduğunu göreceğimi söylemişti. Görmüştüm de. Nursena Hanım bu haberi büyük bir sevinçle karşılayıp Doruk'la birlikte olmamıza ne kadar sevindiğini söylediğinde kollarının arasına yığılacağımdan korktum. Mehmet Bey ikimizin de onun çocukları olduğunu, birlikte olmamızdan çok mutlu olacaklarını söylemişti.

Yalnız kaldığımız bir anda ona bir oğlumun oluşunun onlar için bir gün sorun olup olmayacağını sordum. Özlem dolu bir gülümsemeyle cevap vermişti. Bir çocuğa sahip olmanın dünyadaki en kutsal şey olduğunu, her çocuğun mutlu bir aileyi hak ettiğini söylemişti. Defne'nin evlatlık olduğunu da o gün öğrenmiş, çok şaşırmıştım. Bazı insanlar çocukları zahmetsizce kucaklarına aldıkları için belki de onların değerini yeterince bilemezlerdi. Bazıları da hayatlarını çocuk özlemiyle geçirirlerdi. Mehmet Bey ve Nursena Hanım, Defne'nin melekleri olmayı seçmişlerdi. Defne'nin annesinin hamile kaldığı adam çocuk yanlarında kalırsa onu bırakacağını söyledi diye bebeğini yurda bıraktığını öğrendiklerinde ailesinin terk ettiği o neşe dolu çocuğu sahiplenip hayatlarını ona adamışlardı. Mehmet Bey bu yüzden beni bu kadar takdir edip bana saygı duyduğunu söylediğinde yalnızca teşekkür edebildim.

Evet, hayatta kötü şeyler yaşamıştım. Ama oğlum geldikten sonra o kötülükleri unutturacak kadar güzellik katmıştı hayatıma. Oğlum sayesinde Semih'le birbirimize bu kadar bağlanmıştık. Oğlum sayesinde Mehmet Bey benimle özel olarak ilgilenmişti. Oğlum sayesinde bir çocuğu sevmenin ne yüce bir şey olduğunu öğrenmiştik hep beraber.

Doruk ve Pamir Kızılderili oyunundan yorgun düşüp yanıma geldiklerinde Doruk başını dizlerime atıp kanepeye, Pamir de onun bacaklarına uzandı. Doruk'un nefes nefese kaldığını görünce başımı iki yana salladım. "Kim sana bu kadar ciddiye almanı söyledi?"

"Ciddiye aldığım hâlde vuruldum!" dedi Doruk. "Az önce 5 yaşındaki bir çocuk beni plastik okuyla alnımdan vurdu. Gururum incindi." Pamir, Doruk'un üstünde emekleyerek göğsüne kadar çıkıp oturduktan sonra başının üstünü öpüp şapşalca sırıttı. "Geçti mi?"

Doruk "Bir tane de ben öpersem geçebilir." deyip oğlumun yanağına sayısız öpücüklerini bırakırken Pamir kıkır kıkır gülüyordu.

"Size bilmece sorayım mı?" dedi Doruk'un sevgi gösterisinden kaçıp. Birbirlerine çok alışmışlardı. Bir gün görüşmediklerinde ikisi de mızmızlanıp duruyordu.

"Sor bakalım."

"Leylekler neden tek ayağının üstünde durur?"

"Neden?" diye sorduğumda Doruk ellerini yüzüne kapatıp "Geliyor." dedi acıyla.

Oğlum "Diğer ayağını da kaldırırsa düşer de ondan!" diye bağırıp tatlı kahkahasıyla nefessiz kalana dek güldü.

"Bunu kimden öğrendin sen?" diye sorduğumda Doruk'la aynı anda "Ceylin'den." dediler.

"Oğlum sen Ceylin teyzeni fazla dinleme demiyor muyum ben sana?"

"Doruk amcam da diyor." dedi gülerek. Sonra Doruk'a dönüp "Ben Ceylin'le evleneceğim biliyor musun?" dedi. Barış'la tanışmıştı ve o büyüyene kadar Ceylin'in yanında kalmasına izin vermişti.

"Barış da Ceylin'le evlenmek istiyor, ne yapacağız?" dedi Doruk. Pamir elindeki Kızılderili okunu kaldırıp "Bunu Barış'a atıp Ceylin'i kaçırırım." deyince başımı geriye yatırıp inledim. "Semih sana neler anlatıyor böyle?"

"Sukilast yapacağız Semih amcamla biz."

"Ne yapacaksınız?" dedi Doruk kahkahalarla gülerken. "Sukilast. Yani... Aslında anlamını tam bilmiyorum. Ama yapacağız."

"Ona suikast denir şapşal." dedim oğlumun burnunu sıkıp. "Ve iyi bir şey değildir."

"Ceylin'in evlenmesi de iyi bir şey değil. Ne yapalım yani?"

"Haklı." Doruk oğluma göz kırpınca o da aynısını yaptı ama tek gözünü kırpmayı beceremiyordu. Ağzını aralayıp gözlerini kırpıştırınca Doruk gülerek oğlumu bir kez daha öptü. Onları böyle görmek o kadar güzeldi ki birlikte oyun oynarlarken oyuna katılmak yerine onları izlemenin tadını çıkarmayı tercih ediyordum.

Doruk kucağında şekilden şekle giren oğlumu yere bıraktığında Pamir'in yüzü kıpkırmızıydı. Sarsak birkaç adım atarken hâlâ gülüyordu. Tatlılığına dayanamayıp kollarımı açtığımda paytak yürüyüşüyle kollarımın arasına koştu.

"Barınağa gitmek ister misin?" diye sordu Doruk Pamir'in karman çorman ettiği saçlarını düzeltmeye çalışırken. Soruyu bir an için üstüme alındım ama oğlum cevap verip konuşmaya başladıklarında tatlı bir kıskançlıkla kendi kendime omuz silktim.

"Barınakta ne var?"

"Köpek alacağız. Evsiz köpekleri köpek barınaklarına yerleştirirler. Köpek sahiplenmek isteyenler de oraya gider." deyip bana döndü. "Köpekleri sever misin?"

"Bilmem, hiç evcil hayvanım olmadı benim."

"Bizim anneannemle kuşumuz vardı ama annesini çok özlediği için gitti." Pamir ölen muhabbet kuşunu hatırlayınca üzgün bir tavırla iç çekti. Onu kucağıma alıp minik burnunu öptüm.

"Eh, o zaman annenin bir evcil hayvana ihtiyacı var. Hayvanlar bizim dostlarımızdır, değil mi Pamir?"

"Evet. Biz de alabilir miyiz anne?"

"Sen biraz daha büyüyüp bir hayvana bakabilecek yaşa geldiğinde olabilir." Pamir kollarını göğsünde birleştirip homurdanınca Doruk önümüzde dizlerinin üstüne eğilip oğlumun göz hizasına indi. "Kulağına bir şey söyleyeceğim." dediğinde Pamir eğildi. Doruk'un söylediği şeyi duyamadım ama her neyse oğlumun çığlık atıp kucağımdan zıplamasına neden olacak kadar heyecan verici olmalıydı. Pamir dış kapının önüne gidip zıplamaya başlayınca Doruk bana bir öpücük verip ayağa kalktı. Oğlumun montunu verip bana acele etmemi söylerken bazen onlara sinir olduğumu kendime itiraf etmek zorunda kaldım. İkisi bir olup beni dışarıda bıraktıklarında çocuk gibi onlara küsmek istiyordum ama birbirlerini bu kadar sevmelerinin verdiği mutluluk daha ağır basıyordu.

Barınağa gittiğimizde Pamir kendinden geçti. Gördüğü her köpek hakkında yorum yapıp onlara isimler takarken Doruk'la el ele tutuşmuş birkaç adım arkasından onu takip ediyorduk.

"Bunu alalım mı?" dedi Pamir cinsini bilmediğim bir köpeği gösterip. "Adını da Tarçın koyarız."

"İsmini Doruk amcan koyacak. Sonuçta onun köpeği."

"Yoo." dedi Pamir yanımıza gelip Doruk'un elini

tutarken. "O bizim köpeğimiz olacak değil mi Doruk amca?"

"Aynen dostum. Sen ne istersen onu alacağız." Pamir bana bilmiş bir bakış atınca ona dil çıkardım. Kıkır kıkır gülüp köpeklerin arasında gezmeye devam etti. Bir süre sonra tam artık birini seçmesi için sızlanmaya başlayacakken aradığını buldu.

"Doruk amca!" dedi heyecanla bağırarak. "Şuna bak!" Beyaz renkli küçük köpeğin sırtı, kulakları ve gözlerinin çevresi siyahtı. Kafeste bir köşeye çekilmiş ürkek bakışlarla etrafına bakarken Pamir'in çığlıklarını duyup bize baktı. Pamir'le göz göze geldiklerinde mırıldayarak ona doğru gelince oğlum çılgına döndü. Doruk'un bacaklarına sarılıp "Onu alalım!" diye bağırdı. "Onu alalım lütfen! Lütfen Doruk amca." Doruk oğlumu kucağına alıp sakinleştirmeye çalışırken yanımıza gelen görevliden köpeği çıkarmasını rica etti.

"Bu yavru birkaç gün önce geldi. İlk kez sokakta kalmış olmalı çünkü onu bulduğumuzda çok korkmuştu. Muhtemelen birilerinin eve alıp ev ortamına alıştırdıktan sonra sıkılıp sokağa bıraktığı talihsiz dostlarımızdan biri." dedi adam köpeğin başını okşayarak. Yavru köpeği oğluma uzatınca Pamir Doruk'un yardımıyla köpeği kucakladı. Köpek burnunu oğluma uzatıp kokladıktan sonra kafasını boynuna gömüp ona yaslanınca Pamir'in gözleri yaşardı. Dolu dolu gözlerini görünce parmak uçlarımda yükselip Doruk'un kucağındaki oğluma sarıldım. "Seni yerim ben. Çok mu duygulandın?" Küçük eliyle gözlerini ovalarken dünyanın en masum şeyiydi.

Pamir köpeğe sarılıp başını köpeğin sırtına yaslayınca Doruk görevliye köpeği hemen almak istediğimizi söyledi. Küçük köpek oğlumun sevgisini hissetmiş ona sokulup dururken ikisi de mutlu görünüyordu. "Adını ne

koyacaksın?" diye sordu Doruk köpeğin tüylerini okşarken. "Batman olsun mu? Yüzü maskeli gibi ya. Batman'in de maskesi var."

"Harika olur." deyip gururla "Aferin sana!" dedi Doruk. Pamir utangaç bir tavırla kucağındaki köpeğe sarılıp ona ismini öğretmeye çalışırken biz de prosedürleri halletmek için bir süre görevlilerle konuştuk. İnsanların bir hevesle gelip buradaki köpekleri aldığını, sonra da onlara bakamayıp tekrar sokaklara bıraktığını anlatan görevliyi dinlerken oğlum köpeğe bizim onu hiç bırakmayacağımızı söyleyip tüylerini okşadı. Doruk görevlinin isteklerini anlayışla karşılayıp ona bakacağı ortamı gösterirken Pamir köpeğiyle dışarıda oynamış biz de mutlu kahkahalarını dinlemiştik.

Eve giderken köpeğin Doruk'ta kalacağına dair Pamir'le anlaştım. Aslında ona kıyamayıp köpeği eve almayı düşünmüştüm ama benim olmadığım zamanlarda Safiye annemin bakması gerekecekti ve ona zaten yeterince yük oluyorduk. Bu, Pamir'in hoşuna gitmese de Doruk ona kulağına söylediği şeyi hatırlatınca kabul etti. Öğrenmek için çok uğraşsam da sırlarını bana vermediler. *Hainler.*

Araba evimin önünde durunca inip Pamir'in kapısını açtım. "Hadi bakalım, arkadaşınla vedalaş." dediğimde Pamir'in yüzü asıldı. Köpeğin tüylerini okşayıp asık yüzüyle arabadan indikten sonra yanımda duran Doruk'un boynuna sarılıp "Doruk amca sen de gel." diye sızlanınca Doruk'un yüzü sevgi dolu bir ifadeye büründü. "Benim biraz işim var. Hem bütün gün beraberdik zaten. Yarın görüşürüz, olur mu?"

Pamir dudaklarını büküp onun kucağından inince Doruk onu yakalayıp yüzünü güldürene kadar uğraştı. Bir iş yemeğine katılması gerekiyordu. Bu yüzden bizimle

yukarı gelemiyordu. Haftalardır ya benim ya da onun evinde her anımızı birlikte geçiriyorduk. Doruk Safiye annemle tanışmış, hepimiz gibi onun da kalbini çalmıştı. Bir tek Semih homurdanıp duruyordu ama Doruk'u sevdiğini biliyordum. Onun derdi Pamir'in kendine yeni bir kahraman bulmuş olmasıydı. Belli etmese de buna çok içerlediğinin farkındaydım ve bu beni güldürüyordu.

"Semih amcan gelecek akşam." dedim Pamir'e. "Arayıp bize pizza getirmesini isteyelim mi?"

"Olur!" diye bağıran oğluma sahte bir kırgınlıkla baktı Doruk. "Bensiz pizza mı yiyeceksin?"

"E ne yapalım, sen de gitme." deyip omuz silken oğluma hak vererek başımı salladım. "E ne yapalım?" dedim onun sesini taklit ederek. Uzanıp yanağını öptükten sonra sevgilimle vedalaşıp mızmızlanan oğlumu eve çıkardım.

* * *

Semih'i arayıp pizza istediğimizi söyleyince eve getirmek yerine her zaman gittiğimiz pizzacıda yemeyi teklif etti. Uzun zamandır oraya gitmemiştik ve açıkçası gitmeyi hiç istemiyordum ama Ceylin ve Semih ısrarcı olunca kabul etmekten başka çarem kalmadı. Neden gitmek istemediğimi sorsalar cevap veremeyeceğim için sessiz kalmayı tercih etmiştim.

Geldiğimiz yer, lisedeyken hep takıldığımız utak bir dükkândı. Mutfak kısmı arkadaydı. Önde pizzaların sergilendiği küçük bir tezgah ve şef önlüklü Ahmet amca duruyordu. Bizi görünce kocaman göbeğiyle dolabın arkasından zorlukla çıkıp hepimizi kucakladı. Ahmet amca buranın işletmecisiydi, pizza yapmaktan hiç anlamazdı ama öyle sevilirdi ki elinden yüzlerce çocuk geçmesine

rağmen hiçbirini unutmazdı. Köşelere dizilmiş masalardan lisedeki daimi masamız a oturduk. Aslında küçük dukkân çok kalabalıktı ama şansımıza biz gelince bu masada oturanlar kalkıyordu. Ceylin koşa koşa oturup Kaptım!" diye bağırınca Ahmet amca gür sesiyle herkesin bize bakmasını sağlayacak bir kahkaha atıp pizzalarımızı hazırlatmaya gitti.

O yanımızdan ayrıldığında üstümüze bir sessizlik çöktü. Masaların dizildiği duvarın üstü yazılarla doluydu. Binlerce isim, tarih, küçük notlarla dolan duvarda bizim de yazılarımız vardı. Bambaşka bir hayata ait, bambaşka bir Elis'in yazdığı yazıları hatırlamak kalbimi kırdı. O kızı özlemiyordum; onun için üzülüyordum. Bir zamanlar bu masada oturmuş yanındaki adamla mutlu bir gelecek umudu olan o kıza çok üzülüyordum. Elimde olsa on yedi yaşındaki o kıza bir mektup yazıp yollardım.

Bakışlarım yazıları tararken eski bir anı canlandı gözümde. Semih basketbol maçında rakip lisenin takım kaptanıyla kavga etmişti. Bir kız yüzünden tabii... Semih her zaman kızlar yüzünden başını belaya sokar, Mert de onun arkasını toplamaya çalışırdı. Ama o gün nasıl olduysa olaya biz de karışmıştık. Ceylin'le birlikte takıma destek için maça gitmiştik. Bizimkiler maçı alamadıkları için üzgünlerdi. Dördümüz hep yaptığımız gibi birlikte pizza yemeye gelip bu masaya oturmuştuk. Semih ve Ceylin bizim aracılığımızla tanışmıştı. Ama birlikte vakit geçirdikçe arkadaşlığımız güçlenmiş, birbirimiz için çok değerli olmuştuk. Semih yüzündeki şeytani gülüşle pizza siparişi verirken bir sorun olduğunu anlamalıydık aslında. Öyle bakıyorsa mutlaka bir halt karıştırmıştı. Kokusunun çıkması da uzun sürmedi zaten. Kocaman oğlanlardan oluşan basketbol takımı içeriye girip Semih'i dövmeye kalktıklarında buna şaşırmadık. Takım kaptanı

Semih'le sevgilisinin öpüştüğünü söylediğinde de. Semih lisedeyken o kadar pervasız ve serseri bir tipti ki böyle şeyler yaşamaya alışmıştık artık. Ceylin Semih'in kaçabilmesi için kendini ortaya atıp tüm cazgırlığıyla onların dikkatini çektiğinde Mert yavaşça Semih'i çıkarmaya çalışmıştı. Tam kapıdan çıkarlarken fark edilip arkalarından koşan basketbol takımından kaçmaya başladıklarında biz de çığlıklarla peşlerinden koşup birilerini çağırmaya çalışmıştık.

Günün sonunda ikisi sağlam bir dayak yemişlerdi ama Semih'in yüzünde hâlâ sinirimizi bozan bir gülüş vardı. Öptüğü kızın o dayağa değdiğini düşünüyordu. Mert ona öyle kızmıştı ki iki gün boyunca Semih'e yüz vermemişti ama o ikisi uzun süre dargın kalamıyordu zaten. Tıpkı Ceylin ve ben gibi en yakın arkadaştılar.

İç çekerek bakışlarımı duvardan ayırıp oğluma çevirdim. Her şeyden habersiz masumca elindeki robotuyla oynuyordu. Semih'le Ceylin eski anılarda kaybolmuş gülüşerek konuşurlarken içimdeki sıkıntıyı atmaya çalıştım. Mert'ten sonra da buraya defalarca gelmiştik aslında. Ama onu hayatımdan tamamen sildiğimi, artık bana ruhsal anlamda bile acı veremeyeceğine inandığımı sanırken buraya gelmek bana iyi gelmemişti. Düşünmek istemediğim hatıralar zihnime dolmuştu. Bir zamanlar güzel olan şeyler şimdi canımı sıkıyor, beni boğuyordu. Semih'le Ceylin'i dinliyor gibi davrandım bir süre ama sohbetlerine bir türlü adapte olamayınca oğluma döndüm.

"N'aber?" diye sorduğumda bana tuhaf tuhaf bakıp omuz silkti. "Anne, yeni bir arkadaşım var. Biliyor musun? Adı Ceren. Çok güzel bir kız."

"Öyle mi?" dedim gülerek. Semih güzel kız lafını duyunca konuşmayı kesip oğluma bakmıştı. "Evet ama hep evcilik oynamak istiyor." dedi Pamir kaşlarını çatarak

Ben evcilik oynamayı sevmiyorum. Yine de o sevdiği için oynuyorum. Ama Ceren benim sevdiğim oyunları hiçbir zaman oynamak istemiyor. Bu haksızlık değil mi?"

"Kızlar hep böyledir oğlum." diyen Semih'i Ceylin takip etti. "Bir kızla vakit geçirmek kolay değil tatlım. Fedakârlık etmen gerecek bazen."

"Bazen gerekir. Çocuk sürekli fedakârlık ediyor. Güzelim robotlarla oynamak dururken porselen fincan takımlarıyla çay içmek sence de biraz fazla değil mi Ceylin?"

"Niye bu kadar dertlendin sen bakayım? Herkesten sakladığın sevgilinle porselen takımlarda çay mı içiyorsunuz yoksa?"

"Anlamıyor kız." dedi Semih, Ceylin'e vurmak ister gibi bakarken. "Sevgilim değil diyorum. Anlamıyor!"

"Sen onlara bakma oğlum. Ceren'e arkadaşlığın fedakârlık gerektirdiğini söyle, tamam mı?" Başını sallayıp bana diğer arkadaşlarından bahsetmeye başladığında pizzalarımız geldi. Pamir üç büyük dilim yedikten sonra oturduğu yere çöküp kalmıştı. Parmaklarını ve pizza sosuna bulanmış ağzını ıslak mendille temizlerken kayan gözlerine bakıp güldüm. "Uykun mu geldi?"

"Uykum gelmedi de göbüşüm çok çıktı." dedi pantolonunu zorlayan göbeğini gösterip. "Senin göbüşünü yerim ben!" deyip yanaklarını öptükten sonra çantamın üstündeki beresini alıp başına geçirdim.

"Bitirdiyseniz gidelim mi? Uykusu geldi oğlumun."

"Gelmedi dedim ya!" diye sızlandı Pamir. Semih onun uyku akan gözlerine bakıp sırıttıktan sonra sandalyenin arkasına astığı kabanına uzandı. "Hadi kalkalım. Zaten biraz daha otururşak Ahmet amca bizi kovacak."

Toparlanıp masadan kalktığımızda Semih hesabı ödemeye gitti. Ceylin telefonuyla uğraşarak arkamdan gelirken oğlumun elini tutmuş çıkışa doğru yürüyordum.

Kapı açıldığında içeriye biri girdi. Önce yanlış gördüğümü düşündüm. Tüm akşam içim sıkılmıştı. Eski anıların içinde boğulmuştum. Bu yüzden aklım bana oyun oynuyordu. Belki uykusuz kalmıştım. Belki bilinçaltımdaki korkular fırsatını bulunca yüzeye çıkmaya başlamışlardı.

Karşımdaki adamın gerçekten orada durduğunu reddetmek için her şeyi yaptım ama oradaydı işte. Bana bakıyordu. Yemyeşil gözlerini gözlerime kitlenmişti. Onu son gördüğümden bu zamana çok değişmişti. Vücudu daha iriydi. Yüzü aynıydı ama bir şekilde farklı görünüyordu. O da benim gibi büyümüştü belki de. Saçlarını kısacık kestirmişti ve yanında elini tuttuğu bir kadın vardı.

Ne yapacağımı bilemez hâlde öylece kalakalmıştım. Kafamda onlarca ses vardı. Neden şimdi, neden bugün, neden burada soruları kafamın içinde yankılanıyordu.

Panikle arkama dönüp Semih'e baktım. Ceylin'le birlikte Ahmet amcanın anlattıklarını dinliyorlardı gülerek. Onlara seslenmek istedim ama sesimi bulamadım. Ceylin'in bakışları bana değip tekrar Ahmet amcaya döndü. Sonra gördüklerini idrak etmiş olmalı ki hızla başını çevirip bana baktı. Yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyorum ama Ceylin'in panikle bana koşmasına yetmişti. "Ne oluyor?" dediğinde tekrar Mert'e baktım. Bakışlarının oğluma kitlendiğini görmek dizlerimin bağını çözdü. Elini tuttuğum oğlumun önüne geçtiğimde hayal meyal Ceylin'in Semih'e seslendiğini duydum.

"Senin ne işin var burada?" dedi Semih kolumdan çekip beni arkasına iterken. Önümde durduğunda Mert düşünceli bir tavırla başını yana eğip ona baktı. "Selam kardeşim. Uzun zaman oldu."

"Burada ne işin var dedim it herif!" dedi Semih buz gibi bir sesle. Mert'in yanındaki kadın rahatsız olmuş gibi kıpırdandı. Boştaki elini karnına koyduğunda ha-

hafçe belirginleşen karnını fark ettim. Kadın hamileydi. Gözlerim parmaklarına kayarken Mert'le aynı yüzükleri taktıklarını gördüm.

Kadın hamileydi.

Mert'in çocuğuna mı?

Bu düşünce buz gibi terlememe neden oldu. Baştan ayağa ürperirken oğlum için güçlü durmaya çalıştım. Umurumda değildi. Ne yaptığını, kiminle olduğunu umursamıyordum. Sadece pis bakışlarını oğlumdan çekmesini istiyordum. Bu kadar yakınımızda olması midemi bulandırıyordu.

"Karnımızı doyurmaya geldik." dedi Mert, yanındaki kadının elini bırakıp. Kadın tedirgin bir tavırla kollarını bedenine sardı. "Onu buraya mı getirdin?" dedi Semih sinirleri bozulmuş gibi gülerken. *Kadını tanıyor muydu*? Onlara tiksinir gibi bakarken "Hayatımda senin kadar şerefsiz birini görmedim." dedi.

Mert'in bakışları değişti. Yüzündeki neredeyse dostça olan ifade gitmiş, öfkeli bakışları bizi hedef almıştı. "Hiç aynaya baktın mı?" dedi. "Asıl sen burada ne yapıyorsun? Yanında kimler var Semih! Kim olarak duruyorsun karşımda? Artıklarımı sahiplenen adam olarak mı?" Semih kükremeyi andıran bir sesle onun üstüne atıldığında Ceylin onu tutmaya çalıştı. Ben şoka girmiş gibiydim. Ne kımıldayabiliyor ne de adım atabiliyordum. Ahmet amca öne geçip Semih'le Mert'i dükkândan çıkarırken puslu bir camın ardından bakıyor gibiydim önümde yaşananlara. Birinin kolumdan tutup beni dışarı çıkardığını hayal meyal fark ettim.

"Arabada bekle." dedi Mert yanındaki kadına. Kadın gitmek istemiyor gibiydi ama Mert onun kulağına eğilip bir şey söylediğinde bize tedirgin bir bakış atıp arabalarına doğru gitti.

"5 yıl önce beni yumruklarla uğurlamıştın," dedi Mert alayla. "Başka türlü bir karşılama beklemiyordum zaten. Ama merak ettiğim bir şey var Semih," deyip bakışlarını bana çevirdi. "Benim karımın yanında kalmak için beni, en yakınını hayatından silip atmanı asla anlayamadım. Derdin neydi? Ona âşık mıydın?"

Sorusu yüzüme bir tokat gibi çarparken Semih Mert'in yakasına yapıştı. "Seni öldürürüm!" diye gürledi Mert'in yüzüne bir yumruk atarken. "O pis ağzından bizim hakkımızda tek bir kelime daha çıkarsa seni doğduğuna pişman ederim, duydun mu?"

Mert yumruğun etkisiyle geriye savrulunca ağzındaki kanı tükürüp pis bir gülüşle bana baktı. "Merhaba Elis," dedi kanımı donduran bir tavırla. "Nasılsın?" diye sorduğunda kafamın içindeki uğultuyu yarıp geçen bir ses duydum.

"Anne, elim acıyor."

Şoka giren bedenim oğlumun sesiyle kendine geldi. Küçük elini nasıl sıktığımı fark edince elim ateşe değmiş gibi geri çekildim. Mert'in ona baktığını bilmek içimdeki paniği dalga dalga yayarken Pamir'i Ceylin'e doğru itip gitmelerini söyledim. Ceylin bağırıp çağıran Semih'in cebinden anahtarları alıp oğlumu alarak arabaya gittiğinde Semih'in yanına gidip kolunu tuttum.

"Semih değmez," dedim neredeyse bağırarak. "Bırak, gidelim."

"Ne bu ya?" diyen adama bakmamak için dişlerimi sıktım. "Evcilik mi oynuyorsunuz? Senin olmayan bir çocuğa babalık mı ediyorsun? Ne yapıyorsun sen Elis'in yanında? Kim oluyorsun da benim ka-"

Tokadım Mert'in yanağında patladığında ne ara ona yaklaştığımın bile farkında değildim. Mert apaçık bir öfkeyle bana bakarken benim gözlerimde öfkesinin bin

katını gördüğünden emindim. "Sen kimsin asıl!" diye bağırdım avazım çıktığı kadar. "Bir anda karşıma çıkıp arkadaşlarımı mı sorguluyorsun? Hayatım hakkında sorular mı soruyorsun? Buna hakkın olduğunu mu sanıyorsun sen?"

"Arkadaşın mı?" diye sorduğunda Semih bir kez daha Mert'e saldırdı. "Aile olmak hakkında en ufak bir fikrin yok değil mi?" dedi Semih acıyarak. Mert'in darbesinden kaçıp tekrar ona saldırdığında çaresizce çığlık attım. Mert'le birbirlerine girmiş yumruklarını savururlarken onları durdurmak için elimden bir şey gelmedi. Ahmet amcanın kenarda izlediğini görünce ona baktım ama karışmaya niyeti yok gibiydi. Bakışlarımı gördüğünde omuz silkti. "Bu kavgadan kaçamazsınız." dedi yanımdan geçerken. "Şimdi engellesek bile ilk fırsatta tekrar birbirlerine girecekler. Bırak, kozlarını paylaşsınlar." deyip dükkânına döndüğünde ne yapacağımı bilemez hâlde öylece durdum.

Mert'le ne konuştuklarını anlayamıyordum ama Mert'in "Onun babası benim." diye bağırdığını duyduğumda kendimi kaybettim. Kulaklarıma yabancı gelen bir çığlıkla aralarına girdiğimde ikisi de durdular.

"O benim çocuğum!" diye bağırdım tüm gücümle. "O sadece benim çocuğum tamam mı? Onu ben büyüttüm. Ben baktım! Ben sevdim, ben korudum! Ağladığında onu ben teselli ettim. Düştüğünde ben kaldırdım. Acı çektiğinde ona ben sarıldım! Sen kim oluyorsun da onun hakkında konuşuyorsun? Adını bile bilmiyorsun. Neye benzediğini bugüne dek biliyor muydun? Hiç merak ettin mi?" Histerik bir tavırla konuşurken Semih omuzlarımı kavradı. Onu sertçe itip Mert'e yaklaştım. "O pis bakışların bir daha oğluma değmeyecek bile! Duydun mu? Eğer bir daha karşımıza çıkarsan, eğer bir daha oğluma

bakmaya cüret edersen seni mahvederim Mert! Eğer bize yaklaşırsan yemin ederim hayatını mahvederim. Bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum." dedim buz gibi bir sesle. "Yemin ederim yaparım!" Yediği dayak yüzünden şişmeye başlayan yüzüne tiksinerek bakıp arkama döndüm. Semih'in ona attığı son yumruğun sesini duyduğumda acımasız bir gülüş kondu dudaklarıma. Hissizleşmiştim sanki. Semih onu burada öldürse umurumda bile olmazdı. O adamı hiç tanımıyordum. Biz zamanlar beni bırakıp giden adam bile onun kadar kötü değildi. Hayatımı mahvedip gittiğinde bile ondan bugünkü kadar nefret etmemiştim.

18. BÖLÜM

Kucağımda oğlumla birlikte evime girerken Ceylin tedirgin adımlarıyla beni takip etmişti. Pamir korkmuş görünüyordu. Hayatında ilk defa bir kavga görmüştü ve her şeyden çok sevdiği Semih amcasını o hâlde görmek onu hem üzmüş hem de korkutmuştu. Onu teselli edecek şeyler söylemek istedim ama konuşmaya bile gücüm yoktu. Dizlerim titriyordu. Avuçlarım terden sırılsıklamdı. Bakışlarımı odaklayamıyordum. Tek yapabildiğim kucağımdaki oğlumu sımsıkı tutmaktı. Ceylin Pamir'e uzanınca refleksle geri çekildim.

"Pamir'i yatıracağım." dedi gözlerimi yakalamaya çalışırken. "Kendine gelmen lazım Elis. Pamir'i bana ver."

Oğlumun bana seslenişindeki huzursuz tınıyı duyunca onu yavaşça Ceylin'e verdim. "Bir şey yok anneciğim." dedim onun saçlarını okşayıp. "Biraz hastalandım. Şimdi ilaç içeceğim bir şey kalmayacak, tamam mı?"

"Semih amcamla o amca kavga mı etti?"

"Bazen yetişkinler böyle davranabilir." dedim güven verircesine ellerini sıkarken. "Sen üzülme sakın. Onlar

sorunlarını halledecekler." Oğlumun ellerini tutmuş konuşurken sesimden hissettiklerim anlaşılmıyordu. Bu gece ne kadar korktuğumu, ne kadar kızdığımı, nasıl çaresiz hissettiğimi onun küçük yüreği bilemezdi.

"Ben o amcayı sevmedim." dedi Pamir. "Bir daha gelmesin yanımıza."

"Gelmeyecek." dedim ellerini dudaklarıma bastırıp. "Söz veriyorum bir daha hiç gelmeyecek." Ceylin Pamir'i odasına götürdüğünde kanepeye oturup nefes almaya çalıştım. Başımı ellerimin arasına alıp olduğum yerde sallanırken Mert'in burada olduğu gerçeğini kabullenmeye çalışıyordum. *Buradaydı.* Karşıma çıkmıştı. Bir gün bunun olabileceğini biliyordum. O günü defalarca kez oynatmıştım kafamda. Ona neler söyleyeceğimi düşünmüştüm. Bana söyleyecekleri hakkında tahminler yürütmeye çalışmıştım. Başlarda safça pişman olacağını umuyordum. Oğlunu özleyeceğini, geri döneceğini, bir şekilde tekrar devam edebileceğimizi... Ama zaman ona karşı içimde iyi olan her şeyi tüketip yaşanmışlıklar yüzünden kinle doldurdukça öfkelendim. Hayallerimde Mert mahcuptu. Üzgündü. Af diliyordu. Onu hayatından def eden bu kez ben oluyordum. Belki de egom için yapıyordum bunu. Belki de Mert'in o kadar da kötü olmadığına inanmak istemiştim hep. Ne olursa olsun oğlumun babası olduğunu hep hatırlatmıştım kendime.

Ama bugün yaşananların umduğum karşılaşmayla hiç alakası yoktu. Kısacık bir konuşmada bile Mert öyle çirkinleşmiş, o kadar iğrenç davranmıştı ki yüzsüzlüğüne hâlâ inanamıyordum. Nasıl utanmadan karşımda durabilmişti? Nasıl o kadınla bizim anılarımızla dolu olan bir yere gelebilmişti? Sahi, o kadın...

Ceylin gelip yanıma oturduğunda kanepenin üzerinde dizlerimi karnıma çekmiş öylece karanlığa bakıyor-

dum. Işığı ne zaman kapattığımın farkında değildim. Ne zamandır karanlıkta oturduğumun farkında değildim. Öyle yorgun hissediyordum ki kendimi. Yakamı bırakmayan acılardan, korkulardan öyle yorulmuştum ki! Kaçmak istiyordum. Tüm dünyadan, tüm kötü duygulardan, kötü insanlardan kaçmak... Kimsenin beni üzemeyeceği bir yerde oğlumla mutlu olmak istiyordum.

"Uyudu ama huzursuzdu. Çok korktu." dedi Ceylin sessizce. "Biraz daha iyi misin?"

"Yanındaki sevgilisi miydi?" diye sorduğumda Ceylin gözlerini kaçırdı. Ondan beklenmeyecek bir hareketti bu yüzden cevabını almıştım bile. Konuşmasa da olurdu. "Nişanlılarmış. Semih söyledi."

"Ne zaman?"

"Az önce telefonda konuştuk." Semih bizimle yukarıya çıkmamıştı. En az benim kadar kızgın olduğu için konuşmak istememiştim ama bir sürü sorum vardı.

"Semih Mert'in geldiğini biliyordu, değil mi? Niye bana söylemedi?"

"Bilmiyorum Elis. Belki de seni üzmek istememiştir."

"Üzmek istememiş mi?" Elimi saçlarıma daldırıp sertçe karıştırarak öfkemi dindirmeye çalıştım. "Onu karşımda gördüğümde ne hissettiğimi tahmin edebilir misin?" dedim Ceylin'e. "Beklemediğim bir anda, ondan uzakta ve güvende olduğumu düşünürken karşımda belirince ne düşündüm sence? Bakışları oğluma değince ne kadar korktuğumu bilebilir misin? Şu an ne kadar üzgün olduğumu, ne kadar çaresiz hissettiğimi bilebilir misin?" dediğimde Ceylin bana yaklaşıp sarıldı.

"Yapma Elis. Korkacak hiçbir şeyin yok. Bunu söylemenin acımasızlık olduğunu biliyorum ama baksana! O kendine başka bir aile kurmuş bile. Bunca yıl sizi inkâr ederek yaşadı. Bundan sonra da farklı davranmayacak.

Şimdi korkman için bir sebebin yok. Oğlumuzu bizden kimse alamaz tamam mı? Ona kimse zarar veremez. Hele Mert, hiç veremez. Hep yaptığı gibi sadece huzursuzluk çıkardı. Seni üzmesine izin verme. Seni üzecek kadar önemli olmasına izin verme."

Ona sarılıp gözyaşlarımı tutmaya çalıştım. "Beni hamile olduğum için bırakmıştı." dedim yıkık dökük bir sesle. "Şimdi başka bir kadınla hamile olduğu için mi evleniyor?" Bunun kalbimi kırmasından nefret ediyordum. Mert'e karşı hiçbir iyi duygu yoktu içimde, buna emindim. Yine de canımı yakıyordu. Bana ve bebeğime bu kadar acı çektirdikten sonra yeni hayatına başka bir bebekle başlaması öyle acımasızcaydı ki...

Ceylin "Seni hamile olduğun için bırakmadı. Hamileliğini bahane olarak kullandı sadece. Şunu kendine yapmayı kes." dedi kızgın sesiyle. Beni geriye itip yüzüme baktı. Karanlığa alışmış gözlerim ifadesini seçmekte zorlanmıyordu. Kızgındı. "Harika bir hayatın var Elis. Mükemmel bir çocuğun var. Sevdiğin adam yanında. Biz varız. Ne yaşarsak yaşayalım birlikte olacağız. Çünkü aile, kan bağı demek değildir." dediğinde Safiye annemin bize hep söylediği cümleyi onunla birlikte tamamladım. "Aile, sevgidir."

"İşte bu yüzden Pamir'in Mert'e ihtiyacı yok. Onu sevecek bir adama ihtiyacı var. O adam Mert değil, Doruk. Mert'ten korkuyor musun? O zaman Doruk'a sığın. Beklemediğin bir anda Mert'i görmüş olmak seni dağıtmış olabilir, anlıyorum. Ama tek başına toparlanmak zorunda değilsin. Doruk'u arayabilirsin. Bize tutunabilirsin. Sen hiçbir zaman yalnız olmadın. Hiçbir şeyi tek başına yaşamak zorunda değilsin."

"Teşekkür ederim." dedim titreyen dudaklarımı birbirine bastırarak. Gözlerime biriken yaşlara daha fazla

direnemiyordum. "Doruk'u arayacağım. Ama önce biraz ağlayabilir miyim? Sadece bu gece, dilediğim gibi ağlayabilir miyim Ceylin?" Ceylin başımı kucağına çektiğinde dizlerine yatıp gözyaşlarımı serbest bıraktım. Mert'in beni son kez ağlatışı olacaktı bu. Bu gece bana yaşattığı tüm acıları gözyaşlarımda boğacaktım. Sabah olduğunda yeni bir güne umutla başlayacaktım. Bir daha Mert'ten asla korkmayacaktım.

Onu tanıyordum. Onunla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Eğer beni zorlarsa işler çirkinleşecekti ve bunu yaparken asla tereddüt etmeyecektim. Saat ilerlerken Ceylin kanepede uyuyakaldı. Dizlerinden kalkıp kanepeye uzanmasına yardımcı olduktan sonra odama girdim. Üzerimdekileri çıkarıp yatağa girdikten bir dakika sonra kapının önüne minik bir bedenin gölgesi düştü.

"Anne?" deyişini duyduğumda doğrulup gece lambasını açtım. "Oğlum, niye uyandın?"

Elindeki robotu göğsüne bastırıp "Kötü rüya gördüm." dediğinde yorganımın ucunu kaldırıp gelmesini işaret ettim. Koşarak yatağa gelip yanıma sokuldu. Elini yanağıma koyunca ıslak yanaklarımı yoklayıp başını kaldırdı. "Ağlıyor musun?"

"Ben de kötü rüya gördüm." dedim yüzümü onun mis kokulu boynuna gömüp. "Ama bana sarılırsan bir daha kötü rüyalar beni yakalayamaz."

"Ben canavarları kovdum ki buradan." dedi beni sıkıca kucaklayıp. "Sen korkma, ben buradayım." deyince karamsarlığımdan biraz olsun sıyrılıp güldüm. Doğru söylüyordu. Korkacak bir şey yoktu. Oğlum benimleydi. Oğlum hep benimle kalacaktı.

19. BÖLÜM

Korkunç bir baş ağrısıyla gözlerimi açıp oğlumu yanımda göremeyince panikle yataktan fırladım. Sendeleyerek odadan çıkıp oğluma seslenirken küçük evimizi inanılmaz bir hızla arayıp onu salonda buldum. Robotuna sarılmış en sevdiği çizgi filmi izliyordu. Elimi çırpınan kalbimin üstüne koyup kapının pervazına yaslandım. Ne düşündüğümü bilmiyordum. Sadece onu yanımda göremeyince paniğe kapılmıştım. Tüm gece kâbuslarımda Mert vardı. Pamir'i görmek istiyor, onu benden almak istiyor ya da ona zarar veriyordu. Bu yüzden uyandığımda oğlumu göremeyince mantığımı yitirmiştim.

"Böyle yaşayamam." dedim sessizce. Sadece kuruntu yapıyordum. Ceylin'in söylediği gibi biz Mert'in umurunda bile değildik. Ben burada ödü kopmuş bir şekilde otururken o belki de doğacak bebeğine oyuncaklar alıyordu. Bu düşüncenin beni yaralamasına izin vermedim. Ona ihtiyacımız yoktu. Bugüne dek oğlumla ben iyi olmuştuk. Bundan sonra da öyle olacaktı. Çalan zilin sesiyle gözlerim duvardaki saate kaydı. Sabahın bu saatinde

kimin olabileceğini düşünerek tedirgin adımlarla kapı deliğinden baktım. Tedirginliğim yerini şaşkınlığa bırakırken kapıyı açtım.

Kapı açılır açılmaz kendimi Doruk'un kollarında bulmuştum. Beni sımsıkı kendine çekip yüzünü saçlarıma gömdüğünde buz gibi bedenine aldırmadan ona sıkıca sarıldım. Dünden beri üstümden atamadığım, en ufak bir harekette kendini belli eden tedirginliğim o evime adım attığı anda uçup gitmişti sanki.

Etrafımda hep güvenebileceğim insanlar olmuştu ama bu başka bir şeydi. Doruk'un hayatımdaki yeri onu oğlum için de özel hâle getiriyordu. Pamir daha şimdiden en çok onun takdirine ihtiyaç duyuyor, en çok onu hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyordu. Doruk'u çoktan babası yerine koymaya başlamıştı ve bu artık beni korkutmuyordu. Çünkü Doruk'a güveniyordum. Ona oğlumu emanet edecek kadar güveniyordum. Bizi hayal kırıklığına uğratmayacağını bilecek kadar güveniyordum.

Sevmek kolaydı. Asıl zor olan birine güvenmekti. Birinin seni hiç bırakmayacağına inanmak, onunla her şeyi paylaşabileceğini bilmek, onunla korkmadan bir yola çıkabileceğine inanmak öyle zordu ki. Asla şüphe duymamak, asla tereddüt etmemek zordu ama bir kere gerçekten güvendikten sonra o insanın iyi gelemeyeceği hiçbir şey yoktu. Doruk bana sarıldığında her şeyin düzeleceğine olan inancım artıyordu. Doruk elimi tuttuğunda düşmeyeceğimi biliyordum. Çünkü bana söz vermişti ve ben verdiği sözü tutacağını biliyordum. Kalbimin derinlerinde hissediyordum bunu.

Doruk yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakabilmek için başımı kaldırdı. "Ne oldu?" dedi parmakları yüzümü okşarken. "Ceylin aradı. Bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum bile Elis."

bakışları üstümü tararken "Ne oldu?" dedi bir kez daha. "İyi misin? Pamir iyi mi?"

"Mert'le karşılaştım."

"Ne?" Elleri omuzlarımda asılı kaldı. İfadesindeki şaşkınlık yerini karmakarışık bir duyguya bırakırken bu sefer onun bana ihtiyacı olduğunu anladım. Mert'in kafamı karıştıramayacağını bilmeye ihtiyacı vardı. Onu ne kadar çok sevdiğimi bilmeye ihtiyacı vardı.

Buna ihtiyaç duyduğu için onu suçlamıyordum. Ona ne kadar güvendiğimi gösterememiştim. O her hareketiyle bana sevgisini hissettirirken ben hep bir parça çekingen kalmıştım. Bu yüzden elimi yanağına koyup bakışlarını yakalarken bana inanması için tüm hislerimi döktüm ortaya. Aşkımı, umudumu, ona olan güvenimi görmesi için uzun uzun baktım gözlerine. "Doruk." derken boştaki elimle elini tutup parmaklarımızı birbirine kenetledim. "Ellerini tutarsam..." dediğimde elimi sıkıp cümlemi kendisi tamamladı.

"Düşmene izin vermem."

"Biliyorum." dedim sessizce. "Bu yüzden elimi hiç bırakma olur mu? Seni çok seviyorum." deyip alnımı kalbinin üstüne yasladım. Kalp atışları beni dinlendirdi, kâbuslarımı uzaklaştırdı. Dünyaya daha güzel bakmamı sağladı. Onu daha çok sevmemi sağladı. Orada çiçeklerimizin kokusunu duydum.

"Bırakmayacağım. Ne seni ne de Pamir'i bırakacağım."

Açık kapıdan içeri dolan rüzgârın karşısında dururken hiçbir şey umurumuzda değildi. En azından benim umurumda değildi. Doruk hafifçe geriye çekilip beni süzerken çıplak ayaklarımı görünce kaşlarını çattı. Soğuk zemine basan ayaklarım buz tutmuştu. Başını iki yana sallayarak ayakkabılarını çıkarıp dış kapıyı kapatırken

evime ayakkabıyla girdiği için ona takılmak istedim ama montunu çıkarıp birden beni kucağına aldığında ağzımdan çıkan tek şey zayıf bir çığlık oldu.

"Ne yapıyorsun?" diye cırlarken Doruk beni yatak odama götürdü. Beni yatağımın üstüne bırakıp etrafına bakınırken şaşkın bakışlarımla onu izliyordum.

"Çorapların nerede?" Yatağımın başucundaki komodinin çekmecesini gösterdiğimde oraya gitti. Çekmeceden en kalın çorabımı bulup üstündeki ördeğe sırıtarak baktığında "Semih'le Pamir almıştı." dedim utangaç bir sesle. Yanıma gelip alnımı öptükten sonra yatağın önünde bir dizinin üstüne çöktü. Çorapları ayaklarıma giydirdikten sonra elime uzanıp parmaklarımın üstünü öptü, tek tek.

"Üşüme." dedi bir parmağımı öperken. "Hasta olma." dedi bir diğer öpücükte. "Üzülme, ağlama, korkma..." Başını kaldırıp bana baktığında diğer elimi ensesine koyup saçlarını okşadım usulca. "Çünkü ben varım. Ben buradayım Elis. Hep burada olacağım."

"İyi ki buradasın." dedim sessizce. "İyi ki karşıma çıktın. İyi ki beni sevdin." Dizlerinin üstünde yükselip bana yaklaştığında kollarımı boynuna doladım. "Seni sevmekten başka şansım yoktu ki."

Aramızdaki romantik anı bozan minik oğlum oldu. Yatağın üstüne zıplayıp kollarını ikimize birden dolayıp "*Sarılmacaaa*!" diye bağırdığında Doruk onu tutup yatağın üstüne attı. Yanaklarına sayısız öpücükler bırakırken bir yandan da sıyrılmış tişörtünden görünen karnını gıdıklıyordu. Oğlumun kahkahaları, Doruk'un gülüşlerine karışıp giderken kendimi uçmayı yeni öğrenen küçük kuşlar gibi hissettim. Kahkahaları kanatlarıma çarpıyor, her kanat çırpışımda beni daha yükseğe taşıyordu. Özgür hissediyordum; prangalarımdan kurtulmuş, ka-

natlarımın arasında hayatta en çok sevdiğim iki erkeğin kahkahalarını saklamış uçarken mutluluğa, huzura, hiç bitmeyecek bir huzura çırpıyordum kanatlarımı.

* * *

İşe gitmemiştik. Doruk tüm gününü bize ayırmış, onu tanıdığımdan beri ilk kez hafta içi işi boş verip tüm gün evde kalmak istemişti. Tabii bizimle birlikte... "Neyse ki patrondan izin almakta sorun yaşamadım." dedim alaycı bir tavırla. Mutfakta birlikte kahvaltı hazırlarken Pamir sandalyeye oturmuş bugün okula gitmeyeceğini öğrenmiş olmanın sevinciyle şarkı söylüyordu.

"Patronun sana kaba davranırsa haberim olsun." dedi. "Bir ayar çekeyim."

"Patronum her zaman kaba." dediğimde incinmiş gibi bir tavır takınıp dilimlediği peyniri masaya koydu. "Kalbimi kırdın. Öp de geçsin." Uzattığı yanağına bakıp başımı iki yana salladım. Doruk kıpırdamayınca oğlum kıkır kıkır gülmeye başladı. Sandalyesinde ayağa kalkıp Doruk'un diğer yanağını öpünce ben de koşarak yanlarına gidip bana uzattığı yanağını öptüm. Doruk'un kolları ikimizi de sarıp göğsüne bastırdığında Pamir'e göz kırpıp fısıldayarak konuştum. Oğlumla aynı anda bir çığlık basıp Doruk'u gıdıklamaya başladığımızda Doruk'un yüksek sesli kahkahaları evi yıkacak kadar şiddetliydi. Kocaman bedeni iki büklüm olmuş durmamız için yalvarırken Pamir'le bakışıp durduk. Doruk nefesini düzene sokup başını yavaşça kaldırdığında yüzündeki pis gülüşü gördüm. Bana doğru atılınca bağırarak mutfaktan çıkıp ondan kaçmaya çalıştım. Oğlum da peşimizden gelip çığlıklar atarken Doruk beni yakalayıp gülmekten mosmor olana dek gıdıkladı. Beni bıraktığında koridorda

vere yalmış mor bir suratla gülüşümü durdurmaya çalışıyordum.

Birkaç saat önce dünyam başıma yıkılmış gibi hissederken şu an Mert o kadar önemsiz bir detaydı ki gözümde aklıma bile gelmiyordu. Sırf bu etkisi yüzünden kendimi Doruk'a bağlayıp her yere onunla birlikte gidebilirdim.

Sevmek güzeldi. Âşık olmak, güvenmek, huzuru bulmak çok güzeldi. Ama en güzeli aile olabilmekti. Ve bizim çoktan aile olmaya başladığımızı hissediyordum.

Akşamüstü kısa bir yürüyüşe çıktıktan sonra eve döndük. Doruk beni yalnız bırakmamaya kararlı görünüyordu. Ben de bu sayede hâlimden memnun huzurlu bir gün geçiriyordum. Üçlü kanepede Doruk dizlerime yatmıştı. Pamir de onun göğsüne yüzüstü uzanmış yatarken göçmen kuşlarla ilgili bir belgesel izliyorduk. Onların dikkati belgeseldeydi, benimki onlarda. Ellerim Doruk'un yumuşak saçlarında gezinirken keyfime diyecek yoktu.

"Doruk amca sen hiç kaplan gördün mü?" diye sordu Pamir ellerini Doruk'un göğsüne koyup çenesini yaslarken. "Tabii gördüm. Hem de tam 5 tane."

"Gerçekten mi!" Oğlum heyecanla kalkıp Doruk'un karnının üstüne bağdaş kurarken canını acıtabileceği hakkında onu uyarmak istedim ama sevgilim bundan hiç etkilenmişe benzemiyordu.

"Tabii. Safarideyken görmüştüm."

"Safari ne demek?"

"Vahşi hayvanları doğal ortamında görmek için grupça yapılan bir gezi." Doruk keyifle onun sorularını cevaplarken oğlum Doruk'un söylediği her şeyi hayranlıkla dinliyordu.

"Ormanda mı yani?"

"Evet."

"Kaplanlar seni yer diye korkmadın mı?"

"Hiç korkmadım."

"Vay be! Doruk amca sen harikasın. Beni de safariye götürür müsün?"

"Tabii ki götürürüm." deyip bana göz kırptı Doruk "Annen de gelir. Birlikte, sen nereye istersen oraya gideriz."

"Eskimoları görmeye de gidebilir miyiz?"

"Eh, o kadar da değil." diye aralarına girdiğimde Pamir bana bir bakış atıp "Bunu özel olarak konuşalım mı Doruk amca?" dedi. Doruk'un keyifle gülümsemesine karşılık surat asıp ayağa kalktım. Kafası boşluğa düşerken hâlâ gülüyordu.

Mutfağa gireceğim sırada çalan zille kapıya döndüm. Kapının önünde endişeli bir Safiş Sultan, sevimli bakışlar atan bir Ceylin ve yüzünün önünde kocaman bir pasta kutusu olan Semih vardı.

"Hoş geldiniz." dedim içeriye geçmeleri için kenara çekilip. Safiye anne içeri girer girmez bana sımsıkı sarılıp "İyi misin yavrum?" diye sordu. "Gelecektim ama bırakmadı Ceylin. Sabahtan beri Doruk'un arabasını gözetliyor burada mı diye." Kızına kötü bakışlar atıp kenara çekildiğinde Ceylin elindeki birkaç plastik çiçekle önümde bitti. "Bunları annemin vazosundan çaldım. Güzel bir çiçek almak isterdim ama biliyorsun öğrenciyim ben."

Elindeki çiçekleri alıp "Gel buraya." dedim gülerek. "Her zaman neye ihtiyacım olduğunu benden daha iyi biliyorsun, değil mi?"

"Evet." dedi şımarık bir tavırla. Dostlarımız havatta sahip olamadığımız kardeşlerimizdir derler. Ceylin de öyleydi. Onun gibi bir kardeşim olduğu için çok şanslıydım.

"Neden bana yavru köpek muamelesi yapıyorsunuz?

Kapının eşiğinde dondum!" Semih'in sızlanmasıyla ona döndük. Elindeki büyük kutunun arkasından kafasını uzatmış bana bakıyordu. "Sana kızgınım." dedim sevimli bakışlarını görmezden gelerek.

"Seni seviyorum." dedi küçük bir çocuk gibi bakarak. Ceylin kutuyu alıp içeriye geçtiğinde bir süre dik dik yüzüne baktım. Elmacık kemiklerinden biri hafifçe morarmıştı. Dudağında ve kaşında dünkü kavgadan kalan izler vardı ve o yüzle üzgün üzgün bakarken ona kıyamadım. Kollarımı açtığımda eğilip bana sarıldı. "Niye bana söylemedin?"

"Söyleyecektim. Ama çok mutluydun Elis. Üzülmeni istemedim. Erteleyip durdum."

"Mutfağa geçelim biraz." deyip geriye çekildiğimde iç çekerek mutfağa girdi. Salonun kapısından başımı uzatıp içeride ne yaptıklarına baktım. Doruk'la Safiye anne kafa kafaya vermiş hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

Ceylin de oğlumla halının ortasına oturmuş legolarla oynarken bir yandan da onun anlattıklarını dinliyordu. Sesimi çıkarmadan geri dönüp mutfağa girdim. Semih sandalyeye oturmuş, dirseklerini masanın üstüne yaslamış sıkıntılı bakışlarıyla masa örtüsünü inceliyordu. Normalde orada o kadar ilginç ne gördüğüyle ilgili dalga geçerdim ama onu rahatlatmak istemedim. Biraz mahcup hissetmesinin sakıncası yoktu.

"Ne zamandır burada?" Semih bakışlarını kaçırdı. Benden başka her yere bakıp ilk kez görüyormuş gibi mutfağı incelerken elimi hafifçe masaya vurdum. "Bir aydır." dedi süklüm püklüm. Bir süredir bir derdi olduğunun farkındaydım ama bunun bizimle hâlâ tanıştırmadığı sevgilisiyle alakalı olduğunu düşünüp üstüne gitmemiştim. Altından bunun çıktığına inanamıyordum.

"Bir ay! Bir aydır bana söylemeyi erteledin mi yani?"

"Hayatın yeni bir yola giriyordu. Pamir için yeterince endişeleniyordun. Bir de Mert kafanı karıştırmasın dedim. Böyle olacağını nereden bileyim!"

"Of Semih! Peki o kadın? Burada mı nişanlandılar?"

"Evet. İki hafta oluyor. Bayan gösteriş meraklısı ortalığı yıkacak bir nişan yaptı." deyip elleriyle oynamaya başladı. Bu tavrı çok iyi biliyordum. Pamir de yanlış bir şey yaptığında suçlu suçlu ellerine bakıp parmaklarıyla oynardı.

"Söyle." dediğimde başını masaya vurup inledi. "Ceylin, okuduğu salak dergilerde Mert'in nişanını görmesin diye onun dergilerini çaldım. Hafta sonu da Barış'la olduğu için magazin falan izlemediğinden emin oldum."

"Hiç duymayacağımızı mı sandın?" dedim ona inanamayarak. Doğrulup omuz silkti. "Öyle olmasını umuyordum. Nişanlısının adı Filiz. Nergis teyzenin onaylayacağı bir gelin." Teyze dedikten sonra yüzünü buruşturmasına neredeyse gülecektim. "Mert'le bir süredir birliktelermiş ama kız hamile kalınca süreci hızlandırdılar muhtemelen. Başka bir şey bilmiyorum."

"Komik değil mi?" derken sesimin kırgın çıkmasını engelleyememiştim ve bundan nefret ettim. "Benim bebeğim hayatını mahvetmiş gibi davranmıştı. Şimdi o bebek için mutlu bir hayat kurmaya çabalıyor."

"Bunun seninle ya da Pamir'le ilgisi yok Elis. Mert sorumluluk alabilecek biri değil. Aldığı kararın arkasında birilerinin desteği olmadan durabilecek biri hiç değil. Annesi desteklemese yıllar önce sana yaptıklarını o kadına da yapardı. Farklı mı olacaktı sanıyorsun? Mert yine kaçardı. Yine ardında bıraktıklarını umursamazdı. Her ne kadar büyüdüğünü, artık kimsenin desteğine ihtiyacı olmadan yaşayacağını söylese de boş laf bunlar. Mert sa-

dece kendine değer verir." deyip sessizce ekledi. "Keşke bunu daha erken fark edebilseydim."

"Umarım aynı şeyleri bir başkasına yaşatmaz." dediğimde güldü Semih. "Yaşatamaz. Filiz'in ailesi de Mert'in ailesi gibi. Hatta benim ailem gibi. Hepsi aynı bokun içinde yaşıyorlar." Semih eliyle yüzünü sıvazlarken dudaklarımdan bir kıkırtı çıktı. Bir insanın kendi ailesine bu şekilde hakaret etmesi çok yanlıştı. Böyle söylediği için onu ayıplamalıydım. Bunları biliyordum ama bir an için o kadar komik gelmişti ki gülüşümü tutamadım. Birkaç kesik kahkahanın ardından Semih de bana katıldı. Sinirleri bozulmuş iki arkadaş mutfak masasına yaslanıp kahkahalarla güldük.

Doruk ve Ceylin sesimize gelip temkinli bakışlarını bize diktiğinde Ceylin Doruk'a dönüp "Sonunda kafayı yediler." dedi.

"içinizdeki tek akıllıyı da harcamanıza müsaade etmeyeceğim." deyip yanıma geldi Doruk. Omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırırken "Tamam sevgilim." dedi yapmacık bir endişeyle. "Bak mantığın hâlâ oralarda bir yerde. Görebiliyor musun?" Şapşal tavırları beni daha çok güldürdü. Göğsüne yaslanıp belime sardığı elini tuttum.

"Sinirlerim bozuldu!" dedim gülmekten incelen sesimle.

"Onu fark ettik." deyip tezgâha gitti Ceylin. Bir spatula alıp masanın üstündeki pasta kutusunu açınca Semih parmağını çikolatalı pastaya daldırdı.

"Semih ya! İğrençsin. Sen yiyeceksin o dilimi." Semih Ceylin'in taklidini yaparken Ceylin'in çıkardığı tabaklara pastaları aldım. Tabaklardan ikisini Doruk'a, ikisini Ceylin'e verip içeriye yollarken kalanları da ben alıp peşlerinden gittim. Semih kolunu omzuma atıp "Size yak-

laşmasına müsaade etmem. Biliyorsun, değil mi?" deyince gülümsedim.

"Biliyorum. Ama sana hâlâ kızgınım Semih. Gönlümü almak için uğraşman gerekecek."

"Emrindeyim fıstık." deyip başımın üstünü öperken salona girmiştik. Doruk gözlerini kısarak Semih'e bakıp beni yanına çektiğinde ikisi komik bir tartışmaya girdiler. Elbette ciddi değillerdi. Herkesin beni daha iyi hissettirmek, hep benimle olduklarını göstermek için fazla neşeli davrandığının farkındaydım ve buna minnettardım.

• • •

"Kek yapalım."

"Kek yapalım dedim."

"Kek istiyorum ya!" Uzandığım kanepeden diğerine doğru ayağımı uzatıp Ceylin'i dürttüm. "Oğlum kek istiyor."

"Ben ne yapayım?"

"Kek yapabilirsin mesela." dedim gözlerimi abartılı bir şekilde devirip.

"Annesi sensin. Keki niye ben yapıyorum?"

"Anne." oğlumun sızlanan sesini duyduğumda iç çekerek doğruldum. Mert'i görüşümüzün üstünden birkaç gün geçmişti. Endişelerimden sıyrılmış olsam da onunla son bir kez yüzleşmek istiyordum. Her an karşıma çıkabileceği düşüncesi beni sürekli geriyordu. Onu son bir kez görüp içimdeki nefreti kusmak, karşıma çıkarsa neler yapabileceğimi söylemek istiyordum.

Yıllar önce Nergis Erdem'in hırpaladığı küçük kız değildim artık. Onlarla baş edebilirdim. Onların canını sıkabilirdim. Ben de onları endişelendirebilirdim. Bunu yaparken canım yanardı ama buna değerdi. O çok kıymetli

oğullarını, nişanlısının ailesinin önünde nasıl küçük düşürebileceğimi biliyorlardı. Bu yüzden benden korkacaklardı. Bu yüzden ben artık korkmuyordum.

"Oğlum bu saatte ne keki?"

"Ama çok canım çekti." Ona kıyamadım ama o kadar üşeniyordum ki yerimden kalkacak gücü bulamadım. "Semih amcana mı gitsek?" diye sorduğumda Pamir hevesle bağırdı. "Evet! Hem o çok güzel kek yapıyor."

"Benim kekim mi güzel? Semih amcanın keki mi?" Pamir hiç düşünmeden "Semih amcamın!" diye bağırdığında Ceylin kahkahalarla güldü. "Girme o topa diyorum sana. Yıllardır öğrenemedin."

"Hain!" diye fısıldayıp yerimden kalktım. "Üstüme bir şeyler giyip geliyorum, çabuk hazırlanın!"

Odama gidip eşofmanlarımı çıkarırken Semih'i aramak için telefonumu elime aldım ama o anda Doruk arayınca Semih aklımdan uçup gitti.

"Alo?" diyerek telefonu açtığımda Doruk'un homurtusunu duydum. "Kapat. Tekrar arayacağım." dedi kızgın bir sesle. "Bu sefer sevgilim diye açacaksın telefonu." Ağzımı açamadan telefon kapanınca boş boş elimdeki telefona baktım. Birkaç saniye sonra telefon tekrar çaldı. Bunu cidden yapmış mıydı? Dudaklarımı ısırarak telefonu açtım. "Sev..." Kelimenin devamı dudaklarımdan kahkaha olarak çıkmıştı. Bir kez daha denedim ama kendimi tutamıyordum. "Doruk ya!" dedim konuşabildiğimde. "Senin yüzünden!"

"İncindiğimin farkında mısın? Telafi etmek için yarın benimle bir davete gelmen gerekiyor."

"Ne daveti?" dedim dolabımdan bir kazak seçerken. Yeşil kazağa şöyle bir bakıp yatağın üstüne attıktan sonra siyah pantolonumu aldım. "Yengemin yardım vakfının bağış gecesi varmış. Biz de davetliyiz."

"Öyle bir yerde nasıl giyinmem gerekiyor?"

"Sergiye geldiğinde giydiğin şeyi giyme yeter."

"Neden?" derken farkında olmadan elimi belime atmış savunmaya geçmiştim. "Beğenmemiş miydin?"

"Hayır. Beğenmiştim. Çok fazla beğenmiştim. Zaten çok güzelsin. Bir de öyle şeyler giymen sağlığım için büyük risk. Toplum huzuru için de öyle. Sana bakan herkesi dövmek zorunda kalmak istemiyorum."

"Doruk Ataoğlu." Keyiften dört köşe olduğum sesimden anlaşılıyordu. "Kıskançlığın yüzünden birilerini dövecek bir tip olduğunu bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum." dedi iç çekerek. "Âşık olana kadar fark etmemiştim." Pamir odaya girip yüzümdeki salak ifadeyi gördüğünde "Doruk amcamla mı konuşuyorsun?" diye sordu. Ne diyeceğimi bilemediğim birkaç saniyenin ardından ona sinir olmuş bakışlarımla dil çıkardım.

"Ona söylemek istediğin bir şey var mı?" Pamir bacaklarıma sarılıp avazı çıktığı kadar "Seni çok seviyorum Doruk amca." diye bağırdı. Oğluma hep birini sevdiğinde bunu dile getirmekten çekinmemesini söylüyordum. Seni seviyorum, teşekkür ederim ve özür dilerim demenin birer erdem olduğunu; bunları söylemekten utanmaması gerektiğini öğretmeye çalışıyordum. Dualarım hep büyüdüğünde de bugünkü gibi sevgi dolu, hislerini ifade etmekten korkmayan bir çocuk olması içindi.

"Duydun mu?" dedim oğlumun saçlarını okşarken. "Seni çok seviyoruz."

"Ben de sizi çok seviyorum." dedi kalbime bahar havası getiren bir sesle. "İkiniz de canımsınız benim." dediğinde Semih'e gitmeyi boş verip sevgilime koşmayı, ona sımsıkı sarılmayı istedim. Sadece beni değil, oğlumu da öyle içten seviyordu ki her güne umutla başlamama, her

nefesimde şükretmeme, her anımda onu özlememe sebep oluyordu.

Vedalaşıp telefonu kapattığımda bile sesinden taşan sevginin etkisinden çıkamamıştım. Üstümü giyinip evden çıkarken Ceylin Semih'le konuşuyordu. Semih'in hasta olduğunu duyunca sürpriz yapmak için geldiğimizi haber vermedik. Marketten en sevdiği şeyleri alıp kapısına dayandığımızda Ceylin çantasından Semih'in anahtarını çıkardı.

"O hâlâ sende mi?" Semih en son iş seyahatinin uzun süreceğini öğrendiğinde ihtiyaç olabilir diye Safiş Sultan'a anahtar bırakmıştı. O anahtarın Ceylin'de olması şaşılacak bir durum değildi elbette. Ceylin ailenin köstebeğiydi. Bir şeyinizi hiç fark ettirmeden ele geçirir, zamanı gelince de size karşı kullanırdı.

Kapıyı açtığında "Bari şimdi zile basalım!" dedim. "Belki müsait değildir."

"Ya hastayım, yatıyorum dedi adam. En fazla sümkürüyordur yani. Dur önce şunları mutfa- Ay!" Çığlık atıp mutfağın önünden bana dönüp ellerini kaldırdı. "Gerçekten müsait değilmiş!" deyip kahkaha attı. "Oha!"

"Oha deme çocuğun yanında. Ne olmuş?" deyip fısıldadım. "Çıplak falan mı? Of Ceylin yüz yılın travması bu."

"Saçmalama!" dedi gülmekle kızmak arası bir sesle.

"O anahtarı hemen bana veriyorsun Ceylin!" Semih'in kızgın sesiyle Ceylin'in yüzüne yaramaz bir bakış kondu.

"Hastasın sandık, sana bakmaya geldik. Ne bileyim mutfakta ayıplı şeyler yaptığını."

"Ayıplı mı? Çekil ya ben de bakacağım." deyip Ceylin'i kapıdan içeri itip arkasından girdim. Semih ellerini beline atmış çatık kaşlarıyla bakarken gayet giyinikti. Eşofmanlarına bakmayı kesip mutfağa bakınınca arkasında

duran utangaç kızı gördüm. Yanakları kıpkırmızı olmuş saçları dağılmıştı.

Ağzımdan çıkan "Haaaaa!" sesiyle Semih bana döndü. "Hadi bu sinsi cadıyı anlıyorum da... Sen de mi Elis?"

"Ama hastaydın." dedim mahcup bir tavırla. Pamir Ceylin'le aramızdan öne geçip "Ece abla da buradaymış!" deyince iki kız bakışıp bin bir imayla Semih'e baktık.

"Demek Ece abla?"

"Demek sevgilin değil?"

"Bıraksaydınız olacaktı!" dedi Semih sinirle. Sonra bir adım arkaya geçip Ece'nin beline sarıldı. "Kızlar bu Ece. Sevgilim." dediğinde kızın kızarmış yanakları hepten kıpkırmızı oldu. Gözleri masmaviydi. Kestane rengi saçları dalga dalga omuzlarına dökülüyordu. Sanırım teni çok beyazdı. Şu an yüzünde kırmızıdan başka bir renk olmadığı için anlayamıyordum ama ne olursa olsun çok güzel bir kızdı. "Bunlar da Elis ve Ceylin. Sana bahsettiğim baş belaları. Hele şu!" deyip Ceylin'i gösterdi. "Her an her yerden çıkabilen cadının tekidir. Ben yokken önüne çıkarsa arkana bakmadan kaç, tamam mı? Isırabilir."

"Memnun oldum Ececiğim." dedi Ceylin bakışlarını Semih'ten ayırmadan. "Kahve içmeye gidelim bir ara. Sana Semih'le ilgili kimseden duyamayacağın şeyler anlatırım."

"Onunla hiçbir yere gitmiyorsun." dedi Semih Ece'nin arkasında durmuş bakışlarıyla Ceylin'i tehdit ederken. "Bu manyağı gördüğün an kaçıyorsun güzelim. Anlaştık mı?"

"Bir şey mi yanıyor ya?" Rahatlayıp gülümsemeye başlayan Ece sorumla yerinden sıçrayıp "Çorba!" diye bağırınca Semih'le aynı anda ocağa atıldılar.

"Ay hem de hazır çorba!" dedi Ceylin gülerek. "Sevdim ben bu kızı. Gel bir sarılalım." deyip Ece'yi kendine

çektiğinde Semih Ece'yi tutmaya çalıştı ama Ece'nin ayıplayan bakışları onu durdurdu.

Ece'nin Semih'in hasta olduğunu duyup ona çorba yapmaya geldiğini öğrenince onları oturtup mercimek çorbası yaptım. Semih Ezogelin çorbasını hiç sevmezdi. Bu yüzden dibi tutmuş hazır çorbanın ezogelin olduğunu fark ettiğimde gülümsemeden edemedim. Ece o çorbayla gelince sesini çıkarmamıştı muhtemelen. Kızın ağzından çıkan her kelimeyi ilgiyle dinliyor, yüzüne gözlerinin içi gülerek bakıyordu. Onu hiç böyle görmemiştim. Çorbayı karıştırırken buzdolabının üstündeki resimlere baktım. Pamir'in Semih için çizdiği resimlerle doluydu dolabın yüzeyi. Hepsinde Semih dev gibi resmedilmişti.

Semih mutfağa girince "Hayırdır? Onları yalnız mı bıraktın?" dedim gülerek. "Pamir Ceylin'in icabına bakıyor."

"Çok güzel bir kız Semih. Çok sevindim ikinizin adına."

"Annem de çok mutlu." deyip tezgâha yaslandı. "Onun onaylayacağı biriyle ciddi bir ilişkiye başlamayı hiç düşünmemiştim biliyor musun? Karımın anneme benzeyecek olması ödümü koparıyordu. Hatta birkaç kez onu sinirlendirmek için karşısına saçma sapan kadınlar çıkardım." deyip güldü. "Bu yüzden başlarda Ece'den uzak durmaya çalıştım. Annesi annemin arkadaşıymış. Bayan Mantık ne kadar arkadaşlık kurabiliyor, orası tartışılır gerçi."

"Ama vazgeçemedin değil mi?" diye sordum omzunu hafifçe dürterek. "Onu düşünmeden yapamadın. O hissi iyi bilirim."

"Ece onlara benzemiyor." dedi yüzünde küçük bir gülücükle. "Annemin görüşmemi istediği kızların aksine hayatımı onunla geçirmenin nasıl olduğunu düşündüğüm-

de kaçmak istemiyorum mesela. Aksine, hoşuma gidiyor bu. Annemden mümkün olduğunca saklamak istiyorum Ece'yi ama bunu onun kalbini kırmadan yapamam."

"Saklamak zorunda değilsin Semih. Ece'yi annenin isteğiyle tanımadın. O gece onunla konuşmak senin seçimindi. Onu tanımak istemen de öyle. Annemi memnun etmek istememeni anlamaya çalışıyorum ama sence de artık yetmez mi? Ne yaparsan yap onu değiştiremeyeceksin. Artık annenle savaşmaktan vazgeçip onu olduğu gibi kabullen."

"Böyle mantıklı konuştuğunda senden nefret ediyorum." Çorbanın altını kapatıp soğuması için bir kâseye aldım. Elimi Semih'in alnına koyup ateşine baktığımda kaşlarım çatıldı. "Hâlâ biraz ateşin var. Biraz uzanıp dinlenmen lazım."

"Bir şey yok Elis."

"Sözümü dinlemezsen Safiye anneyi çağırırım. Sana milyonlarca bitki kaynatıp içirir. Beni zorlama."

"Of! Gidiyorum!" dedi gülerek. Salondaki kanepeye uzandığında Ece etrafında endişeli hâlleriyle dönüp durdu. Onları baş başa bırakmamız gerektiğini Ceylin'e anlatabilmem biraz uzun sürse de sonunda evden çıkabilmiştik.

Ece adına mutluydum. Semih'i hak edecek kadar iyi olduğunu umarak mutlu olmalarını diledim. Semih bu hayatta tanıdığım en vefalı insandı. Onun üzülmesini asla istemezdim. Bu yüzden zamanı gelince Ece'yi daha iyi tanıyıp nasıl biri olduğunu kendi gözlerimle görecektim.

Görümcelik yaptığımın farkındaydım ama umurumda değildi. Semih hayatımın o kadar içinde, o kadar değerli bir yerdeydi ki annesi gibi hissetme hakkını bile kendimde görüyordum.

20. BÖLÜM

Doruk benim için arabanın kapısını açmış binmemi beklerken kıpırdamadığımı görünce "Ne oldu?" diye sordu. Koltuğa acıklı bakışlar atmayı bırakıp ona baktım. "Elbisem..." dedim üzgün sesimle. "Otururum buruşacak."

Bakışları ciddi olup olmadığımı tartarken ifadesi şaşkındı. "Onca yolu yürüyebileceğimizi sanmıyorum Elis."

"Oturayım mı?"

"Lütfen." dediğinde omzuna vurup arabaya geçtim. Elbisemin fazla buruşmamasını umarak rahatsız bir şekilde otururken Doruk sürücü koltuğuna geçti. Arabayı çalıştırmadan önce bana şöyle bir bakıp başını iki yana salladı. "Sana bu kadar güzel olma dedim. Sözümü dinlemediğin için şu an kazık yutmuş gibi oturuyorsun."

"Seviyor musun, hakaret mi ediyorsun belli değil."

"Seviyorum." dedi elime uzanıp dudaklarına götürürken. "Çok seviyorum hem de." Mutluluktan uçmadan hemen önce ona karşılık verirken şapşal bir ifadeyle yüzünü izliyordum. O kadar yakışıklıydı ki onu toplum

içine çıkarmamak gözüme oldukça iyi bir fikir gibi görünüyordu. "Orada ne yapacağız?"

"Bilmiyorum. Ben de ilk kez böyle bir geceye katılıyorum. Herhâlde vakfın tanıtımı yapılır, önemli isimler bağış toplamak için konuşma yapar falan. Uzun süre kalmak zorunda değiliz. Sıkıldığında çıkabiliriz. Bir görünüp yengemin gönlünü alsak yeter. Bizimle ilgilenemeyecek kadar meşgul olacak zaten."

"Tamam. Pamir onu götürmedik diye küstü. Eve biraz erken gidersek onunla vakit geçiririz biraz."

"Güzel olur." dedikten sonra ajanstaki bir iş hakkında konuşmaya başladık. İşleri hakkında fikrimi almasını seviyordum. Beni önemli hissettiriyordu. Fikirlerimi dinleyip bazen onları eleştirerek bana farklı bakış açıları sunmasını da seviyordum. Onunla konuştuğum her şeyi seviyordum gerçi.

Gecenin yapılacağı otelin önünde bir gazeteci grubu vardı. Doruk'un bahsettiği önemli kişilerin sanat camiasından olduğunu düşündüm önce ama sadece sosyeteyle ilgileniyor da olabilirlerdi. Doruk görevliye müsaade etmeyip kapımı açtığında elini tuttum. Buradan gidene kadar da bırakmamaya kararlıydım. "Endişelenme." dedi sırıtarak. Gerginliğimden zevk alıyordu resmen. "Beni kimse tanımıyor. Seni de tanımadıklarına göre bizimle ilgilenmeleri için bir sebep yok."

Söylediği gibi de oldu. İçeriye girerken birkaç fotoğrafımız çekildi ama kimse bizimle konuşmaya çalışmadı. İhtişamlı salonu dolduran kalabalığa göz gezdirirken herkesin bu kadar gösterişli olması karşısında şaşkına döndüm. Benim kıyafetim gayet uygun ve şıktı. Bu nedenle kendimi kötü hissetmem için bir sebep yoktu. Ama bazıları o kadar abartılı görünüyordu ki ilk kez böyle bir

davete katılıyor olsam da bir yardım gecesine bu şekilde gelinmeyeceğinden emindim.

Nursena Hanım'ın yanına gittiğimizde bize selam bile vermeden birilerinin yanına sürükleyip tanıştırmaya başladı. Uzun zamandır burada olmayan yeğeni ve sevgilisi olarak tanıştırılırken onca ilgi karşısında başım dönmüştü. Kaç kişiyle tanıştığımı hatırlamıyordum bile ve beni avutan tek şey Doruk'un da en az benim kadar sıkılmış görünmesiydi.

Yalnız kaldığımız bir anda Doruk bana dönüp "Kaçalım mı?" diye sordu.

"Lütfen!" Gülerek elimi tutup yengesine görünmeden çıkışa ulaşmaya çalışırken ben de kimseyle göz göze gelmeden yürümeye çalışıyordum. Kimseyi tanıdığımdan değil de gizli bir şey yapıyormuş gibi düşünmek hoşuma gittiği için yapıyordum bunu.

Davetlilerin içinden sıyrılmak üzereyken önümüze biri çıktı. Doruk'un kısık iniltisini duyduğumda neredeyse gülecektim. "Elis Başar?" Sesin sahibini görmeden kim olduğunu anladım. Kâbuslarımdan çıkmayan o kibirli, nefret dolu sesi nerede duysam tanırdım. Doruk'un eline yapışıp başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde bana seslenen kadını gördüm. Yüzünde abartıdan uzak bir makyaj vardı. Yaşına göre oldukça genç duran bir kadındı ama ona güzel demem imkânsızdı. Bakışlarındaki kibir o kadar somuttu ki ruhu o kadar pisti ki bana göre dünyanın en çirkin kadınıydı Nergis Erdem.

Yanımıza geldiğinde kendini beğenmiş bir ifadeyle beni süzüp Doruk'a döndü. Kendini tanıtıp elini uzattığında Doruk gerildiğimi fark etmiş, mesafeli bir tavırla kadınla tokalaşmıştı.

"Doruk Ataoğlu." Soyadını duyduğunda Nergis'in kaşları imayla yukarı kalktı. Yüzüne alaycı bir gülücük

yerleştirip bana döndüğünde gözlerimi kaçırmamak için dişlerimi sıktım. Gözlerini kaçırması gereken ben değildim! Aradığım fırsatın ayağıma geldiğini hatırlattım kendime. Güçlü durmak zorundaydım.

"Yine kendine yağlı bir kapı buldun demek. Her zaman dört ayağının üstüne düşüyorsun, değil mi?"

"Her zaman güçlü tarafın siz olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi?" dedim kendinden emin bir sesle. Sesimin korkmuş çıkacağından endişeleniyordum ama bir kez konuştuktan sonra kendime olan güvenim yerine gelmişti. "Karşıma çıkmak istemezsiniz Nergis Hanım. Hele böyle bir ortamda, hiç istemezsiniz."

"Öyle mi?" dedi alayla. "Sen kim oluyorsun da bana ne yapacağımı söylüyorsun?"

"Bazı sırlarım var." dedim soğuk bir ifadeyle. Doruk'un araya girmemesinden memnundum. Dikkatle beni izleyişi, elimi sımsıkı tutuşu bana güç veriyordu. "Ve burada o sırlarla ne yapacağını çok iyi bilen bir sürü insan var."

Nergis Hanım'ın kendinden emin duruşunun çatırdayışını büyük bir zevkle izledim. "Oğlunun iyiliği için akıllı davransan iyi olur." dedi nefret dolu fısıltısıyla. O an boğazına yapışmamak için kendimi öyle zor tuttum ki dişlerimi sıkmaktan kırmış olabilirdim.

"Oğlumun adını o pis ağzına alma!"

"Bu kadar yeter." diye araya girdi Doruk. "Sevgilimden özür dilemenizi istiyorum. Hemen."

"Elini tuttuğun kadını tanıyor musun? Dikkat et. Sana yapışmak için bir çocuk daha pey-"

"O cümlenin sonunu getirirseniz yemin ederim sizi ve çok değerli adınızı yerin dibine geçirmek için her şeyi yaparım. Şimdi buradan del olun!" dedi tiksinir gibi bakarken. "Çürümüş kalbinizin kokusu midemi bulandırıyor

Nergis Erdem'in bizi tehdit etmek için yanıp tutuştuğunu görüyordum ama bu kez zarar gören tek taraf ben olmayacaktım. Bunun o da farkındaydı. Bu yüzden arkasını dönüp giderken yıllardır kazanmaya muhtaç olduğum o zaferin tadını çıkardım.

"İyi misin?" dedi Doruk endişeli bakışlarıyla. Başımı sallayıp boştaki elimi birbirine geçmiş parmaklarımızın üstüne koydum. "Üstesinden geldim, değil mi?"

"Evet." dedi etraftakileri umursamadan bana yaklaşıp alnıma sıcak bir öpücük bırakırken. "Seninle gurur duyuyorum." Bahçeye açılan kapılardan birinden geçip uzak bir köşeye yürürken günün ikinci darbesi geldi. Nergis Erdem'i atlattıktan sonra her şeye hazırdım. Bu nedenle beni etkilemesine izin vermedim. Mert arkamızdan koşup kolumu tutunca ateşe değmiş gibi uzaklaştım ondan. "Annemle konuştuğunu gördüm." dedi. "Sana ne söyledi?"

"Annenin yanına dön Mert." dedim yüzüne bakmadan. "Onu kızdırmak istemezsin, değil mi?"

"Elis." dediğinde Doruk araya girdi. Bir adım önüme geçip Mert'in önüne duvar gibi dikildiğinde kendimi daha cesur hissettim. Doruk Mert'ten uzundu. Mert'in ona bakabilmek için başını kaldırması gerekiyordu ve bundan ne kadar rahatsız olduğu tavırlarından anlaşılıyordu.

"Sen karışma." deyip Doruk'u aşmaya çalıştı Mert. Yüzsüzlüğü karşısında şaşkına dönmüştüm. "Kimsin sen?" dedi Doruk. Bağırmıyordu ama sesi öylesine güçlü çıkmıştı ki akıllı biri onunla uğraşmazdı.

"Ben onun çocuğunun baba-"

"Yanlış!" dedi Doruk sözünü bitirmesine fırsat vermeden. "Sen kimsenin ailesi olamayacak kadar şeretsiz birisin. Sen bir kadının zaaflarından faydalanacak kadar

iğrenç, bir bebeğin hayatını bir an bile düşünmeden mah vedecek kadar alçak birisin. O çocuğun sorumluluğun bir gün bile almadın. Şimdi onun üstünde hak iddia ed bileceğini mi sanıyorsun?"

Mert bakışlarını Doruk'tan ayırıp bana çevirdi. "Böy le mi düşünüyorsun? Seni sevdim ben Elis." dediğinde Doruk'a biraz daha yaklaştım. "Sen beni sevmedin. Sen sadece annene bir şeyler kanıtlayabilmek uğruna beni kurban eden hâlâ büyüyememiş bir çocuksun. Bencilliğin yüzünden bana yaptıklarının farkında değil misin?" Mert bana öyle bir baktı ki ilk kez bir şeyleri idrak etmiş olabileceğini düşündüm. Darmadağın bir hâlde bana bakarken ona acımak aklıma bile gelmedi. "Benden uzak dur Mert. Oğlumdan uzak dur. Eğer bize yaklaşırsan bu sefer seni ailenden ayıran ben olurum. Beni bu noktaya getirme." dedim güçlü durmaya çalışarak. Bu kadar ileri gidebilceğimi bilmiyordum. Ama canım öyle çok yanmıştı ki nasıl acımasız olunacağını biliyordum artık. Bana bunu öğretenler onlardı.

"Duydun." dedi Doruk. "Seni bir daha sevdiğim kadının ya da oğlumun yanında görmeyeceğim!" deyip arkasına döndü. Bana doğru bir adım attıktan sonra durakladı. Başını hafifçe yana eğip yumruğunu sıkarken bakışlarındaki öfkeyi gördüm. "Düşündüm de bunu yapmazsam asla tam anlamıyla tatmin olmayacağım." Geri dönüp Mert'in yüzüne kırılan burnunun sesini duyabileceğim kadar güçlü bir yumruk attı. Mert geriye savrulup yere düşerken bağırmadı. Doruk'a karşılık vermedi. Sadece kanayan burnunu tutarak öylece boşluğa baktı. Doruk yakasını silkip yanıma geldiğinde uzattığı elini tutup hayatımın bir dönemini geçirdiğim adama arkamı döndüm. Bir sayfa tamamen kapanmıştı. Geçmişte sustuklarımın, karşı koyamadıklarımın intikamını

[illegible] düşünüyordum. Yanımdaki adam az önce öğ[illegible] sahiplenmiş, onu zihnimde kutuluğun yüzü olan [illegible]'un korumuştu ve bugünden sonra hiçbir darbenin [illegible] dokunamayacağına adım gibi emindim.

Doruk salona girip kanepede yanıma oturunca dizlerimi kalçama çekip sırtımı göğsüne yasladım. "Uyudu mu?" Eve gelene kadar pek konuşmamıştık. Biraz sessizliğe ihtiyacım vardı ve Doruk ben söylemeden anlamıştı bunu. Onun en sevdiğim huylarından biri buydu. Ne zaman konuşmaya, ne zaman sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyor ve beni boğmadan sadece yanımda durarak bana destek oluyordu.

"Evet. Bir milyon tane sorunun cevabını aldıktan sonra."

"Böyle alıştırırsan hep ister." Eve geldiğimizde ben üstümü değiştirip kendime gelebilmek için duşa girdiğimde Doruk Pamir'le ilgilenmişti. Sonra Pamir'in uyku saatine kadar hep birlikte biraz vakit geçirmiştik. Oğlum bu gece Doruk amcasının onu yatırmasını isteyince Doruk öyle mutlu olmuştu ki onları yalnız bırakmanın daha doğru olduğunu düşünüp kahvemi içerken Doruk'un gelmesini beklemiştim.

"İstesin. Söylediğim her şeye inanması hoşuma gidiyor."

"O ne demek? Çocuğa bir şeyleri yanlış mı açıklıyorsun?"

"Çocuk nasıl yapılır diye sordu. Anlatmamı mı isterdin?"

"Sana da mı sordu?" dedim gülerek. Son günlerde evlilikle ve çocuk sahibi olmakla ilgili terleten soruları vardı.

"Evet. Bazen çok garip şeyler soruyor."

"Ne cevap verdin peki?" deyip yüzümü buruşturdum. "Ya da boş ver. Duymak istemiyorum." Kısık gülüşü kulaklarıma çarparken ona biraz daha sokuldum. Yüzünü saçlarıma gömdüğünde uzun bir süre ikimiz de kıpırdamadık. Konuşulması gerekenler vardı belki ama bu an o kadar huzurluydu ki birkaç saat önceki gerginliği hatırlatacak bir şey duymak istemiyordum.

"Elis?"

"Hmm?" dedim mayışmış bir hâlde. Çenesini omzuma yaslayıp konuşmaya başladı. "Annemi hiç hatırlamıyorum. Ben iki yaşındayken ölmüş." Ailesinden bahsetmeyi sevmiyordu. Ben de kendi kendime yaptığım çıkarımlar haricinde ailesi hakkında fazla bir şey bilmiyordum. Bu yüzden birdenbire bundan bahsetmesini sorgulamadan dikkat kesildim.

"Babam da ben üniversitedeyken kanserden öldü. Onunla çok yakındık bu yüzden ölümü beni çok sarstı. Babam hastayken New York'taydım. Bana söylemelerini istememiş, iyileşeceğine o kadar eminmiş ki son ameliyatından önce beni aramamaları için ısrarcı olmuş. Öğrendiğimde çok geçti. Hiçbir şeye yetişemedim. Onu son kez göremedim. Sonra uzun yıllar Türkiye'ye hiç gelmedim. Burada olmak beni yaralıyordu. Babamla bu şehirde güzel anılarım vardı ve tekrar buraya dönüp onun olmadığı gerçeğiyle yaşamak istemedim." Ne kadar üzgün olduğumu söylemek yerine beni saran koluna sımsıkı tutundum. Anlayacağını biliyordum. Şu an kelimelerime değil, sevgime ihtiyacı vardı.

"Amcam sürekli dönmemi söylüyordu. Burada hâlâ bir ailesi olduğunu, beni özlediklerini söylüyordu. Onlarla arama neden mesafe koydum bilmiyorum. Onlara her zaman değer verdim ama çok içime kapanmıştım.

Bana babamı hatırlatan her şeyden uzaklaşmıştım. Hâlâ hayattaymış, burada okulumun bitmesini bekliyormuş gibi davranıyordum.

Dönmeyi hiç istemedim. Amcam hastalandığında bile bir bahane bulmayı düşündüm ama içimden bir ses artık zamanı geldiğini söylüyordu. Burada beni bekleyen bir şey olduğunu hissediyordum. Bana ihtiyacı olan, benim ihtiyacım olan birileri vardı sanki. Garip gelecek biliyorum ama gerçekten böyle hissettim. Bu yüzden döndüm. Ve geri geldiğimde karşıma sen çıktın. Önce sadece güzelliğinden etkilendim ve bu göz ardı edebileceğim bir şeydi. Ama sonra sen her yerde belirmeye başladın Elis. Gördüğüm her şey sana benziyordu sanki. Dinlediğim her şarkı senin bedenine bürünüyordu. Birdenbire olmadı bu. Sanki yavaş yavaş içime işledin.

Tam senin başıma gelen en güzel şey olduğunu düşünürken oğlunla tanıştım. Onunla ilgilenmek, onun tarafından sevilmek o kadar hoşuma gitti ki kalbimde babamın ardından kalan boşluğu o çocuğun sevgisi doldurdu. Pamir de ben de farklı şekillerde de olsa bir babanın acısını ve özlemini yaşıyorduk. Bu yüzden onu çok sevdim. Kendi oğlum gibi... Bunun ne zaman olduğunu söyleyemem. Ama gerçek olduğunu biliyorum. Kalbimin en güzel yerinde hissediyorum sizi. Onun babasıymış gibi hissediyorum. *Onun babası olmak istiyorum.* Ona iyi bir hayat sunmak istiyorum. Babamla yaptığımız her şeyi Pamir'le yapmak istiyorum. Babam benim kahramanımdı. Ben de o miniğin kahramanı olmak istiyorum."

Nefes bile almadan onu dinlerken söyledikleriyle gözümdeki, kalbimdeki değeri öyle büyüyordu ki konuşamadım. Kıpırdayamadım. Sadece onu dinledim. Sonsuza dek anlatsa asla şikâyet etmeden dinlerdim.

Bugün Mert'i gördüğümde kalbim daha önce duy madığım bir korkuyla çarptı. Onun Pamir'in hayatında yer edinmesi ihtimali canımı yaktı Elis. Pamir'in babası olamamaktan korktum. Seninle bir geleceğimin olamamasından o kadar korktum ki delireceğimi sandım."

Doğrulup yüzüne bakmak için dönerken "Evlen benimle." dedi birden. Yüzüne bakakaldım. Ellerini yanaklarının üzerine yerleştirip yüzümün her köşesine öpücüklerini bıraktı. "Sensiz bir hayatı istemiyorum. Yanında değilken sürekli seni özlemek istemiyorum. Günlerimi seninle geçirmek istiyorum. Seni özgürce sevmeyi, seni benden kimsenin alamayacağını herkesin bilmesini istiyorum. Baba olmayı öğrenmek istiyorum." dedi feryat edercesine. Duyguları sesinden taşıyordu. Gözyaşlarım yanaklarımı okşayan parmaklarını ıslatırken "Evlen benimle." dedi bir kez daha. Konuşabilmek için birkaç derin nefes alıp kaybolan kelimelerimi bulmaya çalıştım.

Sonunda "Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?" diyebildim boğuk sesimle. "Seninle evlenmekten daha çok istediğim bir şey yok. Baba olmayı senden daha çok hak eden kimse yok Doruk."

Ona uzandığımda öpücüğü beni yarı yolda karşıladı. Hayatımın kalanının nasıl olacağını bilmiyordum. Ama Doruk yanımda oldukça, bizi böyle derinden sevdikçe asla mutsuz olmayacağımızı biliyordum. Aslında mutsuz olsam bile Doruk'la birlikte olacağımızı ve birlikteyken her şeyin üstesinden geleceğimizi biliyordum. Ve bunu biliyor olmanın mucize olduğunu bilecek kadar acıyı tecrübe etmiştim.

FİNAL

Farkında olmadan iç çekerek kol saatime bir bakış atınca Doruk elini, sallayıp durduğum bacağımın üstüne koydu. Suçlu çocuklar gibi başımı eğip bacağımı sallamayı kestim. Eve dönüş yolunda sessizce ilerliyorduk. Mert'le yüzleşmemizden sonra onu bir daha görmemiştim. Semih onunla konuşmuştu. Hayatımıza girmeye çalışmadığını, yeni ailesiyle mutlu olmanın peşinde olduğunu söylemişti. Bunu duyduğumda hissettiğim tek şey sonsuz bir rahatlama oldu. Mert'in artık kalbimi kıramıyor oluşu kendimi daha güçlü hissettiriyordu. Doruk'la birlikte ondan bir daha hiç söz etmeyeceğimize dair sessiz bir anlaşma yapmıştık. O günden sonra her şey o kadar hızlı gelişmişti ki yanımdaki adamın artık kocam olduğu gerçeğine bir türlü inanamıyordum. Kendimi sürekli parmağımdaki yüzüğü kontrol ederken buluyor, her güne gözlerimi açmadan önce yaşadıklarımın rüya olmasının paniğiyle başlıyordum.

Doruk beklemek istememişti. Evlilik teklifinden sonraki gün Safiye anneyi arayıp kız istemeye gelmek

istediklerini söylediğini Ceylin'in kapıma dayanmasıyla öğrenmiştim. Herkes bitmeyen bir enerji ve heyecanla hazırlanırken oğluma evliliği açıklayacak zaman bile bulamamıştım. Pamir çok mutluydu. Doruk'la ve Batman'le aynı evde yaşayacağımızı söylediğimde sevinçten deliye dönmüştü. Oğlum yeni evimize taşınmak için gün sayarken düğün tarihi belirlendi. Sanki birisi benim yerime olanları yaşıyordu; bense uzaktan izliyordum. Mutluydum elbette. Doruk da ailemiz de tüm adımları, adetleri uygulamamız konusunda ısrarcı olup düğüne kadar her türlü geleneği yerine getirmişti. Bir ayda hazırlanmak zordu ama Doruk'un heyecanını görmezden gelememiş, onu kıramamıştım. Hem ben de onun karısı olmak, hayatı onunla paylaşmak için sabırsızlanıyordum. Doruk ikinci evliliğim olduğu için çekimser kaldığımı fark edince beni Ceylin'den bir süreliğine kurtarıp yeni evimize getirmişti. Bu evde nasıl bir hayat istediğini bana anlatırken yüzümü ellerinin arasına almış ve "Bu bizim düğünümüz." demişti. "Söz veriyorum, birlikte her şeyin en güzelini yaşayacağız."

Sözünü tutmuştu da. İkimiz de kalabalık bir düğün istememiştik. Nursena yengenin tüm isteklerine rağmen sadece en yakınlarımızın olduğu eğlenceli bir düğün yapmıştık. Nişanlandığımız andan itibaren Mehmet amca ona bir daha bey dersem benimle asla konuşmayacağını söyleyince aramızda resmiyetin son belirtisi olan şey de uçup gitti. Barış ve Ece'nin gelmesiyle büyüyen ailemizle mutluyduk. Hayatta elbette sıkıntılarımız olacaktı ama artık her şey daha kolaydı. Hepimiz kendi yol arkadaşımızı bulmuştuk. Hepimizin geleceğe dair büyük umutları vardı.

Düğünden sonra Doruk'la birlikte bir haftalık tatile çıkmıştık. Doruk Pamir'i de götürmeyi teklif etmişti ama

Ceylin ve Safiye anne balayımızda baş başa olmamızı, bir daha kolay kolay bu şansı bulamayacağımızı söylemişlerdi. Doruk'la harika günler geçiriyordum ama daha dördüncü günde oğlumu o kadar özlemiştim ki kocam erken dönmek isteyince bunu benim için teklif etmediğine emin olduğumda istediği zaman dönebileceğimizi söyledim.

"Pamir'i alıp direkt evimize gidelim." dediğimde mükemmel gülüşüyle başını salladı. Doruk saatlerdir araba kullandığı için yorgundu. Ben de yukarı çıkmasına gerek olmadığını, evdekilerin bunu sorun etmeyeceğini söyledim. Pamir evin son hâlini görmemişti ve odasını görünce nasıl tepki vereceğini çok merak ediyordum. Biraz da bu yüzden oğlumu alıp hemen evimize gitmenin derdindeydim. Sonunda eski evimin önünde durduğumuzda tuhaf bir hisle aşağı inip camları boş olan daireme baktım. Oradan ayrılmak beni biraz üzmüştü. Doruk'la taşındığımız eve kadar evim diyebildiğim tek yer o daireydi. Orayı bomboş görmek beni üzse de yeni evimizde geçireceğimiz güzel günleri düşünmek beni teselli ediyordu. Karşı apartmana girip merdivenleri hızla çıktıktan sonra zile bastım. Kapıyı Barış'ın açmasına şaşırmamıştım. Düğün telaşında bize çok yardımı dokunmuştu ve o arada Safiye annenin kalbini kazanmayı başarmıştı.

"Hoş geldin." dedi geçmem için kenara çekilip. Ayakkabılarımı çıkarıp içeriye girerken aceleci bir tavırla salona yürüdüm. "Ne yapıyorsunuz?"

"Patates yeme yarışı yapıyorlar." dedi Barış gülerek. İnleyerek salona girdiğimde Semih ve Ceylin Pamir'i ortalarına almış önlerindeki patates kızartması dolu tabakları bitirmeye çalışıyordu. Oğlumun ketçaba bulanmış ellerini ve kocaman olmuş yanaklarını görünce "Yine mi ya!" dedim huysuz bir tavırla. Herkes bana dönerken Ceylin parmaklarını yalayıp "Senin burada ne işin var?" diye sordu.

"Rahat durmayacağınızı bildiğim için erken geldim. Safiye anne nerede? Onun yokluğunu fırsat bildiniz, değil mi?" Bunu daha önce de birkaç kez yapmışlardı ve hepsinin sonucunda Pamir halının üstüne yediği tüm patatesleri kusmuştu. "Hadi benim oğlum daha ufak da size ne oluyor? Hasta oluyor işte o kadar patates yiyince, biliyorsunuz. Aşk olsun size!"

"Seni hiç özlememişim." dedi Semih. "Kocan nerede? Alsın götürsün seni." Koltuğun üstündeki yastığı alıp Semih'e atarken "Kocam aşağıda bekliyor." dedim. "Gidiyoruz bile!" Onlara dil çıkardığımda Semih ve Ceylin birbirlerine baktı. Ece'nin de burada olduğunu elinde meyve suyu dolu bardaklarla içeriye girdiğinde fark ettim. Ona selam vereceğim anda Ceylin'le Semih ayağa kalkıp birden bana sarıldılar.

"Demek kocan bekliyor!" dedi Ceylin.

"Demek artık bizi bırakıp kocanla takılacaksın!" diye onu takip etti Semih.

"Elleriniz yağlı be!" diye bağırdım onları itiyormuş gibi yaparak. "İğrençsiniz, çekilin şuradan." Çocuk gibi didiştiğimiz birkaç dakikanın ardından beni serbest bıraktılar. Oğlumun yüzünü temizledikten sonra yarın akşama yemeğe geleceğimize dair söz verip evden çıktım. Merdivenlerden inerken Pamir kucağımdaydı. Kucakta taşınmak için büyümüştü ama bazen bunu kabullenmek ağır geliyordu. "Ben seni çok özledim." deyip ellerini yanaklarıma koyduğunda minik burnunu öptüm. "Ben de seni çok özledim."

"Doruk amcam da beni özledi mi?" derken apartmanın kapısından çıkıyordum. Yanaklarını öpüp "Kendisine sor." dedim. Doruk arabanın kapısına yaslanmış bizi bekliyordu. Pamir kucağımdan inip ona doğru koşunca oğlumu yakalayıp birkaç kez havaya attıktan sonra sarıldı.

"N'aber aslan parçası?" dediğinde Pamir ellerini onun omuzlarına koyup "İyiyim." dedi. "Sen beni özledin mi?"

"Çok özledim hem de. Sen yokken çok sıkıldım." Doruk'un cevabıyla mest olan oğlumu arabaya bindirip eve gidene kadar biz yokken neler yaptığını dinledik. Semih'in ona kaykay aldığını ama kendi başına kayamadığını söylerken buna çok içerlemiş görünüyordu. Doruk ona kaymayı öğrenene kadar yardım edeceğine söz verip gönlünü yapınca Pamir'in isteklerinin devamı geldi. Hepsi, birlikte zaman geçirebileceğimiz tatlı isteklerdi. Birlikte boyama yapmak, misket oyunu oynamak, koşu yarışı yapmak gibi masum istekler...

Eve girdiğimizde Pamir çığlık çığlığa Batman'e koştu. Sabah Defne'ye geleceğimizi söylediğimizde Batman'i eve getireceğini söylemişti. Bizi karşılayacaktı aslında ama planda olmayan bir işi çıkınca bekleyemeyeceğini yazmıştı.

Eve girip Pamir'i odasına götürdüğümüzde etrafa sakince göz gezdirdi önce. Sonra tekneden yatağının üstüne çıkıp çığlık çığlığa zıplamaya başladı. Son zamanlarda korsanları yakalamak isteyen bir denizci olmaya karar verdiği için Doruk ona böyle bir oda yapmak istemişti. Açıkçası ben bu kadar beğeneceğini tahmin etmiyordum ama eşyalarına ve oyuncaklarına baktıkça yüzündeki mutluluk daha da büyüyor, neşesi bize de bulaşıyordu.

Sonraki birkaç saati salonumuzda pinekleyerek geçirdik. Kucak kucağa oturmuş Pamir'in ilgisini çekebilecek şeyler hakkında konuşup durmuştuk.

"Anne, siz artık beraber mi uyuyacaksınız?"

Pamir başı Doruk'un, ayakları da benim kucağımda kanepede uzanırken birden böyle bir soru sorunca Doruk'la birbirimize bakıp gizli bir espriyi paylaştık.

"Evet oğlum." dedim gülüşümü gizlemeye çalışırken. "Anne babalar birlikte uyurlar." Pamir'in bir süre sesi çıkmadı. Başını kaldırıp Doruk'a baktıktan sonra "Bazen ben de sizinle uyuyabilir miyim?" diye sorunca Doruk eğilip oğlumun alnını öptü. "Bazen ben de senin havalı yatağında uyuyabileceksem olur."

"Anlaştık!" dedi Pamir heyecanla. Sonra karnını tutup "Ben acıktım." deyince Doruk da ona katıldı. "O zaman evimin erkeklerine güzel bir yemek hazırlayayım." diyerek kalkıp ikisine de birer öpücük verdikten sonra mutfağa gittim. Gelirken yaptığımız market alışverişinde neler aldığımıza bakarak atıştırmalık bir şeyler hazırlarken keyifli bir şarkı mırıldanıyordum. Bu hayata alışmak öyle kolaydı ki bu mutfakta hayatım boyunca oğlum ve kocam için yemekler pişirebilirdim. Bulaşıkları yıkaması için Doruk'a sataşıp dururdum ve o da beni sinirlendirmek için sürekli söylenirdi. Oğlumu köpeğiyle mutfağa girdiği için tatlı tatlı azarlardım ama yine de benim görmediğimi düşündüğü zamanlarda Batman'i buraya sokup ona yemek yedirmeye çalışırdı. Sonra bahçemize oturup çay içerdik. Pamir bize okulda neler yaptığını anlatırken onu dinlerdik. Belki birkaç yıl sonra bir kızımız olurdu. Abisinin biriciği, bizim güzel meleğimiz olurdu. Bazen canımızı sıkacak şeyler de olurdu elbet. Bazen kavga edecektik, bazen kızacaktık ama günün sonunda birbirimize sarılacağımızı biliyordum. Evet, bu hayata alışabilirdim. Mutluluğuyla, hüznüyle... Ne olursa olsun pişmanlığın olmayacağı bir hayatı huzurla geçirebilirdim.

Bahçedeki masanın üzerine Safiye annenin hediyesi olan kareli masa örtüsünü serip hazırladığım atıştırmalıkları götürdükten sonra Doruk'tan Pamir'in hırkasını giydirmesini istedim. Havalar ısınmaya başlamıştı ama bahar havasının ne yapacağı belli olmuyordu.

Bahçemizde yemeğimizi yedikten sonra Doruk Batman'a birkaç oyun öğretti. Pamir köpeğiyle oynayabileceği oyunların artmasından mutlu, oradan oraya koşturup dururken karşı evden çıkan Pamir'in yaşlarındaki çocuk bize el salladı. Muhtemelen babası olan adamın gözetiminde karşıya geçtikten sonra bahçe kapısından geçip oğlumun yanında durdu. "Köpeğin çok güzelmiş," dediğinde Pamir gururla Batman'in başını okşadı. "Benim adım Onur. Orada oturuyorum." deyip evini gösterince Pamir de adını söyleyip Onur'a yumruğunu uzattı. Bunu Semih'ten öğrenmişti ve çok havalı buluyordu. Onur hiç yadırgamadan onunla yumruğunu tokuşturduğunda Doruk güldü. Bu hâlleriyle büyümüş de küçülmüş iki delikanlıya benziyorlardı. "Babamla birlikte parka gidiyoruz. Futbol oynayacağız. Sen de gelmek ister misin?" Zayıf bedenine karşın kocaman tombul yanakları olan çok sevimli bir çocuktu. R harfini söyleyemeyişi öyle hoşuma gitmişti ki onu yanaklarını sıkarak sevmek istiyordum.

"Olur!" dedi oğlum heyecanla. İzin istemek için bana döndüğü sırada Onur "Babandan izin al da gidelim." dedi. Pamir'in konuşmak için açtığı ağzı bir şey söylemeden geri kapandı. Bakışları benimle Doruk arasında birkaç kez gidip geldikten sonra utangaç bir tavırla Doruk'a döndü. "Gidebilir miyim baba?"

Karşımda oturan kocaman adamın oğlumun minik dudaklarından çıkan tek bir kelimeyle darmadağın oluşunu kalbimdeki ağrıyla izledim. Doruk'un önce afallayıp sonra muhteşem bir gururla gülümseyişini, yaşlarla parıldayan gözlerini gördüm. Boğazına oturan o yumruyu hissettim. Kalbimdeki coşku, sevgi, huzur onun hislerinin yansımasıydı. Ayağa kalkmadan önce elinin tersiyle gözlerini silip oğlumun yanına gitti. Dizlerinin üstünde eğilip onunla göz göze gelirken ensesini tutup

alnını onunkine yasladı. "Gideriz oğlum. Baba oğul onlara maç nasıl yapılırmış gösteririz." dediğinde Onur gülerek babasıyla ikisinin ne kadar iyi top oynadığından bahsetmeye başladı. Babasına haber vereceğini söyleyip evine döndüğünde Pamir'in yüzünde dünyanın en masum ifadesi vardı. "Batman'i de götürelim mi baba?" diye sorunca başını salladı Doruk. Pamir köpeğini alıp bana el salladıktan sonra babasının elini tutup yeni arkadaşıyla birlikte parka gitti.

Gözden kaybolduklarında bile gittikleri noktaya doğru bakmaya devam ettim. Mucizelere çok fazla anlam yüklemedikçe onları bulmak zor değildi aslında. Her insanın hayatının bir noktasında onu bekleyen bir mucizesi olduğuna inanırdım. Başkalarının gözünde sıradan olabilecek bir şey hayatınızı öyle bir değiştirirdi ki sizin için bir mucizeden farksız olurdu. Benim ilk mucizem oğlumdu. Sonra Safiye anne, Ceylin ve Semih hayatımın küçük mucizeleri olmuşlardı. Doruk geldiğinde başka bir şeye ihtiyaç duymayacağımı sanırdım ama asıl mucizenin, küçük bir çocuğa babası sorulduğunda hissettiği acıyı unutup kendine onu seven bir baba bulduğu; kanla değil, sevgiyle kendini kabul ettiren bir adamı baba olarak benimsediği an olacağını bilemezdim. İhtiyacımız olan her şeyin anahtarı sevgiydi. Günlerden bir gün bazen neşeli, bazen buruk geçen hayatımıza bir adam gelmişti. Bize korkularımızı unutturmuştu. Bize huzurlu bir hayatın kapılarını açmıştı. Bize güvenmeyi öğretmişti ve...

SONSÖZ

Doruk

Küçük kızımın sesi uykumun yakasına yapışıp beni uyandırdığında birdenbire doğrulup yataktan kalktım. Böyle yaptığımda başım dönüyordu ama başka türlü kalkamıyordum. Kızımın mırıltıları huysuzlaşmaya başlayıp ağzı yaygarayı koparmak için açıldığında beşiğe koşup onu kucağıma aldım. Tüm gün çok huysuzdu ve annesine hiç rahat vermemişti. Elis'in biraz uyuyabilmesi için kızımın battaniyesini alıp odamızdan çıktım. Salona inip küçük adımlarla bebeğimin sırtını pışpışlayarak yürürken burnumu onun mis kokulu başına uzatıp derin bir soluk çektim. Kucağımdaki minicik şeyin benim kızım olduğuna hâlâ inanamıyordum. Öyle minikti ki avuç kadar bir bebeğin kendini bu kadar sevdirmesini aklım almıyordu.

Babalığı ilk kez üç yıl önce küçük bir çocuğun karşılıksız sevgisiyle tatmıştım. Pamir Ege beni küçük yüreğine babası olarak kabul ettiğinde hayatımdaki tüm eksiklikler tamamlanmıştı. Ne denli büyük, ne denli acı verici olduğunu ancak kapandığında fark ettiğim koca boşluk en güzel şekilde dolmuştu. Birdenbire tüm dünyam olmuştu.

Elis'e âşık olmak başıma gelen en güzel şeydi. Bana dünyanın en değerli iki hediyesini vermişti. Birlikte geçirdiğimiz her gün ona olan aşkım büyüyor, hayatıma kattığı güzellikleri düşündükçe ucu bucağı olmayan bir sevgi büyüyordu kalbimde.

Sabaha karşı bitap düşmüş bir hâlde salonda volta atarken ben, yorgunluktan ölsem de Pelin Hanım'ın keyfi yerindeydi. Onu böyle gezdirdiğiniz sürece gıkı bile çıkmıyordu. Henüz altı aylıktı ama geldiğinden beri bize kök söktürüyordu. Semih'in kızıyla aralarında sadece bir ay vardı. Çağıl, Pelin'e göre daha sakin bir çocuktu. İkisi birlikte büyüyeceklerdi. Muhtemelen birbirlerinin en yakın arkadaşları olacaklardı. Semih'le bunu düşündüğümüzde büyüdüklerinde başımıza açacakları dertleri düşünüp sızlanıyorduk. Ama ikimiz de deli gibi mutluyduk elbette. Semih'le Ece evlendikten kısa bir süre sonra Çağıl'ın haberini verdiklerinde Ceylin iki bebeğin birlikte büyümesinin haksızlık olduğunu, kendi çocuğu olduğunda Elis ya da Ece'nin bir tane daha doğurması gerektiğini söyleyip duruyordu. Tabii bunu bebeklerden uzaktayken söylüyordu. Kızlar ağlamaya başladığında Ceylin asla evlenmeyeceğini, çocuk doğurmayacağını söyleyip Barış'ın sinir krizi geçirmesine sebep oluyordu, o ayrı. Barış'ın sabrının artık tükendiğinin hepimiz farkındaydık. Her an Ceylin'i zorla nikâh masasına oturtabilirdi ve kimse buna şaşırmazdı. Ceylin bunu çoktan hak etmişti.

Kızımın sesinin çıkmadığını fark edince biraz uzanabilmeyi umarak yukarıya çıktım. Pelin'i beşiğine yatırıp hâlâ uyuduğundan emin olduktan sonra oğlumun odasına, yere attığından emin olduğum battaniyesini üstüne örtmeye gittim. Aralık kapıdan sızan ışığı fark edince sessizce içeriye baktım Pamir dizlerini karnına çekmiş yatağın içinde oturuyordu.

"Oğlum?" dedim içeriye girerken. Beni görünce hemen yatağa uzandı ama uyuyor taklidi yapmak için geciktiğinin farkındaydı. "Neden uyumuyorsun?"

"Heyecandan uyuyamıyorum." dedi tekrar doğrulurken. Yarın yüzme yarışması vardı. İlk kez bir yarışmaya katılacağı için heyecanlı olması normaldi ama heyecanının onu uyutmayacak kadar büyük olduğunu fark edemediğim için kendime kızdım. Pelin hastalığıyla dikkatleri üstüne topladığı için bu konuda oğlumla konuşmak aklıma gelmemişti. Uykusuzluktan ölsem de odaya girip yanına oturdum. Tekne şeklindeki yatağa sığmak benim için biraz zordu ama yıllar içinde bir yolunu bulmuştum. Oğlum göğsüme sokulup "Ya kaybedersem?" diye sordu.

"Kazanmak zorunda olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır ama kaybetmek istemiyorum."

"Kimse kaybetmek istemez. Ama kazanmak için elinden geleni yaptığın sürece gerisi önemli değil. Hayatta bazen kaybedebiliriz. Önemli olan inancımızı kaybetmeyip tekrar tekrar denemek. Her zaman pes etmeden başarana kadar deneyeceksin, tamam mı? Çünkü benim oğlumun istediğinde başaramayacağı hiçbir şey yok. Değil mi?" Başını evet anlamında salladığında yanağına bir öpücük kondurdum. "Aferin benim oğluma." dedim gururla. Hayattaki en büyük gururu bana ilk kez baba dediğinde yaşamıştım. Diğeriniyse onu evlat edinip nüfusuma geçtiğinde. Bunun o kadar da önemli olmadığını biliyordum. Onu sevdiğim sürece, onun babası gibi hissettiğim sürece belgelerin önemi olmamalıydı ama soyadımla büyüyecek olması, onun benim oğlum olduğunu herkesin bilecek olması gururumu öyle okşuyordu ki bu duygunun beni nasıl tatmin ettiğini tarif edemiyordum.

"Bugün bizimle uyumak ister misin?" diye sorduğumda cılız bir itirazla başını iki yana salladı. "Ben artık büyüdüm. Kendim uyuyabilirim."

"Tabii ki uyuyabilirsin ama kardeşin bugün bizi çok yordu. Tekrar ağlarsa uyanamayabiliriz bu yüzden bizimle kalıp kardeşin ağladığında beni uyandırmana ihtiyacım var."

Pamir başını eğip "Eh, tamam o zaman." dediğinde yorgun bir gülüşle yataktan kalktım. Bir kere uyuduktan sonra onu uyandırmak kolay değildi ama benim derdim de bu değildi zaten. Oğlumu burada yalnız ve endişeli bir hâlde bırakacak değildim.

Pelin'in doğumu yaklaşırken bir gün yanıma gelip "Kardeşimi benden çok mu seveceksin baba?" diye sormuştu. O küçük kalbinde böyle bir endişe duyuyor olması beni öyle yaralamıştı ki günlerce Pamir'in üstüne düşmüş, onu nasıl sevdiğimi göstermek için ne yapacağımı şaşırmıştım. Onlarca çocuğumuz olabilirdi. Hepsini aynı sevgi ve şefkatle severdim mutlaka ama Pamir'in yeri her zaman özel kalırdı. Hiçbir şey ona olan sevgimden ve düşkünlüğümden bir parça dahi eksiltemezdi. Hiçbir duygu Pamir'in ağzından baba kelimesini her duyduğumda hissettiğim tatlı sızıyla yarışamazdı.

Oğlumla yatak odasına girip onu büyük yatakta ortamıza yatırdığımda Elis oğlumuza sarılıp yüzünü onun saçlarına gömerek uykusuna devam etti. Kızımızın beşiğini yatağın yanına çekip karımın yanına uzandım. Ona sarılıp oğlumun alnını öptüğümde Pamir her duyduğumda kalbimi şefkate boğan, her seferinde dünyadaki en şanslı adam olduğumu hatırlatan o cümleyi söyledi:

"Seni çok seviyorum babacığım."